Okazii.ro

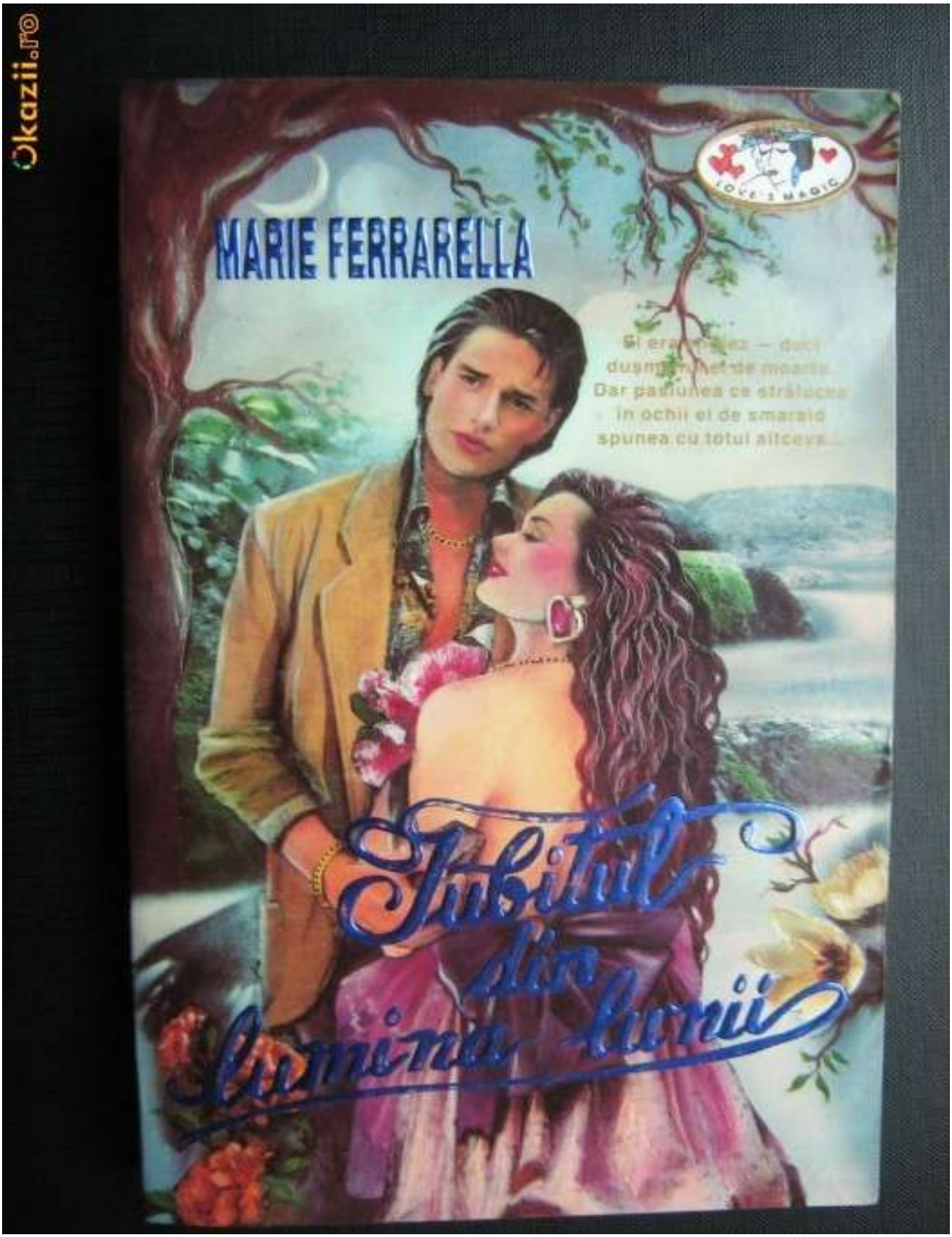
LOVE & MAGIC
MARIE FERRARELLA
Si era frumoasa — dar
dusmanul de moarte...
Dar pasiunea ce strălucea
in ochii ei de smarald
spunea cu totul altceva...
Iubitul din lumina lunii

Puse paharul deoparte:

— E timpul să mă întorc acasă.

Ea se simţi uşurată. Cu cît rămînea mai mult în compania lui, cu atît era mai conştientă de atracţia pe care o exercita asupra ei. Faptul că era şi Riley prin preajmă nu schimba cu nimic lucrurile.

— Pleci atît de curînd?

Ar fi trebuit să rîdă de nerăbdarea din vocea ei.

— Da, mi-e teamă că trebuie s-o iau din loc.

Apoi, spre surprinderea ei, o luă de mînă:

— Hai să faci cîţiva paşi cu mine, Rachel.

Riley se uită cît se poate de convenţional în altă parte, aprinzîndu-şi pipa şi scoţîndu-şi ghetele.

— Noapte bună, Sin-Jin. Şi mii de mulţumiri.

— Pentru puţin, aruncă repede Sin-Jin.

Ţinînd-o în continuare de mînă, o conduse pe Rachel spre uşa din faţă. Luna tocmai începea să răsară. Mai rămăseseră cîteva dîre purpurii pe cer.

„Va fi o noapte senină", gîndi el absent, după care se întoarse spre tînăra femeie de lîngă el.

Felul în care se uita la ea o făcea să se simtă de parcă ar fi dezbrăcat-o încet.

— Te porţi mult prea familiar pentru gustul meu, domnule, protestă ea.

Strînse pumnul, dar îşi lăsă mîna într-a lui.

Capitolul 20

— Ei bine, ce este? întrebă ea nerăbdătoare, mutîndu-şi greutatea de pe un picior pe celălalt. Am treabă de făcut. Nu pot doar să stau şi să arăt cu degetul cum fac cei ca tine.

Spera că tonul ei va ascunde faptul că se simţea brusc stînjenită, singură cu el. Avea o senzaţie de parcă s-ar fi aflat la capătul sforii zmeului aceluia al lui Benjamin Franklin, aşteptînd ca fulgerul s-o găsească. Presimţirea a ceea ce va urma îi înfiora tot corpul.

Bandajul îl incomoda. Dorea să-şi poată folosi ambele mîini. Se hotărî să folosească numai una. Îi dădu o şuviţă de păr pe după ureche şi o simţi cum se încordează uşor. Oare cînd va avea încredere în el?

— Era o vreme, începu el, cînd dacă un cavaler salva o domnişoară în pericol, putea cere o răsplată.

Avea pînă la urmă de gînd să strice totul? Îşi plimbă privirea pe hainele lui murdare de cenuşă.

— Nu prea arăţi a cavaler în armură strălucitoare.

El încuviinţă şi replică netulburat:

— Totuşi tu ai fost o domnişoară în pericol.

Ea îşi ridică bărbia cu o mişcare plină de sfidare şi independenţă. Era un gest caracteristic, cu care el deja începuse să se obişnuiască.

— M-aş fi putut descurca, începu ea, dar minciuna îi sună fals în ureche. Bine, poate că nu! admise ezitînd, deşi nu-i plăcea să-şi recunoască slăbiciunile. Dar nu m-ar fi atins dacă aş fi avut muscheta în mînă.

Razele lunii îi luminau faţa, făcîndu-l să ardă de dorinţa de-a o săruta din nou.

— Eu am făcut-o, îi reaminti el cu blîndeţe.

Se simţi jenată şi se luptă să ascundă acest lucru.

— O să ţii minte asta.

— Nu.

Îşi plimbă delicat un deget pe obrazul ei. Fără să vrea, Rachel se aplecă uşor, întîmpinînd atingerea lui.

— Ceea ce vreau să spun este că dacă am putut eu, la fel ar fi putut şi el. Genul ăsta de individ devine periculos cînd este încolţit.

În timp ce vorbea, degetele sale continuau să-i mîngîie obrazul, să facă dragoste cu pielea ei. Îi văzu privirea întunecîndu-se, dar de data asta nu de furie, ci de altă emoţie, mult mai puternică.

— Şi care este scopul acestei discuţii?

Ar fi dorit să nu simtă emoţia profundă care o cuprinsese. De ce nu-şi ţinea el mîinile acasă? De ce-i scormonea gîndurile, pînă se spulberau în aer?

— Că vreau să-ţi cer o răsplată.

Îl privi în ochi şi se simţi prinsă în capcană.

— Şi care ar fi aceasta?

— Un sărut.

Ei se tăie respiraţia şi trebui să facă un efort ca să-şi recapete controlul şi să vorbească.

— Pare-mi-se că-ţi iei cu uşurinţă astfel de răsplată fără să te mai osteneşti să ceri permisiunea.

De ce n-o făcea, şi gata? Voia să mai adauge la insultă şi acordul ei? Dar dacă nu o va săruta curînd, se va face de ruşine şi-l va săruta ea prima. Era ca şi cum aproape nu mai avea voinţă proprie. Nu în ceea ce-l priveşte pe el.

— În seara asta, spuse el mîngîindu-i cu degetul bărbia, aş prefera să nu fiu pălmuit. Aş prefera să mi-l dai de bunăvoie şi nesilită de nimeni.

Trebuia să înceteze să mai tînjească după el.

— Cum adică?

Zîmbetul lui îi învinse ultima rezistenţă, pătrunzînd ca o săgeată în inima ei.

— Cred că am fost destul de clar, spuse el.

Da, fusese. Şi avea dreptate.

— Nu eşti un gentleman.

— Nu, admise el liniştit, cuprinzînd-o cu braţul şi apropiind-o de el. Lîngă tine îmi pierd această calitate.

Dumnezeule, nu dorise niciodată pe cineva aşa cum o dorea pe eal

— Cînd sînt în apropierea ta aş vrea să pot avea manierele unui grăjdar şi să pot pune mîna pe ce vreau.

Văzu excitarea care stăfulgeră preţ de o clipă în adîncul privirii ei, înainte de-a fi înlocuită de o privire dispreţuitoare.

— Voi vorbi pe şleau. Te doresc, Rachel O'Roarke. Vreau să te simt sub mine. Vreau să mă trezesc dimineaţa şi mirosul tău să-mi umple toate simţurile.

Ea îşi simţea obrajii arzînd ca şi trupul.

— Cum îndrăzneşti? strigă ea cu glas sugrumat.

— Îndrăznesc, răspunse el răbdător, pentru că undeva în tine există aceeaşi dorinţă.

O văzuse în ochii ei chiar acum, o simţise în sărutul ei. Erau suflete asemănătoare, el şi Rachel. Şi, într-o zi, ea va accepta acest lucru.

— Dar pentru moment doresc numai un sărut.

Ea tremura cînd se ridică pe vîrfuri, îi atinse obrazul atît de uşor că abia se simţi, iar apoi se retrase repede.

— Poftim! spuse Rachel înghiţind nervoasă în sec. Acum dispari!

El o apucă de braţ înainte de-a apuca să mai facă un pas înapoi.

— Este asta o răsplată corespunzătoare că am salvat tot ce-ţi este drag? Maşina de tipărit, sediul ziarului...

Inima îi bătea să-i spargă pieptul.

— Nu ai făcut-o singur şi nu pot să sărut tot oraşul.

Rachel încercă să se elibereze, dar nu reuşi. Dar nu faptul că o ţinea el o făcea să fie ţintuită locului, ci privirea din ochii lui.

— Nu, dar ei nu te-au salvat de Winthrop.

Era adevărat şi o ştiau amîndoi. Ea oftă şi se simţi jenată că vorbele ieşiră aşa de tremurate.

— Bine atunci, dar fă-o repede.

Ştia că el nu se va grăbi. Dorea din tot sufletul să nu se grăbească.

Rachel îşi oferi gura şi închise ochii cu o expresie care sugera că se grăbeşte. Era pregătită să suporte nemişcată atingerea lui, fără a-i da satisfacţie.

Dar el nu juca cinstit, iar asta o ştia de cîtva timp. În loc să o sărute, Sin-Jin îi atinse în treacăt un colţ al gurii cu buzele. Întîi într-o parte, apoi în cealaltă, tentînd-o, lăsînd-o să tînjească după lucruri de care nu avusese cunoştinţă pînă atunci, făcînd-o să vrea să meargă pe căi pe care nu le mai explorase înainte.

Cu inima bătîndu-i aprig în piept, Rachel simţi cum gura lui se mişcă încet de-a lungul obrazului ei, trasînd linia bărbiei. Întredeschise buzele, minunîndu-se de cît poate fi de plăcut. Întreg corpul îi pulsa pînă vibră ca una dintre acele tobe pe care le foloseau indienii pentru a-şi trimite mesaje.

Însă mesajul care îi era trimis acum nu putea fi nicidecum transpus în cuvinte.

De ce nu o sărută el şi gata? De ce trebuie să se joace cu ea, stîrnind-o pînă o face să vibreze? Încerca să

nu se gîndească la faptul că era însetată de gura lui. Mai mult decît însetată. Infinit mai mult.

Trăgînd aer în piept, se luptă să vorbească.

— Ţi-ai pierdut minţile, omule?

Cuvintele erau de-abia şoptite în timp ce simţea că i se înmoaie picioarele. Se agăţă de braţul lui ca să se susţină, străduindu-se să nu-i atingă rana, încercînd cu disperare să nu cadă.

— Poate, murmură Sin-Jin printre săruturi, inima lui bătînd şi ea să-i spargă pieptul. Dar cred că în clipa de faţă nu mă deranjează.

Vorbele lui i se prelinseră cu blîndeţe pe lîngă obraz, încălzindu-l.

— Chiar trebuie să-ţi arăt cum se face totul?

Ea rosti un blestem de-abia auzit şi brusc, trecîndu-şi mîna prin părul lui, se ridică din nou pe vîrfuri, unindu-şi buzele cu ale lui şi sărutîndu-l cu patimă.

Era o greşeală, îşi dădu seama imediat. Cu toate astea, dacă era o greşeală era una glorioasă. Pentru o clipă, pentru cea mai mică fracţiune de timp, se lăsase prinsă în minunea care se întîmpla. Toate începură să se învîrtă cu ea, simţurile luînd-o razna, ducînd-o trup şi suflet în vîrtejul acestor noi senzaţii.

Rachel simţi un fior prin tot corpul cînd el o cuprinse cu mîna pe la spate lipind-o de trupul lui. Era atît de tare, de solid! Un întreg zid de muşchi şi nervi. Şi-l dorea, să fie al ei şi ea să-i aparţină.

Îşi dădu seama că aerul serii era rece şi că ar trebui să-i fie răcoare. Dar nu asta era cauza frisoanelor ce-i străbăteau corpul. Tremura, anticipînd fiecare senzaţie, fiind la cheremul unei dorinţe pe care nu o înţelegea. Ceva ce-şi dorea mai mult decît îşi dorea să respire.

Rachel nu înţelegea. Ştia doar că era minunat. Curentul de pasiune care fusese trezit în ea era un mister, iar ea nu era pregătită să-i facă faţă. Singurul lucru

pe care-l avea în minte era faptul că dorea să-l savureze cît de mult posibil. Şi chiar mai mult de atît. Dar îi era frică. Unde va duce asta? Şi ce va rămîne din ea după ce totul se va termina, după ce el îi va da drumul? Nu-i păsa. Se va gîndi la asta mai tîrziu — la consecinţe, la regrete. Acum tot ce dorea era să simtă că această senzaţie nu avea sfîrşit.

Simţea că pluteşte. De fiecare dată cînd o săruta senzaţia era şi mai puternică decît ultima oară.

Şi era şi mai bine.

Ţinîndu-i delicat capul, sărutînd-o aşa, îşi pecetluia soarta şi-şi dădea seama că nu va avea odihnă pînă cînd ea nu va fi a lui, complet a lui, în toate sensurile acestui cuvînt. Dorea s-o aibă trup şi suflet. Şi dorea ca ea să i se dăruiască de bunăvoie.Era mai uşor să-ţi doreşti decît să ai. Dar în asta consta ispita. În provocare.

Aproape nemaisimţind pămîntul sub picioare, atinsă de o vagă urmă de mustrare de conştiinţă, Rachel găsi, în ultima clipă, puterea de a-l respinge, deşi nu dorea de fapt s-o facă.

Ce se întîmplase acum era total diferit de ce simţise cînd acea creatură se împinsese în ea, pipăind-o, cu balele curgînd. Atunci nu fusese nimic altceva decît oroare. Acum era o sete de care se temea mai mult decît de moarte şi pe care şi-o dorea mai mult decît viaţa.

Trecuse vremea tachinărilor. Dorea sinceritate.

— Ce faci tu din mine? întrebă ea tremurînd şi cu respiraţia tăiată.

Sin-Jin rîse uşor, emoţionat de întrebarea ei, de totala inocenţă şi confuzie pe care i le putea citi în privire. Amestecată cum era cu dorinţă, îi era aproape peste puteri să-i reziste. Blînd, încercînd să-şi recapete respiraţia, îşi aplecă fruntea spre a ei.

— Nu ştiu, dar te încredinţez cu toată sinceritatea că nu eşti singura persoană derutată.

Ea scăpără fulgere din ochi, trăgîndu-şi capul înapoi. Cînd te gîndeşti că îl dorise!... Aşa-i trebuia dacă se purta ca o proastă.

— Aha, te lauzi acum şi cu alte femei, nu?

Că era iute la mînie, era prea puţin spus despre ea. Întotdeauna se grăbea să tragă concluzii greşite.

— Nu, nu mă laud. Îţi spuneam doar că şi eu sînt prins în aceeaşi capcană cu tine. M-ai făcut să-mi pierd complet controlul, Rachel, şi nu m-am mai gîndit decît la tine din prima clipă în care te-am văzut.

— Vorbe frumoase, pufni ea.

Refuza să se lase dusă de ele oricît de mult îi plăcea, în secret, să le audă.

— Vorbe adevărate. Dar poate nu eşti pregătită să auzi adevărul! Noapte bună, Rachel, spuse el privind-o şi simţind că plezneşte de dorinţa de-a o avea.

Un zîmbet se ivi pe buzele lui Sin-Jin. Se desprinse de ea şi nu rezistă să n-o necăjească puţin.

— Îţi doresc vise plăcute.

O mîngîie cu degetul pe obraz. Ea îşi trase deodată capul înapoi, de parcă ar fi fost atinsă cu un fier înroşit.

— Ştiu că eu o să am, continuă Sin-Jin. Şi toate o să fie cu tine.

Se întoarse şi plecă. Auzi uşa trîntindu-se în spatele lui. Zgomotul făcu aerul nopţii să vibreze. Sin-Jin călări spre casă, continuînd timp de mai multe ore să savureze gustul dulce al buzelor ei.

Capitolul 21

În timp ce iarna își retrăgea colții ei lungi și înghețați, permițînd primăverii să înflorească, *Virginia Gazette* evolua și ea, transformîndu-se din bilunar în săptămînal.

Cititorii deveniseră mai numeroși. Morgan Creek atrăsese familii noi; semne de speranță și prosperitate începeau încet să înmugurească, odată cu firavele fire de iarbă care-și făceau cu timiditate loc din pămînt, căutînd căldura noii primăveri.

Cum însămînțările încă nu începuseră, vizitele lui Sin-Jin în oraș continuau cu regularitate. El și Riley deveniseră repede prieteni iar Sin-Jin găsea mereu ocazii să treacă pe la tipografie în timp ce Riley și Rachel tipăreau ziarul.

Rachel devenise mai apropiată de el, se gîndi Sin-Jin, urmărind-o cum lucrează. Dar îi era clar că ea considera o problemă de mîndrie personală să nu lase garda jos prea repede. N-avea prea mare importanță, avea destul timp la dispoziție, își spunea mereu Sin-Jin.

Era convins că lucrurile care evoluează încet au gustul cel mai bun. Nimic nu trebuie scos din cuptor înainte de-a fi copt.

Dar cînd se gîndea la cît de delicate fuseseră buzele ei în seara cînd își ceruse răsplata, simțea crescînd în el o nerăbdare care nu era tocmai în acord cu filozofia lui.

Nu fusese singur cu ea în săptămînile următoare. Avusese ea grijă, de parcă încerca să dejoace orice plan ar fi avut el. Devenise o partidă de șah, cu mutări și riposte, care lui Rachel părea să-i facă plăcere. Acest lucru, simțea el, însemna deja un progres.

În general, constată mulțumit, domnișoara avea cu siguranță o atitudine mai caldă față de el. Și va veni vremea cînd va fi a lui cu totul, îi trecu lui prin minte — nu pentru prima dată — în timp ce se uita la ea pe deasupra cănii cu ceai pe care i-o adusese.

Căldura se ridica din cană, unduind aerul în fața lui, făcînd imaginea ei și mai delicată, și mai tentantă... Sin-Jin prinse cana cu amîndouă mîinile și înțelese că va trebui să se întîmple curînd, dacă nu voia să-și piardă mințile. Oamenii au o limită pînă la care pot suporta să-și dorească ceva și să nu poată să obțină.

Rachel se simțea privită, în timp ce culegea litere din caseta de lemn de lîngă ea și le aranja în tiparniță. Zîmbi în sinea ei. Știa că-și trăda toate jurămintele făcute în sinea ei, începîndu-și fiecare dimineață cu dorința de a-l auzi intrînd pe ușă. Ce-ar fi crezut mama ei despre ea? Și celelalte femei și ceilalți bărbați care zăceau acum în pămînt irlandez, cărora moșierii englezi le făcuseră viețile atît de grele și uneori atît de scurte? Ce-ar crede toți despre ea? Cu siguranță că ar plînge s-o vadă așa, cu inima bătîndu-i mai repede la vederea unui fost ofițer britanic.

Îi era rușine de ea însăși. Se simțea mînioasă pe sine pentru că era atît de slabă și pe el pentru că-i făcea

una ca asta! Şi totuşi nu avea tăria să-l respingă cu convingere. Nu mai avea stăpînirea de sine necesară.

Rachel aruncă o privire spre locul unde şedea el pe un scaun, alături de Riley. Fratele ei stătea la birou, sufiînd absent în pana de scris de parcă aceasta ar fi fost o păpădie vrăjită şi i-ar fi putut oferi cuvintele magice de care avea nevoie ca să încheie articolul.

Privirile li se întîlniră şi Rachel lăsă imediat ochii în jos, ca şi cum ar fi atins ceva fierbinte. Îşi acoperi emoţiile cu înţepături:

— Am impresia, Sin-Jin, că plantaţia ta se conduce singură, căci tu-ţi petreci foarte mult timp aici, agitînd aerul cu vorbele tale.

Riley ridică privirea.

— Ha! Uite cine vorbeşte de agitat aerul?!

Iritarea lui, datorată impasului în care se afla pentru moment cu editorialul, se răsfrîngea în tonul veninos cu care rostise cuvintele.

Rachel zîmbi. De ce lua el întotdeauna partea lui Sin-Jin? De ce nu avea remuşcări şi nu se simţea ruşinat că-l primise în căminul lor pe acest englezoi, aşa cum avea ea? Pentru că nu era atras de el, de-aia! Îşi dădu ea singură răspunsul. Proasta de ea!

— Nu vorbeam despre mine, îl informă ea pe Riley, discutam despre Sin-Jin.

Măcar încetase să-l numească „locotenentul", gîndi Sin-Jin recunoscător. Şi tonul ei se îndulcise, deşi uneori avea limba la fel de ascuţită. Victoriile, se consolă el, vin mai adesea cu paşi mărunţi şi siguri, decît ca răsunătoare triumfuri.

La fel au decurs lucrurile pentru el şi cu restul ţinutului. Cei care erau de partea rebelilor îi priviseră acţiunile cu suspiciune cînd venise să trăiască printre ei. Chiar şi susţinut de Morgan McKinley şi de alianţa prin căsătorie cu familia lui, nu fusese un drum uşor de parcurs. Dar reuşise să-i convingă pe toţi, încet şi fără să

forţeze lucrurile, că era unul de-ai lor şi că le merita respectul şi prietenia.

De-a lungul anilor le schimbase părerea despre el şi loialitatea sa. Îi va schimba şi ei părerea. Îşi dorea doar să nu dureze tot atît de mult. Deşi sîngele nu i se mai înfierbîntase aşa înainte, nu-i plăcea să fie ţinut la o lungime de armă. După ce gustase o mică porţie din ce putea avea pe de-a-ntregul, dorea şi restul, nici mai mult, nici mai puţin.

Lui Rachel îi plăcea faptul că el o priveşte şi se simţea puţin tulburată dar, în orice caz, nu considera potrivit să arate că-i place. Nimic nu putea fi mai rău ca un bărbat care se umflă în pene, decît poate unul care are motive reale s-o facă.

— Se conduce singură? insistă ea. Plantaţia ta se conduce singură cît eşti aici?

Ei îi plăcea să se lanseze în bătălii verbale cu el. Stabilise că atît îşi poate permite în relaţiile cu el, fără să-şi stîrnească sentimentele. Mai mult de atît ar duce cu siguranţă la capitulare.

Sin-Jin zîmbi, ghicindu-i gîndurile.

— Munca la cîmp urmează să înceapă curînd şi, în orice caz, am un supraveghetor capabil.

Bronson se descurca foarte bine, îşi spuse Sin-Jin. Acum citea la fel ca oricare altul din ţinut, cu excepţia cîtorva care primiseră o educaţie. El îi adusese scrisoarea, ultima dată cînd fusese în oraş după provizii, informîndu-l mîndru că scrisoarea venea din Anglia, înainte ca Sin-Jin să apuce să citească adresa.

Sin-Jin privise scrisoarea cu surprindere. El nu primea niciodată scrisori. În ultimii trei ani primise doar o notă foarte scurtă de la fratele său, care-l informa că nu mai poartă stigmatul dezertării, mulţumită vărului lor din Parlament.

Această scrisoare fusese trimisă de la aceeaşi adresă, dar era de la Vanessa. Cînd a deschis plicul şi a

văzut scrisul elegant, cu litere înalte, Sin-Jin se aştepta să aibă o tresărire a vechilor sentimente. Odată se crezuse teribil de îndrăgostit de ea. Dar nu simţise nimic, nici măcar o licărire a preţioaselor amintiri. Ceea ce fusese odată, acum dispăruse.

În schimb citi cuvintele cu solemnitate. Alfred era bolnav. Vanessa îl ruga să se întoarcă într-o vizită, posibil ultima. Sin-Jin oftă, recitind rîndurile.

Împăturind scrisoarea la loc, se gîndi că nu avea idee ce să facă. Nu simţea nici o dorinţă să se întoarcă, totuşi Alfred era fratele lui, singura rudă în viaţă. Era sfîşiat între două răspunderi.

Venise în oraş ca să uite momentan de asta. Venise să-şi petreacă cîtva timp cu Rachel. Apăsarea grijilor îl părăsi şi zîmbi din nou, terminîndu-şi propoziţia:

— M-am gîndit că ce se petrece între aceşti patru pereţi este mult prea interesant pentru a fi ignorat.

Rachel ridică bărbia cu mîndrie, uşor indignată. El o tachina, referindu-se la tensiunea care exista între ei doi şi nu la ştirile pe care ea şi fratele ei încercau să le pună pe hîrtie.

Protestă:

— Dacă-ţi închipui că nu ştiu unde baţi cu cuvintele tale meşteşugite, Sin-Jin, te înşeli.

— N-a fost niciodată în intenţia mea să-ţi insult inteligenţa, Rachel. Sînt conştient că ştii la ce mă refer.

Privirile pe care le schimbară între ei erau pline de înţelesuri, ce nu puteau fi exprimate. Oricum, nu aici, în faţa unui martor.

— Găsesc ziarul tău stimulativ... Ziarul vostru.

Nu era ce aştepta ea, şi el ştia asta.

— *Ziarul* meu? repetă ea.

Riley chicoti.

— Cred că sora mea bănuia că te referi la altceva.

Riley se feri, temîndu-se că Rachel va arunca în el cu ruloul plin de tuş.

— Să nu dai, femeie! Cerneala costă bani.

Ea apucase mînerul ruloului, tentată.

— Atunci ţine-ţi gura, frate, că data viitoare n-o să mai ezit nici o clipă.

Puse ruloul la loc în casetă şi alese iute din grămadă următoarea literă.

Riley îşi reluă înţepăturile.

— Se ştie că te ia întotdeauna firea pe dinainte. De cum ţinteşti, îmi fac griji.

Rachel se întoarse pe loc, gata să-i dea naibii pe amîndoi, cînd uşa se deschise în spatele ei.

De la incidentul cu Winthrop, Rachel se încorda de fiecare dată cînd auzea uşa. Sin-Jin îi spusese că atunci cînd s-a dus să-l caute pe loialist, Winthrop şi soţia lui fuseseră de negăsit. Se părea că Winthrop o ştersese de frica represaliilor, lăsînd abandonată în urma lui proprietatea sa în paraginä. Cu toate astea, era o teamă greu de învins. Inamicii aveau obiceiul să iasă la suprafaţă cînd nu te aştepţi.

Dar omul care stătea acum în pragul uşii, privind-o cu bunătate, arăta cu totul altfel decît corpolentul Winthrop. Rachel rămase uimită o clipă, apoi se repezi spre el cu braţele desfăcute.

— Domnule Franklin! strigă ea, în timp ce Riley şi Sin-Jin se ridicau. Sînteţi chiar dumneavoastră?

Benjamin Franklin se sprijinea cu greutate în bastonul său. Se lupta încă din greu cu guta, un război continuu în care nu există nici victorii, nici armistiţii.

— Sînt singurul pe care-l ştiu, glumi bătrînul. Cine altcineva ar dori să fie un bătrîn plimbat dintr-o ţară în alta, fără să se îngrijească de persoana lui? Doar un bătrîn nebun ca Ben Franklin.

Îşi deschise larg braţele spre ea.

— Dă-mi o sărutare, fată. Tocmai am fost pe mare, unde n-am putut vorbi decît cu bărbaţi, şi am nevoie de îmbrăţişarea ta ca să-mi amintesc că sînt în viaţă.

Sin-Jin urmărea în tăcere cum Rachel se cuibărise în îmbrăţişarea ca de urs a bărbatului. Franklin rîse de plăcere, pletele sale sure clătinîndu-i-se pe umeri. O ţinu pe Rachel cît mai aproape lîngă el, fără a se grăbi să renunţe la primirea călduroasă.

Franklin o privi, bucurîndu-se s-o vadă. Nu era cu mult mai scundă decît el. Auzise de ei, chiar cînd ajunsese în Morgan Creek. Veştile îi plăcuseră.

— Mi s-a spus că tu şi fratele tău încercaţi să puneţi provincia la curent cu ultimele ştiri, prin gazeta voastră.

Riley era deja alături de Franklin.

— Nu facem altceva decît ceea ce ne-aţi învăţat, domnule Franklin.

Acesta întinse mîna spre tînărul pe care-l luase în grijă acum zece ani. Simţea pentru el o profundă afecţiune paternă. Se abandonă o clipă plăcerii de a-l privi cu dragoste.

La vîrsta sa înaintată îi rămăseseră puţine lucruri de care să se bucure, iar ăsta era unul dintre ele. Avea încă prea multe obligaţii şi responsabilităţi. Se simţea mîndru, dar şi umil, că lua parte la ceea ce el considera că este naşterea unei mari naţiuni.

Dar existau momente cînd tînjea după preţioasele clipe ale vieţii private —acele clipe cînd un om de rînd îşi fuma pipa, lîngă cămin, seara, înconjurat de roadele muncii şi de familie, fără să aibă griji de purtat.

Dar el nu va avea parte de asta şi o ştia. Totuşi se putea bucura de aceste preţioase clipe, cînd avea ocazia. De aceea călătorise atît de departe, pentru ceea ce părea a fi o scurtă vizită: un moment de odihnă, afară din cazanul istoriei, în care se pomenea mereu.

După ce dădu mîna cu Riley, Franklin se uită curios în jurul său, prin încăpere. Îşi începuse cariera de jurnalist în Philadelphia, într-o încăpere mult mai mică decît asta. Şi uite ce departe ajunsese.

Va fi la fel şi cu aceşti doi tineri, ştia asta. Erau la fel de promiţători.

Ridică o sprînceană, privind-o pe Rachel.

— Vă merge bine?

Rachel dădu afirmativ din cap.

— Am avut cîteva necazuri, dar nimic ce să nu se poată rezolva corespunzător în timp.

— Cu puţin ajutor din partea prietenilor noştri, adăugă Riley arătînd spre Sin-Jin.

Franklin îl privi cu atenţie pe Sin-Jin şi îi dădu drumul lui Rachel.

— Şi dînsul este...?

Sin-Jin strînse mîna oferită, simţind că tocmai atinge istoria.

— Sin-Jin Lawrence, domnule Franklin, la dispoziţia dumneavoastră.

Îl transformaseră deja într-un monument, se gîndi Franklin amuzat, uitîndu-se în ochii lui Sin-Jin. Şi încă nici nu murise. .

— Spune-mi Ben, te rog, replică el strîngînd cu căldură mîna lui Sin-Jin. „Domnule Franklin" mă face să mă simt bătrîn.

Incapabilă să reziste, Rachel îl sărută pe obraz:

— Nu veţi fi niciodată bătrîn.

El rîse:

— Ah, asta am venit să aud.

Privi din nou în jurul său prin tipografie. Călătoria fusese lungă.

— N-aveţi din întîmplare puţin rom pentru un vechi prieten? o întrebă pe Rachel. Numai ca să-mi scoată frigul din oase, desigur.

Dar Rachel nu se grăbi să-l lase:

— Şi pentru ce este bastonul ăsta?

Ea ştia foarte bine că era o dovadă materială a încă unui puseu al acelei boli blestemate. Guta îl chinuia de

multă vreme, apărînd şi dispărînd din viaţa lui cînd îi era lumea mai dragă, ca o domnişoară care făcea fiţe şi nu se putea hotărî dacă să rămînă sau să plece.

Ben se uită în jos la baston, apoi la Rachel, făcînd poznaş cu ochiul.

— Bat cu el fetele rele care nu-mi dau rom cînd am nevoie, răspunse vînturîndu-l prin aer, pentru a întări cele spuse.

— Cînd îl cereţi, îl corectă Rachel. Nimeni nu are nevoie de băuturi alcoolice.

— La fel de încăpăţînată ca întotdeauna, după cîte văd. Fii tu fată bună şi fă ce-ţi cere un om bătrîn.

Rachel se încruntă, dar îl urmă pe Riley afară din tipografie. Era prea fericită că-l vede ca să-i refuze ceva lui Franklin, chiar dacă era ceva ce ea credea că nu-i face bine. Aruncă o privire peste umăr şi văzu că Sin-Jin o urma, angajat într-o discuţie prietenească cu Franklin. Încercă să ignore plăcerea caldă pe care i-o provoca această scenă.

Capitolul 22

Rachel îl trimise pe Riley la afumătoare şi prepară un prînz delicios. Munca la tipografie fu temporar uitată cît luară masa, iar Franklin aduse lumea de afară în casa lor.

Sin-Jin era aşezat alături de bătrînul om de stat. Avea senzaţia că scrisoarea cumnatei sale atîrna greu în buzunar. Se părea că ostilităţile dintre cele două ţări erau terminate definitiv. Nimic nu-l mai putea împiedica să facă o călătorie în Anglia. Nimic, în afară de noua lui viaţă de aici.

Nimic în afară de Rachel!

Se va gîndi la asta mai tîrziu, îşi spuse el. Acum nu era momentul să la decizii. Ocazia de-a asculta pe cineva cu reputaţia lui Franklin nu apărea chiar în fiecare zi a anului. Îşi concentră atenţia la ceea ce avea omul de spus, lăsînd deoparte problemele personale.

Existau mai multe motive în spatele întoarcerii lui Franklin în America, dincolo de faptul că un om bătrîn şi obosit făcea o vizită acasă. Importantul om de stat

venise pentru un foarte necesar răgaz, îi informă el, înainte de treaba delicată de-a încheia un tratat final, în locul aceluia semnat în noiembrie trecut.

— Războiul s-a terminat cu adevărat, spuse el şi făcu o pauză uitîndu-se la fiecare din cei trei tineri. Tocmai vin de la Congres, unde am anunţat vestea şi ei au declarat oficial sfîrşitul ostilităţilor.

Ştia că nu va obosi niciodată să repete asta. Cuvintele îi provocau emoţie, bucurie şi uşurare. Nu vor mai fi băieţi care mor în luptă, nu va mai fi opresiune în numele lui Dumnezeu şi al unei ţări străine. Acum pe prim plan va trece preocuparea de-a trăi, a trăi într-o ţară nouă, neîmpilată de un stăpîn de peste mări şi ţări.

— Deci aţi venit ca să rămîneţi? întrebă Rachel plină de speranţă, după ce lacrimile de bucurie se uscaseră şi strigătele entuziaste de salut se stinseseră.

— Nu, sînt unul dintre reprezentanţii care trebuie să încheie tratatul.

Văzu dezamăgirea din ochii lui Rachel, precum şi invidia şi mîndria din ochii lui Riley. Îl emoţionară amîndoi. Niciodată în cei zece ani nu regretase că, în drum spre casă de la o sesiune a Congresului, o luase pe acea alee şi îi găsise acolo. Îi dusese acasă la el şi cam tot atunci îi intraseră în suflet.

— M-am întors să-mi pun la punct afacerile.

— Afacerile dumneavoastră? repetă Rachel.

Nu-i plăcea cît de final sună.

— Da, cele care implică terenurile şi casa mea. Cine ştie cît o să trebuiască să stau la Paris? Britanicii ăştia sînt nişte inşi foarte încăpăţînaţi.

Aruncă o privire spre stînga:

— Fără supărare, Sin-Jin.

— Nici o problemă, replică acesta.

Era mulţumit să stea aici, să-i asculte vorbind, să o urmărească pe Rachel discutînd cu Franklin. Pentru o

femeie cu temperamentul ei era capabilă de surprinzător de multă dragoste. Dragoste de care intenţiona să se bucure şi el.

— La vîrsta mea, continuă Franklin, nu iei trecerea zilelor ca pe ceva firesc, cu atît mai mult un interval de şase luni.

— Şase luni? strigă Rachel. Chiar credeţi că va dura aşa de mult?

Dădu din umerii săi largi.

— Poate chiar mai mult, deşi sper să fie mai puţin. Am ofensat o mare putere. I-am bătut la propriul joc.

Clătină din cap cu tristeţe. Deşi se simţea în Franţa ca acasă, dorea să-şi trăiască ultimii ani aici, în America, cu cei care-i erau dragi. Nu era sigur că va putea.

— Nu vor accepta nici măcar un singur punct fără multe discuţii. Nu-i aşa, Sin-Jin? întrebă răsucindu-se şi zîmbind bărbatului de lîngă el.

Nu era nimic de contrazis.

— Absolut!

— Mîndrie britanică, pufni Rachel, privindu-l critic pe Franklin cum îşi umple din nou paharul.

— Nu este cu nimic diferită de mîndria irlandeză, spuse Sin-Jin, apoi făcu o pauză, aşteptînd fulgerele din privirea ei. Ceva mai puţin explozivă, poate. Şi cu certitudine mai puţin dramatică, dar la fel de fermă.

Franklin se aplecă spre Riley.

— Îi face cumva curte, Riley?

Se uită de la Sin-Jin la Rachel cu o privire jucăuşă şi un zîmbet din ce în ce mai larg.

— Nu! protestă Rachel tare.

Se trase înapoi, ca şi cum apropierea de Sin-Jin ar fi fost o recunoaştere a complicităţii.

Sin-Jin bău şi ultima înghiţitură de rom.

— Încerc, admise el.

Ea îşi întoarse iritată privirea spre el.

— Şi eu nu am nimic de spus în treaba asta care mă priveşte şi pe mine?

Sin-Jin se lăsă pe spătar, punînd picior peste picior.

— Şi dacă ai avea, ce-ai spune?

— Nu! anunţă ea tare, privindu-l pe fiecare ca să fie sigură că a fost înţeleasă.

Observă strîmbătura lui Franklin. Piciorul îl supăra din nou. Învăţase care sînt semnele, de cînd locuise cu el la Philadephia. Rachel se ridică să aducă un taburet.

Sin-Jin rămase impasibil.

— De asta nu ai nimic de spus, îi răspunse el calm.

O privi cum pleacă şi îşi întoarse din nou atenţia spre Franklin.

— Cît veţi sta aici, domnule?

— Deja mă grăbiţi să plec? spuse Franklin rîzînd.

Îşi ridică cu grijă piciorul sprijinindu-l de taburetul cu care revenise Rachel.

— Mulţumesc, Rachel. Eşti un înger.

— Există unele îndoieli pe tema asta, mîrîi Riley.

Ea îi aruncă o privire întunecată.

— Dimpotrivă, domnule, continuă Sin-Jin. Ştiu că ar fi mulţi care s-ar bucura să organizeze o petrecere în onoarea dumneavoastră.

La vîrsta sa, Franklin nu se mai dădea în vînt după petreceri. De la prea multe mîncăruri săţioase şi vin i se trăgea suferinţa. Dar îi era greu să spună nu.

— Vor fi şi fete frumoase pe acolo?

Sin-Jin rîse.

— Cunosc cel puţin două.

Franklin dădu din cap cu înţelepciune. Rachel va fi una dintre ele, după cum credea el că stau lucrurile.

— Una pentru fiecare braţ. Ce-şi poate dori mai mult un bărbat?

Rachel îi luă paharul. Nu-l va mai lăsa să bea în seara asta, orice-ar spune.

— Un pic de decenţă şi calm.

— Nu, asta-i ceea ce şi-ar dori o femeie, nu un bărbat, draga mea, o corectă Franklin. Deşi bărbatul care te va cîştiga pe tine va avea parte de prea puţin calm. Şi nu am nici un dubiu că atunci cînd îl vei vrăji, nu va mai fi nici o urmă de decenţă în el. Îl vei face să fie beat de dragoste.

Rachel roşi.

— Asta se întîmplă cînd beţi fără să vă fi umplut mai întîi stomacul. Poftim, mai luaţi, îl îndemnă ea, oferindu-i încă o bucată de găină, chiar dacă începuse să strîngă vasele.

— Nu, mulţumesc, oftă el rezemîndu-se de spătar. De un loc unde să mă întind am nevoie acum.

Se bătu cu palmele pe stomac în semn că era plin. Şi-ar fi dorit ca stomacul său să-l trateze măcar pe jumătate atît de bine pe cît îl tratase el.

— Un bătrîn obosit are nevoie de odihnă.

Rachel se opri din curăţatul vaselor.

— Nu-i nici o problemă cu găzduirea. Veţi sta cu noi, insistă ea. Puteţi avea patul meu.

Franklin zîmbi, dar refuză din cap oferta.

— Să dorm în aşternuturile drăguţe în care a stat o tînără şi frumoasă femeie, e mai mult decît merit. Nu, nici nu mă gîndesc să te mut din patul tău, draga mea.

Lăsîndu-se cu ezitare pe piciorul infirm, se sprijini în baston şi se ridică cu greutate în picioare.

— Taverna va fi exact ce-mi trebuie.

Ea nici nu vroia măcar să audă:

— Este zgomotoasă şi sînt chelneriţe...

O privire strengară sclipi în ochii lui Franklin. Îl întrebă pe Riley la ureche:

— Drăguţe?

Ea era conştientă, cel puţin în parte, că o necăjea, dar nu era un loc potrivit în care să stea un om de

vîrsta lui. Era convinsă că ştia ce-i mai bine pentru el, şi asta nu includea dormitul la tavernă.

Sin-Jin sesiză dezolarea pe faţa lui Rachel. Se ridică să-l însoţească pe Franklin.

— Poate aţi dori să-mi faceţi onoarea de-a sta la plantaţia mea? Acolo este loc berechet şi aş fi foarte bucuros de compania dumneavoastră.

Franklin făcu o pauză, să se gîndească la ofertă.

— Ai vin de Bordeaux cumva?

Sin-Jin zîmbi:

— Cel mai bun.

Franklin îl privi intrigat, luîndu-l de braţ:

— Şi cum ai reuşit în vremurile astea de restrişte?

Sin-Jin prefera să păstreze lucrurile cît mai vagi faţă de Rachel. Fiecare contact cu Anglia o făcea să-şi amintească rănile ei, despre care nu discutase cu el.

— Mi-am păstrat cîteva legături în Anglia şi se ştie că pachetele mai reuşesc să treacă.

Vinul venise de la vărul lui, cu vestea despre iertare. Era suficient pentru Franklin. Ştia că la plantaţie conversaţiile pe care le va avea vor fi cu mult mai stimulante decît ar putea spera la tavernă.

— M-ai convins, băiete.

Rachel şi Riley îl conduseră pînă la uşă. Franklin se întoarse să-i mai privească o dată înainte de a pleca.

— Aţi realizat o treabă bună, nu doar cu periodicul, ci şi făcîndu-vă prieteni minunaţi, rosti el mulţumit, arătînd spre Sin-Jin.

Rachel pufni, abia abţinîndu-se. Sin-Jin luă unica valiză cu care venise bătrînul. Pînă cînd porniră la drum în trăsura deschisă, cu Franklin sprijinindu-şi atent piciorul, oraşul era plin de zvonuri despre sosirea sa.

— Minunaţi oameni. Minunaţi, oftă uşor Franklin, rezemîndu-se pe spate. Cred că te place, băiete.

Comentariul neaşteptat îl făcu pe Sin-Jin să rîdă.

— În cazul ăsta, sigur nu mi-ar plăcea să fiu un om pe care nu-l agreează.

Franklin se gîndi la anii cît ea locuise în casa lui.

— Pe aceia, din cîte îmi amintesc, i-a biciuit cu limba ei ascuţită pînă cînd au murit, spuse ţuguindu-şi buzele. N-a fost o privelişte prea agreabilă.

Sin-Jin îşi aminti blestemele pe care le aruncase Rachel în capul lui, multe din ele de neînţeles pentru el.

— Atunci metodele ei nu s-au schimbat prea mult.

Franklin îşi încrucişă braţele în faţă, aşezîndu-se mai bine, ca pentru un drum lung. Încerca să nu se gîndească la cît de mult îl durea bietul lui trup bătrîn la fiecare hop peste care trecea trăsura. S-ar gîndi mai degrabă la tinereţe decît la bătrîneţe.

— E greu de stăpînit fata asta, încuviinţă Franklin.

Acum, se gîndi Sin-Jin, i se oferea şansa să afle mai multe despre Rachel decît dorise ea să-i spună.

— Riley mi-a spus că dumneavoastră i-aţi găzduit cînd au sosit în Philadelphia.

Franklin deveni gînditor, amintindu-şi.

— Într-un fel am avut grijă reciproc unii de ceilalţi, afirmă oftînd. Să îmbătrîneşti este o experienţă foarte neplăcută, chiar şi în vremuri atît de agitate. Eu doream compania cuiva, iar ei aveau nevoie de un tată. Am avut şansa de a-mi răscumpăra greşelile. N-am fost cel mai bun tată pentru copiii mei.

Cu un oftat de mînie şi vinovăţie, se gîndi la fiul lui nelegitim, William, fostul guvernator de Pennsylvania. Între ei era o prăpastie provocată de război, care nu putea fi nici traversată, nici închisă. Dar n-avea nimic de cîştigat jelindu-se. Îşi îndepărtă amintirea din minte.

— Am stat cîţiva ani împreună. Au minţi strălucite, spuse el mîndru. Amîndoi.

Sin-Jin întoarse capul să vadă dacă Lucifer era legat bine la spatele trăsurii.

— Nu e neobişnuit? Pentru o femeie, vreau să spun.

— Dimpotrivă. Găsesc asta delicios la o femeie. Plăcerile cărnii ţin cît ţin, băiete. Şi sînt mult îmbunătăţite de inteligenţă.

Sesiză expresia întunecată ce se aşternuse pe faţa tînărului şi se aplecă în faţă, pentru a-l studia mai bine. Înţelese ce se petrecuse în mintea lui şi completă:

— O, nu-mi înţelege greşit cuvintele, Sin-Jin. A fost pentru mine mult prea mult o fiică, pentru a-mi trezi orice alte gînduri la adresa ei, altfel decît complet paterne. Dar asta nu înseamnă că nu am ochi. Pot să văd ce floare frumoasă este. O floare deschisă, care acum este gata de-a fi culeasă.

Sin-Jin îmboldi calul să meagă mai repede. Îşi încetinise pasul prea mult.

— Mai degrabă s-a făcut o viespe, gata să înţepe.

Franklin rîse încîntat.

— O să fiţi o pereche potrivită, voi doi. Abia aştept să văd ce va urma.

— Mă cam îndoiesc că ea gîndeşte aşa, sau că ar spune acelaşi lucru.

Franklin se rezemă din nou pe spate.

— Ai multe de învăţat despre femei, băiatul meu, îl asigură el. Multe. Nu asculta ce spun ele în privinţa asta. Ascultă doar mesajul pe care-l găseşti în ochii lor.

Sin-Jin îi aruncă o privire.

— În ochii lor?

Franklin aprobă.

— În ochii lor. Ai încredere în mine. Mă pricep.

Rîse sfătos:

— Da, cunosc foarte bine lucrurile astea...

Zîmbi plin de regret, pierdut în amintiri.

Sin-Jin îl lăsă pe bătrîn cu gîndurile lui, pentru că părea a avea, pe moment, o natură foarte intimă.

Capitolul 23

Veştile cu privire la sosirea lui Franklin şi motivele reîntoarcerii sale în Statele Unite se răspîndiră precum focul într-o pădure. Războiul se sfîrşise. Începînd cu 4 februarie, Marea Britanie declarase în sfîrşit ostilităţile închise, iar Congresul anunţase evenimentul pe 11 aprilie. Strigăte de bucurie şi uşurare se auzeau din ţinut în ţinut, din stat în stat.

Morgan McKinley anunţă, la o întrunire în oraş, o dublă sărbătorire, ce urma să fie organizată atît pentru sfîrşitul războiului, cît şi în cinstea vizitei lui Franklin. O însărcină pe Krystyna cu pregătirile pentru celebrare.

Krystyna mobiliză şi organiză fiecare om disponibil, de la membrii familiei pînă la servitorii casei.

— Deci aşa acţionează o contesă din Polonia, repede şi fără milă!

Jason stătea cu mîinile încrucişate, sprijinindu-se relaxat de tocul uşii de la birou. Îşi urmărise soţia scriind invitaţie după invitaţie. De cînd tatăl lui făcuse anunţul, ea părea că nu mai are odihnă. Christopher stătea în

capătul încăperii, gata să-i ofere mătușii sale alte invitații, cît mai repede cu putință.

— Cuvîntul cheie este „eficiență", dragul meu, zîmbi ea. Dacă nu merge așa, atunci devin nemiloasă.

Cum era posibil să iubească pe cineva tot mai mult în fiecare zi și să creadă că mai mult de atît nu se poate, pentru ca a doua zi să descopere că o iubea și mai mult? Era un mister pe care nu spera să-l înțeleagă, voia doar să se bucure de el.

Jason traversă încăperea spre biroul unde ea lucra.

— Poruncește-mi!

Aplecîndu-se peste birou o sărută pe tîmplă, în timp ce nepotul lui îl privea invidios.

— Sînt la dispoziția ta.

Krystyna continuă să scrie fără odihnă. Doar zîmbetul i se schimbă, luminîndu-i fața.

— Am știut asta dintotdeauna.

După doar trei zile liniștea idilică a lui Franklin se sfîrși, înlocuită fiind de un imens bal dat în onoarea sa, pe proprietatea familiei McKinley. Toată lumea din ținut era prezentă, cu excepția cîtorva locuitori cu fățișe simpatii loialiste.

Lipsea, evident, unchiul lui Winthrop, reverendul Peregrine Blake, cel ce aruncase blestemul veșnic asupra celor care erau de partea rebelilor. Timp de șase ani folosise amvonul ca să predice cuvîntul Coroanei. Acum, de cînd dispăruse Winthrop, reverendul — îngrijorat pentru siguranța sa — era foarte rezervat și își luase obiceiul de a privi mai mult în spate, peste umăr, decît în față, la drumul pe care pășea.

Krystyna se întrecuse pe sine cu această sărbătoare dată în cinstea libertății. În sufletul ei îmbrățișase întotdeauna cauza americană, comparînd-o cu lupta țării sale pentru același ideal. Din moment ce Polonia nu avusese șansa să se elibereze de jugul opresorilor, ea găsea o bucurie dulce-amară în faptul că trăia într-o țară care reușise acest lucru.

Morgan ordonase să nu se facă nici o economie pentru organizarea celebrării, iar ea îi luase dispoziția în serios. Era suficientă mîncare și băutură pentru a satisface nevoile unei armate întregi. Și, într-adevăr, veniseră o armată de oameni.

Sin-Jin stătea tăcut într-un colț, ocupîndu-se de un pahar cu punch și urmărindu-l pe Franklin cum făcea curte unei doamne. La 77 de ani, celebrul inventator, scriitor, filozof, om de știință și diplomat arăta ca un bărbat foarte tînăr pentru cineva care avea suficiente realizări cît să umple trei vieți. Cu toată infirmitatea care-i asalta constant trupul, el se mai ocupa din cînd în cînd și de așa ceva, evitînd însă să rămînă prizonierul vreuneia. Și, mai ales, refuza cu încăpățînare să accepte stagnarea specifică bătrîneții.

— O minte plină de vitalitate, ăsta e secretul, i se confesase el mai devreme lui Sin-Jin, chicotind înainte de a continua:

— Și o femeie tînără, caldă și doritoare.

Oftă gîndindu-se la acelea, destul de multe, care trecuseră prin viața lui.

— Niciodată să nu subestimezi binele care-l pot aduce și una și alta. Menține sîngele în mișcare.

Îi făcuse apoi cu ochiul. Sin-Jin nu mai avea nici un dubiu că zvonurile privind slăbiciunea lui Franklin pentru femei ar fi exagerate. Chiar în acest moment, omul era înconjurat de prieteni și admiratori de ambele sexe.

Jason i se alătură prietenului său, privindu-i.

— Deci ce crezi despre cel mai glorificat om de stat al nostru? îl întrebă el pe Sin-Jin, servindu-se cu punch.

Riley se îndreptă spre cei doi bărbaţi, iradiind de parcă Franklin ar fi fost propria sa invenţie.

Sin-Jin ridică paharul în direcţia lui Franklin, într-un toast tăcut.

— Nu există în Anglia nimeni ca el, asta-i cît se poate de limpede.

Rachel îşi jurase în drum spre petrecere că va face tot posibilul să-l evite pe Sin-Jin. Cu toate acestea, la nici o oră de la începere, se trezi făcîndu-şi loc spre el prin mulţime. În mod evident, „tot posibilul" nu era de ajuns. Încerca să nege propria-i vină în abaterea de la calea cea dreaptă, pe care o stabilise singură de altfel, spunîndu-şi că ar fi nepoliticos să evite una dintre gazde. Nu era vina ei că gazda stătea întîmplător lîngă Sin-Jin. Asta nu mai depindea de ea.

— Despre ce-aţi vorbit voi doi cît timp a stat la tine?

Rachel adresase întrebarea lui Sin-Jin într-un mod lipsit de interes. Avusese grijă să se aşeze mai aproape de fratele ei decît de Sin-Jin. Deşi tonul părea indiferent, murea de curiozitate să afle dacă Franklin îi spusese lui Sin-Jin ceva despre ea. Şi, mai ales, dacă Sin-Jin se interesase de persoana ei.

— Despre toate.

Din vocea lui Sin-Jin nu lipsea admiraţia.

— N-am cunoscut niciodată pe cineva care să aibă o asemenea abundenţă de cunoştinţe. Mintea acestui om este o minune, o comoară de informaţii. Pare să ştie cîte ceva despre toate.

Niciodată nu trecuseră aşa de repede trei zile din viaţa lui şi niciodată nu regretase atît de mult văzînd cum trec. Ar fi stat bucuros cu Franklin la nesfîrşit.

— Chiar aşa este, declară Rachel mîndră, întorcînd capul să-l vadă pe bătrîn.

Riley îl înghionti discret pe Jason, făcîndu-i semn din priviri în sensul că ar trebui să plece. Acesta dădu din

cap că a înţeles, nefăcînd nici cel mai mic efort pentru a-şi ascunde zîmbetul. Se îndepărtară discret de Rachel şi Sin-Jin, care de-abia le remarcară absenţa.

Sin-Jin era conştient de felul cum îl priveşte Rachel pe Franklin. În ochii ei se desluşeau atît admiraţia, cît şi un aer protector.

— Ai o părere foarte bună despre el.

Ea făcu semn că da, zîmbind cînd îl văzu pe Franklin aplecîndu-se să şoptească ceva la urechea unei tinere. Femeia rîse, roşind şi ascunzîndu-şi faţa după evantai.

— Îl iubesc pe acest bătrîn. Cînd ne-a găsit, pe Riley şi pe mine, trăiam pe străzi.

Nu era nici o urmă de ruşine în vocea ei. Era doar un fapt ce trebuia spus. Sin-Jin realiză că pentru prima dată ea nu ţinea garda sus, aşa cum avea tendinţa s-o facă de obicei.

— Eu eram bolnavă iar Riley tocmai furase portofelul domnului Franklin, sperînd să procure astfel ceva bani pentru mîncare. Tocmai se înserase, continuă ea zîmbind. El l-a urmărit pe Riley în josul străzii. Îmi amintesc că stăteam ghemuită pe o alee, privind cum fratele meu fuge înspre mine de-i scăpărau călcîiele, ca şi cum însuşi diavolul ar fi fost pe urmele sale. Însă cel care-l urmărea pe Riley era un bătrîn, gîfîind şi cu părul său grizonat fluturînd în vînt.

Rîse cu afecţiune şi-şi întoarse privirea spre Sin-Jin.

— Mi-a fost teamă că o să ne ducă la închisoare. Dar nu s-a întîmplat aşa. A fost bunătatea personificată. M-a luat în braţe şi m-a dus pînă la el acasă, povesti Rachel, în timp ce în glas i se simţea emoţia trezită de acele amintiri. A pus menajera să aibă grijă de noi, devenind tatăl nostru din momentul în care a aflat că nu mai avem pe nimeni. Şi n-a cerut nimic în schimb.

Sin-Jin îşi dădu seama de profunzimea sentimentelor ei atunci cînd Rachel îşi ridică privirea.

— Dacă ar trebui, aş muri pentru acest bătrîn.

Îşi drese glasul, uşor jenată. Spusese mult mai mult decît ar fi vrut.

— N-ai răspuns la întrebare. Despre ce aţi vorbit?

Ştia prea bine ce voia ea să afle. Nu se putu stăpîni să nu-i atingă o şuviţă de păr.

— Despre Franţa, Anglia, despre tine...

Simţi un fior rece pe spate.

— A, da?! dori ea să pară detaşată, deşi nu era. Şi ce anume aţi vorbit despre mine?

Nu putea s-o atingă aşa cum ar fi vrut, cum simţea, astfel că îşi lăsă privirea să se plimbe peste corpul ei. Purta o rochie verde, seducătoare, de culoarea pădurii şi a amurgului, mulată pe talie, o talie căreia i-ar fi stat bine să fie cuprinsă de mîinile lui. Iar decolteul era destul de adînc pentru a-l face să viseze. Doar stînd atît de aproape de ea, simţea că se pierde, şi abia se mai poate stăpîni.

— El crede că ai o minte deosebită.

Acum însă, starea de spirit a lui Rachel era foarte deosebită de-a lui.

— Am!

El zîmbi.

— Şi că eşti deosebit de modestă.

Ea-şi puse mîinile în şolduri, cu un gest ce-i devenise deja familiar.

— Şi nu este asta ceva tipic bărbătesc, să rîzi de ideea că o femeie poate gîndi şi singură?

El nu rîdea. Nu avea nici o intenţie să rîdă, mai ales acum cînd o dorea atît de mult.

— Ştii, am început să mă satur de etichetele pe care mi le tot pui. Tu habar n-ai ce gîndesc eu.

„Că toate gîndurile mele sînt din ce în ce mai legate de tine", continuă el doar pentru sine.

— Nu ai nici o idee cine şi ce sînt eu.

— Şi nici nu vreau să am, replică ea, puţin prea arogant, trădîndu-se din nou prin tonul vocii.

O ascultase de ajuns şi, ţinîndu-i încheietura mîinii, pe jumătate conducînd-o, pe jumătate împingînd-o, o conduse pe terasă. Nu voia să-i audă altcineva.

— Dă-mi drumul, domnule! ceru ea şoptit. De ce mă tragi aici afară?

Inima-i bătea atît de tare, încît trebui să ridice tonul vocii pentru ca el să o poată înţelege. I se auzeau bătăile inimii, era sigură de asta. Făceau atîta zgomot, că aproape le auzea şi ea.

— Pentru că nu vreau să te audă nimeni cum minţi în felul ăsta.

Ea se uită indignată,făcînd ochii mari.

— Eu nu mint!

Reacţia la cuvintele ei fu o privire zeflemitoare.

— Rachel, buzele tale spun o cu totul altă poveste atunci cînd sînt lipite de ale mele.

Ticălos arogant! Faptul că el îi dezlănţuia pasiunea cînd o săruta nu-i dădea nici un drept să i-o arunce acum în faţă. Ţărănoi! Se purta ca un stăpînitor englez.

— Ar fi trebuit să te muşc cînd ai profitat de mine.

Trecuse vremea minciunilor, a scuzelor menite să ascundă adevărul. El îi luă mîna într-a sa observînd că ea îi arunca priviri ucigaşe.

— Nimeni nu a profitat de tine, Rachel. E imposibil. N-am cunoscut o femeie mai puţin neajutorată ca tine.

Văzînd că buzele ei se strîng de furie, adăugă iute:

— Acesta-i unul din lucrurile care-mi plac la tine.

Cuvintele sale opriră potopul de furie gata să dea pe dinafară în orice moment. Era sfîşiată între nevoia de a-i arunca în faţă cîteva vorbe aspre şi dorinţa de a-i cere să-i spună mai mult. Dorinţa a învins în cele din urmă mîndria.

— Şi ce altceva îţi place la mine?

— Ochii tăi; felul cum strălucesc cînd vorbeşti.

Dorea cu disperare să ascundă cumva plăcerea provocată de cuvintele lui.

— E ceva normal în momentul în care mă adresez unui bădăran!

Nu-l mai putea păcăli în continuare. Ştia că îi înmuiase inima şi nu face decît să braveze.

— Părul tău, murmură el, răsfirîndu-l cu degetele. Este ca trandafirii roşii, primăvara devreme.

Îşi simţi respiraţia accelerîndu-i-se. Cum se făcea oare că inima îi bătea aşa de nebuneşte?

— Vorba ta este prea mieroasă. Ai mai spus lucruri de genul ăsta şi înainte.

Altor femei, pe care ea le ura. Pe toate!

Dar Sin-Jin neagă din cap.

— Doar ţie, în visele mele.

Ea nu-l credea, nu putea să-l creadă. Dar nu voia decît să-l creadă. Exista însă o metodă de-a lămuri lucrurile. Metoda lui.

— Şi următorul lucru pe care o să-l vrei, va fi să-mi pun capul pe perna ta...

El zîmbi. Nu vor mai fi minciuni între ei, nici ale ei, nici ale lui.

— Ideea mi-a trecut prin cap.

N-ar fi adoptat un comportament atît de libertin cu ea dacă ar fi fost o lady de viţă nobilă. Ochii i se îngustară, totuşi o parte din ea tînjea ca el să-şi pună în aplicare ameninţarea.

— Pentru că tu ai o poziţie socială, iar eu nu sînt decît o ţărancă...

Nu îi va permite să gîndească aşa.

— Asta nu-i Irlanda, Rachel, îi reaminti el. Sau Anglia. Aici nu sînt ţărani.

El părea s-o încolţească chiar şi aşa, stînd pe loc.

— Recunoaşte că şi tu te-ai gîndit la mine. Vise...

Ea n-ar fi recunoscut în ruptul capului aşa ceva.

— Doar despre cum te-aş fierbe în ulei, Lawrence. Încetul cu încetul!

El îşi plimbă cu delicateţe degetul pe obrazul ei.

— Ar fi o mare pierdere.

Ea îşi feri capul, deşi credea că ar muri fără atingerea mîinii lui.

— Chestiune de opinie.

— Te înspăimînt atît de mult?

Nici că ar fi fost cuvinte mai potrivite pentru a o provoca. Privirea i se întunecă.

— Nu îmi este frică de nici un om.

El îşi sprijini mîinile de balustradă prinzîndu-i talia ca într-o capcană.

— Atunci de ce te fereşti de mine de fiecare dată cînd mă apropii de tine?

Erau singuri. O senzaţie delicioasă i se scurgea prin tot corpul. Nu avea cum să se apere, decît cu vorba, şi o folosea cu disperare, ca un soldat singuratic luptînd cu o legiune de inamici.

— Este o apărare firească împotriva unui şarpe. Mi se pare mie că atunci cînd Sfîntul Patrick i-a gonit din Irlanda, o parte din ei au înotat pînă în Anglia şi din ei s-au născut cei ca tine.

Se ascundea iar în spatele furiei. El clătină din cap:

— Nu-i suficient.

Ea observă brusc că era prinsă în capcană. Se holbă la închisoarea formată din braţele lui.

— Ia-ţi mîinile de aici, în clipa asta!

În loc să-şi retragă mîinile, el o luă în braţe.

— Îmi pare rău, dar după teoria ta sînt un şarpe. Deci nu am mîini. Trebuie să fie imaginaţia ta de vină.

În timp ce ea încerca să-l respingă, Sin-Jin îşi aplecă buzele spre ea şi îşi satisfăcu o dorinţă pe care o avea de prea multă vreme.

Capitolul 24

Rachel se topea. Noaptea era răcoroasă, cu o vagă adiere vărătică dar, cu toate astea, ea se topea la fel de inexorabil ca o lumînare ţinută deaspra vîlvătăilor unui foc.

Căldura provocată de sărutul lui îi înfierbînta tot corpul, făcînd-o să tînjească după ceva necunoscut, să tînjească după el. Şi, deşi logica şi educaţia îi dictau să-l respingă cu toată forţa, ea îşi lipea trupul de al lui, căutînd ceva să-i stingă într-un fel focul ce o devora.

Cum reuşea el să-i anihileze voinţa în felul acesta, folosind ca armă doar buzele? Şi cum se făcea că într-o atingere îi transmitea toate gîndurile, toate simţămintele, iar manierele elegante zburau, dispărînd de parcă nici n-ar fi existat!

Ea nu fusese niciodată sclava regulilor. Dimpotrivă, găsea o anumită plăcere în a sfida regulile aspre, menite să o pună la locul ei. Dar această nebunie care se năştea datorită lui era complet diferită. Rachel simţi gura lui rătăcindu-i pe faţă şi fiecare părticică a corpului ei tresări

de dorinţă. Îi crescuseră aripi şi se îndrepta spre nori. Cu un simplu sărut o făcea să se simtă aşa.

Era o parte a lui. Şi nu dorea să fie altfel.

Îi simţea mîinile cum o ating pe spate, modelînd-o după el, şi gura plimbîndu-i-se pe gît, descoperind secrete pe care nici ea nu ştia că le găzduieşte. Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Bătea într-un singur ritm, care repeta mereu acelaşi nume: Sin-Jin.

Nu avea nici un rost. Cu cît o săruta mai mult pe Rachel, cu atît o dorea mai mult. Şi cu atît mai puţin o avea. Ea lua din el mult mai mult decît oferea, făcîndu-l dependent de ea. Sin-Jin ştia acum, dacă nu ştiuse înainte, că nu va putea să o mai scoată din viaţa lui. Rachel era legată de el, ca o iederă care se înfăşoară pe spalier pînă cînd acesta nu se mai vede deloc.

Fără să vrea, Rachel îi pătrunsese în suflet şi acum nu mai ştia unde se termina ea şi unde începea el.

Dacă nu înceta în clipa asta să o sărute, o va purta în întuneric şi-şi va transforma fanteziile în realitate. Tremurînd, cu un efort supraomenesc, Sin-Jin îşi desprinse buzele de ale ei. În acea clipă simţi o durere profundă învăluindu-i sufletul.

Ea respira cu greutate, de parcă ar fi alergat cale lungă ca să ajungă în braţele lui. Acum, în absenţa atingerii buzelor lui, îi era aproape frică să-l privească. Dacă l-ar vedea zîmbind pe socoteala ei, i-ar smulge surîsul de pe faţă, şi inima din piept. Dar el nu zîmbea. Arăta la fel de pierdut ca şi ea. Asta ajuta... un pic.

Înghiţind în sec, ea-şi regăsi controlul asupra vocii.

— Aş vrea să nu mai faci asta.

Ştia, cu precizie de minute, cît trecuse de cînd o sărutase ultima dată. Şi fuseseră mult prea multe minute. Dar el nu cunoştea acest amănunt.

Deci nu terminaseră cu minciunile. Îi atinse cercelul micuţ de la ureche şi-l urmări cum se legăna hipnotic.

— Nu, nu vrei.

De ce nu o lăsa el să-şi păstreze măcar un strop de mîndrie? Dorea să-i ia totul?

— A, acum pretinzi că citeşti gîndurile oamenilor?

— Nu, doar pe ale tale.

Văzu că ea se întunecă la faţă. Atît de repede se considera jignită...

— Aşteaptă, vreau să simţi ceva.

Ea îşi strînse pumnii şi duse brusc mîinile la spate. Suspiciunea şi nesiguranţa îşi făceau loc peste lipsa de încredere în ea însăşi.

— Ce?

Încet, dar ferm, Sin-Jin îi luă mîna de la spate şi i-o duse pînă la pieptul lui. O lipi în dreptul inimii, încă strînsă sub formă de pumn. Rîse şi îi desfăcu degetele.

— Aici! Asta!

Ea îl privi curioasă şi nedumerită.

— Asta?

— Inima mea.

Îi apăsă mîna mai ferm pe pieptul său.

— O simţi?

Părea să bată mai tare decît credea ea că ar trebui. Făcuse ea asta? Simţi un zîmbet răspîndindu-se prin ea.

Rachel trase aer în piept şi răspunse:

— Da.

El ar fi vrut să-şi pună la rîndul lui mîna pe pieptul ei, dar ştia că nu va face decît să strice lucrurile.

— Bate la fel de tare ca şi a ta.

Ea îşi trase mîna, deşi pe faţa ei se citea o urmă de automulţumire.

— Aş prefera să laşi inima mea deoparte.

Sin-Jin clătină din cap.

— Mi-e teamă că am trecut de punctul ăsta.

Să-l ia naiba că ştie! Să-l ia naiba că are dreptate! Ea nu voia s-o admită. Încă nu. Poate niciodată.

— N-am nici cea mai vagă idee unde vrei să ajungi.

O privi în ochi şi ea înţelese imediat că minciuna ei era transparentă.

— Of, Rachel, Rachel, eşti ca o omidă care nu se poate hotărî dacă să rămînă aşa sau să devină fluture. Dar ceea ce nu ai înţeles tu este că vei deveni fluture fie că vrei sau nu.

El îi ridică mîna la buzele sale şi i-o sărută.

— Vezi tu, totul este predestinat.

Ea îşi prinse mîinile peste încheieturi, ca şi cum ar fi negat sărutul. Sau poate ca şi cum l-ar fi sigilat.

— Oricum nu sînt fluturele tău.

— Ba da, fluturele meu. Asta-i partea predestinată.

Văzu ezitarea în ochii ei. Nesiguranţa.

— Dar nu are de ce să-ţi fie frică.

— Nu-mi este frică, replică ea.

El continuă, de parcă ea n-ar fi spus nimic:

— N-o să-ţi tai aripile pentru că, Dumnezeu ştie de ce, îmi placi aşa cum eşti, cu limba ta ascuţită, independentă şi toate celelalte.

Fluturele lui!

Avea dreptate şi ea o ştia. Cel mai rău era faptul că şi el o ştia. Dar ea nu trebuia să pară că-şi acceptă soarta atît de uşor. Dacă el o dorea, va trebui să lupte cumva s-o aibă. Nu era un măr atîrnînd pe o creangă, gata de-a fi cules. Nu se lăsa luată şi folosită pentru plăcerea lui doar ca să fie aruncată cînd se plictisea de ea. Nu va permite să se întîmple aşa ceva, indiferent cît de mult tînjea după el.

— Este nepoliticos să părăseşti petrecerea.

Ridicîndu-şi uşor poalele rochiei, Rachel se răsuci pe călcîie şi se întoarse în sala de bal, părăsindu-l cu tot atîta graţie ca o prinţesă.

Sin-Jin rămase un moment pe terasă, întrebîndu-se cît de multă răbdare îi va mai pretinde ea şi cîtă mai putea el să aibă. Şi de cîte cuvinte va mai fi nevoie,

înainte de a-şi recunoaşte sentimentele, după ce el şi le-a strigat pe ale lui. Oftînd adînc, o urmă înăuntru.

Riley găsise mai multe tinere cu care să se întreţină. Stătea acum lîngă uşa terasei, schimbînd păreri despre singurătate cu o femeie rămasă recent văduvă, care abia dacă avea douăzeci şi trei de ani. O anume Sally Howe, care se trezise în posesia unei plantaţii şi fără vreun candidat imediat care să ia locul soţului ei.

Din poziţia în care stătea, Riley îi văzu pe Rachel şi Sin-Jin cînd intrară în încăpere. Observă imediat privirea tulburată a surorii sale şi confuzia care se citea cu claritate pe faţa lui Sin-Jin.

Nu ştia cui să-i fie loial mai întîi. După un moment de ezitare, se scuză grăbit faţă de doamna Howe şi se îndreptă spre Sin-Jin.

— Am o vorbă cu tine.

Sin-Jin se întoarse, surprins. Ceaţa care îi cuprinsese mintea era profundă şi aproape impenetrabilă. Pentru că era vorba de Riley, se opri şi îi zîmbi.

— Desigur...

Riley îl conduse pe margine, în aşa fel încît să poată vorbi fără a fi auziţi de o cunoscută bîrfitoare din apropierea lor. Femeia n-ar fi găsit plăcere mai mare decît să poarte jumătăţile de adevăr din gură în gură.

— În legătură cu sora mea.

Sin-Jin oftă. Oare va pierde şi prietenia lui Riley pînă la urmă? Ridică o mînă să-l oprească din vorbit, anticipînd ce dorea să-i spună.

— Dacă vrei să-i aperi onoarea, lasă-mă să te asigur că este intactă. Femeia asta nu face altceva decît să-mi înfigă un cuţit de vînătoare în inimă de fiecare dată cînd mă apropii de ea.

Riley îşi puse o mînă pe umărul lui Sin-Jin:

— Nu Rachel mă îngrijorează în clipa de faţă, ci tu.

Sin-Jin clătină uşor din cap încercînd să înlăture nedumerirea provocată de cuvintele lui Riley.

— Scuză-mă, dar vrei să repeţi?

Ar putea dura. Riley se duse la vasul cu punch, care avea în el ceva care să ajute la eliberarea gîndurilor. Descoperise că nimic nu ajuta mai mult limba să se dezlege, decît o porţie de whiskey auriu. Umplu o cupă şi i-o dădu lui Sin-Jin, apoi turnă una şi pentru el.

Prinzînd curaj, Riley începu:

— Trebuie să ştii că sora mea îi consideră pe britanici vinovaţi de toate suferinţele familiei noastre.

Sin-Jin luă o gură de punch şi se strîmbă uşor. Era cam tare. Se uită la Riley cum îl bea pe al său fără să clipească din ochi.

— Am cam priceput asta.

Sin-Jin avea nevoie să cunoască întreaga poveste ca să înţeleagă, decise Riley. Nu putea suferi să vorbească de asta, dar era vorba de un prieten, unul pe care îl dorea în familie. Unul de care simţea că sora sa are nevoie.

— Rachel avea doar doisprezece ani. Aduna mure în spatele casei, cînd a auzit-o pe mama ţipînd. A fugit în casă şi l-a găsit pe stăpînul moşiei — Lancaster îl chema —încercînd s-o violeze.

Riley zîmbi trist.

— Mama era o femeie foarte frumoasă şi delicată, iar Lancaster pusese de mult ochii pe ea. A aşteptat pînă cînd tatăl meu şi cu mine am plecat, apoi a venit să ia chiria, într-un fel sau altul.

Riley îşi goli cupa de punch. Faţa îi era întunecată.

— Lancaster s-a uitat la sora mea, a rîs şi a spus că ea va urma şi să-şi aştepte rîndul. Ticălosul zicea că vom fi datori doar cu chiria pe două luni în loc de trei.

Riley făcu o grimasă amintindu-şi restul povestirii, aşa cum i-o spusese Rachel.

— Rachel i-a înfipt în picior un vătrai ascuţit de fier. A umplut de sînge toată podeaua.

Sin-Jin fluieră încet. Cît Riley povestise, îşi putea imagina întreaga scenă. Şi-o imagina pe ea, copil de

numai doisprezece ani, apărîndu-şi mama ca o tigroaică. Avea încă de pe-atunci mult curaj.

— Lancaster a plecat, jurînd răzbunare. În noaptea aceea, casa noastră a fost incendiată.

Riley mai luă o gură de whiskey, apoi puse cupa jos. Nimic nu-i putea îndepărta gustul amar din gură.

— Noi dormeam în casă. Tata a reuşit să mă salveze pe mine, pe Rachel şi pe sora noastră mai mică. Dar nu şi pe mama. Era însărcinată în luna a patra pe atunci.

Avea lacrimi în ochi, deşi trecuseră deja zece ani.

— Rachel s-a considerat de atunci vinovată de tot ce s-a întîmplat.

— Dar de ce?

— Lancaster îi spusese că orice se va petrece va fi numai din vina ei.

Riley oftă.

— În noaptea aceea am fugit de pe moşie. Vecinii ne-au ascuns şi s-au găsit bani, prin generozitatea preotului, pentru a traversa oceanul.

Lui Riley i se perindau imagini fugare prin faţa ochilor minţii, făcîndu-l să retrăiască ceea ce povestea.

— Pe drumul pînă aici, tata s-a îmbolnăvit şi a murit. La fel şi Deirdre.

— Deirdre?

Trecuse atît de mult de cînd nu-i mai pronunţase numele... Ea era acum o amintire, dar foarte vie încă.

— Sora noastră cea mică. Rachel i-a îngrijit zi şi noapte pe amîndoi, pînă cînd m-am temut c-o să facă şi ea febră. Tata a murit primul. Cînd a murit Deirdre, Rachel a stat ore în şir ţinînd-o de mînă, rugînd-o să se trezească, să vină înapoi.

Se scutură, smulgîndu-se dintre amintiri.

— Mi-a sfîşiat sufletul. Rachel n-a încetat o clipă să se considere vinovată. Spunea că dacă nu l-ar fi înjunghiat pe porcul ăla, nimic din toate astea nu s-ar fi întîmplat.

Nu părea raţionamentul la care s-ar fi aşteptat din partea lui Rachel. Îşi aminti însă că pe atunci avea doar doisprezece ani.

— Cum a putut să gîndească aşa? A făcut doar ceea ce credea că-i bine. Ceea ce *era* bine.

Riley lăsă deoparte amintirile şi se întoarse să dea ochii cu prezentul:

— Adevărat, dar sentimentul vinovăţiei este un lucru oribil. Te roade pînă nu-ţi mai rămîne nimic de oferit. Tu, fiind britanic, îi aminteşti de toate astea, iar povara ei este cu atît mai grea, pentru că este îndrăgostită de tine.

Riley văzu scepticismul din privirea lui Sin-Jin.

— Da, aşa este. O cunosc pe Rachel prea bine ca să nu văd. Cînd spune atît de tare nu, înseamnă de fapt da.

Sin-Jin dorea să-l creadă pe Riley, speranţele lui fiind îndreptate exact în acelaşi sens. Dar dintr-un motiv oarecare, auzind cuvintele rostite cu voce tare, începea să aibă îndoieli:

— Necazul în situaţia asta, continuă Riley, este că ea nu crede că ar trebui să fie fericită, nu cînd ceilalţi au dispărut. Şi, în orice caz, nu alături de cineva care a fost înainte supus britanic.

Sin-Jin dădu din cap. În ce mod s-o consoleze, s-o facă să vadă că nu era drept să se învinovăţească astfel? Sau să-l condamne pe el pentru ceea ce nu făcuse? Cum s-o convingă că merita dreptul de-a fi fericită? Că ei amîndoi meritau această şansă?

— Dar nu-mi pot schimba locul naşterii!

Riley se decise că un al treilea pahar, unul pe care doar să-l savureze, era în regulă. Ridică o sprînceană în direcţia lui Sin-Jin în semn de neputinţă, înainte de a-şi umple cupa goală.

— Aşa este, ştiu asta. Dar trebuie s-o iei uşor.

Oftă mulţumit cînd încă o înghiţitură de whiskey îşi făcu loc spre stomacul lui, încălzind locul pe unde trecuse.

Se întreba dacă văduva era încă liberă şi dacă lui i-ar plăcea să trăiască pe o plantaţie de tutun.

— Şi nu da bir cu fugiţii.

Riley deveni serios şi-şi puse o mînă pe braţul lui Sin-Jin ca să-l facă atent.

— Eşti singurul bărbat în viaţă pe care nu l-a speriat limba ei ascuţită, cu excepţia lui Franklin.

Sin-Jin putea înţelege asta.

— Limba aia ascuţită a ei este o adevărată armă.

Riley ridică din umeri şi privi după văduva Howe.

— După părerea mea, te potriveşti cu Rachel. Ai sufletul curat. Şi el te apreciază, zise Riley arătîndu-l pe Franklin, care vorbea acum cu doamna Howe.

O fermeca, fără îndoială, constată Riley fără pică. Se decise că tutunul nu-l mai interesa chiar atît de mult.

— Asta-i singura asigurare de care am nevoie.

— Acum mai trebuie doar s-o conving pe Rachel.

Riley rîse:

— O să aprind lumînări pentru tine, ca să reuşeşti. Mi-am dorit întotdeauna un frate.

Sin-Jin zîmbi amar.

— Cunoscînd-o pe Rachel, sînt convins că replica ei la asta ar fi să mă adopţi şi să o laşi pe ea în pace.

Riley rîse în hohote.

— Începi s-o cunoşti pe Rachel foarte bine. Foarte bine, într-adevăr...

„Nu îndeajuns de bine", rectifică Sin-Jin, simţind încă gustul buzelor ei şi durerea pe care i-o provoca.

„Nu îndeajuns de bine... "

Capitolul 25

Rachel îşi plimbă degetele peste coloana înaltă a patului cu baldachin în care dormise Franklin, în timpul şederii lui în casa lui Sin-Jin. Îl privea pe acesta cum termină de împachetat.

Ceilalţi aşteptau jos.

Era prima ei vizită în această casă şi încerca să nu pară atît de impresionată pe cît era. Era o casă mare, o casă minunată. Mai mică decît conacul lui McKinley, dar avea multă personalitate. Personalitatea lui Sin-Jin. O simţea peste tot.

Părea să fie soare în toate încăperile. Simţise căldura de cum trecuse de cele două coloane dorice albe, care străjuiau intrarea.

Riley declarase că a adus-o pînă aici cu unicul scop de a-şi lua rămas bun de la Franklin. Bătrînul om de stat pleca din nou la Paris.

— Dar chiar trebuie să plecaţi atît de curînd? întrebase ea cu tristeţe. Aţi fost aici atît de puţină vreme şi acum plecaţi din nou. Aproape că nu merita efortul de-a

suporta răul de mare ca să vă întoarceţi atît de repede înapoi în Europa.

Franklin închise valiza. N-avea mult de împachetat. Nevoile lui deveniseră mult mai modeste de cînd nu mai era tînăr.

— A meritat tot deranjul, inclusiv răul de mare.

Cuprinse umerii ei delicaţi şi o privi cu căldură.

— Să te văd pe tine, să-mi revăd prietenii, m-a întinerit cu ani de zile. Dar aşa cum era de presupus, tratatele nu aşteaptă după toanele oamenilor de rînd.

Ea îi întoarse o privire plină de afecţiune.

— Dumneavoastră n-aţi fost niciodată om de rînd.

Franklin îşi luă mîna de pe umărul ei, doar ca s-o întoarcă cu faţa spre el, să o poată vedea mai bine.

— Îmi placi, Rachel O'Roarke. Singura mea dorinţă este ca tu să fii fost cu zece ani mai în vîrstă, sau eu cu douăzeci mai tînăr.

Îi făcu cu ochiul.

— Vino! Am auzit că Sin-Jin şi-a pus bucătarul să ne prepare un festin şi sînt pe cale să mor de inaniţie.

Ţuguindu-şi buzele, se bătu pe burtă şi o porni în jos pe scări spre sufragerie.

Serviră masa împreună pentru ultima oară înainte de plecare. Rachel nu prea avea poftă de mîncare. Nu putea să nu se întrebe dacă-l va mai vedea vreodată pe bătrîn. Încerca să nu se gîndească la faptul că el avea o vîrstă avansată. Pe de o parte părea invulnerabil la lucruri ca timpul şi moartea. Pe de altă parte, ştia că nimeni nu este etern. Ar fi vrut să fi existat o cale prin care el să fi putut sta aici sau, în cel mai rău caz, să rămînă mai mult.

Franklin dominase conversaţia, nu pentru că ego-ul său l-ar fi îndemnat să fie în frunte, ci pentru că ceilalţi îl tot îmbiau să vorbească, bucurîndu-se de profunzimea spuselor sale şi de cunoştinţele lui vaste.

Acum făcuse o pauză, degustîndu-şi vinul, „felul" lui favorit. Îl studie atent pe Riley, înainte de-a vorbi.

— Am o propunere să-ţi fac, Riley.

Propoziţia, plină de promisiuni, îl luă pe Riley prin surprindere. Ridică privirea spre Franklin.

— Da?

— Vino cu mine.

Deşi cuvintele erau simple, Riley nu era sigur că auzise bine. Privi la Sin-Jin şi Rachel, replicînd uimit:

— Poftim?

— Vino cu mine, îi ceru Franklin din nou, ridicînd vocea pe măsură ce ideea prindea rădăcini în mintea lui. Asta va fi istorie în acţiune, istoria noastră, şi trebuie să fie cineva s-o păstreze pentru noi.

Se aplecă în faţă, uitînd de paharul din mînă.

— Am citit ce-ai scris, băiete. Ai un mod foarte reuşit de-a fraza, foarte succint, nu pompos ca unii.

Puse paharul pe masă şi desfăcu larg braţele, ca să-şi sublinieze spusele.

— Şi copiii care or să vină după noi vor avea nevoie să cunoască aceste evenimente. Istoria nu-i istorie pînă nu este înregistrată corect. Ce spui, Riley?

Era tentant. Foarte tentant. O asemenea şansă se oferea o dată în viaţă. Dar avea obligaţii. Gazeta lui era de-abia la începuturi, departe de-a fi în stare să se ţină pe picioare. Dacă pleca acum, era posibil să nu ajungă niciodată la maturitate. Tentaţia se domoli, pe măsură ce bunul simţ îi lua locul. Riley oftă.

— Oricît de mult m-ar tenta ideea, nu pot.

Franklin înţelegea foarte bine obligaţiile începutului. Clătină dezamăgit din cap:

— A, da, gazeta. Păcat!

Pentru un moment tăcu, apoi privirea i se îndreptă spre Rachel şi o lumină îi apăru din nou în ochi.

— Păi atunci, ce-ar fi să vii tu?

Rachel nu era sigură că a înţeles corect.

— Eu?

— De ce nu tu?

Din ceea ce văzuse şi din ceea ce ştia despre ea, se dovedise capabilă.

— Ai învăţat meseria la fel de bine ca el. Voi sînteţi ca o singură voce, o singură minte.

Dădu din umeri ridicînd paharul, vinul părîndu-i-se de data asta mai acidulat.

— Ştiu că este neobişnuit, dar în fond, tu ai fost întotdeauna o fată neobişnuită, după cît te cunosc eu.

Rachel îşi muşcă buzele. Sin-Jin putea să vadă după ochi că-i plăcea ideea. Foarte mult. Dar lui nu. Nu că ar fi crezut că nu-i în stare. Ştia că Rachel poate să facă orice îşi pune în minte. Dacă încăpăţînarea avea o faţă, atunci era a ei. Şi nu era atît de îngust la minte să considere că era nepotrivit ca ea să se plece cu Franklin. Numai că nu voia ca ea să fie atît de departe de el, atîta timp. Mai ales cînd între ei rămăseseră încă atîtea lucruri nelămurite.

Rachel îi aruncă o privire lui Sin-Jin: „Ei bine, zi ceva, prostănacule. Spune-mi că nu vrei ca eu să plec."

Dar chiar dacă ar fi făcut-o, nu era sigură cum ar fi reacţionat. Nu-i plăcea să i se spună ce să facă, chiar de către cineva la care ţinea şi pentru care nu avea idee ce simţea de fapt. Sfîşiată între două posibilităţi, se gîndi ce-ar însemna dacă s-ar duce. Se gîndi la ce spusese Franklin. Va înregistra istoria.

— În regulă, acceptă ea cu entuziasm. Dacă Riley se poate lipsi de mine...

— Să mă lipsesc de tine? rîse Riley, invidiind-o deja. Mi-ar prinde bine liniştea şi pacea.

Redeveni serios.

— Totuşi este o călătorie lungă.

Şi erau atît de multe care i se puteau întîmpla... Rachel ştia că îşi făcea griji pentru ea şi nu voia ca el să fie îngrijorat.

— Şi nu sînt în stare să fac faţă? îl întrebă.

Fratele său zîmbi.

— De fapt mă gîndeam mai mult la bietul căpitan şi la domnul Franklin, nevoiţi să aibă de-a face tot timpul cu cineva ca tine.

Pe Franklin îl amuza schimbul de replici. Crescuse într-o familie de şaptesprezece suflete, în care avea loc mereu cîte o răfuială, uneori prietenească, alteori nu.

— M-aş bucura de companie. Totuşi, ar merita luată în considerare ideea de-a ne mai însoţi cineva, în eventualitatea unor necazuri.

Privi spre Sin-Jin. Nu se putea gîndi la un candidat mai potrivit.

— Ce-ai zice, tinere domn? Ai dori să mergi cu noi? Ajutorul pe care l-am avut s-a decis să rămînă în colonii. În State vreau să spun, se corectă rîzînd de propria eroare.

Îi plăcea să pronunţe cuvîntul „State". Îi luase atît de mult să realizeze asta...

— Am nevoie de un bărbat puternic să mă ajute.

— Are spinarea destul de puternică, dacă aveţi nevoie de cineva să care bagajele, fu de acord Rachel.

Oricît încerca însă să-şi ascundă bucuria din voce, nu reuşea. Spera doar că Sin-Jin va pune bucuria ei pe seama faptului că va călători şi că va fi de faţă la momente istorice, nu pentru că vine şi el.

— Nu mă gîndisem la Sin-Jin chiar ca la lacheul meu, Rachel.

Franklin se uită la Sin-Jin, privindu-l drept în ochi.

— Ce părere ai, Sin-Jin? Poţi aranja să vii cu noi?

Sin-Jin se gîndi la scrisoarea care zăcea pe biroul lui. Cea de la Vanessa, care-l chema acasă pentru o ultimă vizită. Încă nu răspunsese. Nu avusese practic timp. Acum apăruse această invitaţie. Se părea că zeii conspirau să-l facă să se întoarcă acasă.

O mie de detalii trebuiau puse la punct pe plantaţie. Sezonul de însămînţări era pe cale să înceapă şi aveau

nevoie de el aici. Dar se gîndi apoi la lungile luni de vară pe care le-ar petrece fără Rachel. Putea lua doar o singură decizie. Va trebui să facă pe dracu' în patru şi să apeleze la bunătatea prietenilor, dar va fi cu ea. Nu era nimic atît de presant aici care să egaleze nevoia de a fi cu ea.

— Se poate aranja, îşi dădu acordul Sin-Jin.

— Splendid! strigă Franklin, bătînd din palme.

— Cît timp? întrebă Jason, aşezîndu-se pe colţul biroului din camera lui de lucru.

— Probabil pînă la culesul recoltei.

Sin-Jin se ridică în picioare agitîndu-şi mîinile. Ştia ce cere şi ce dificil părea totul. Conştiinciozitatea lui Bronson nu putea fi pusă la îndoială, dar inteligenţa omului avea limitele ei. Era necesar ca cineva să-l dirijeze.

Sin-Jin se răsuci pe călcîie, ca să fie din nou cu faţa la Jason.

— Nu ţi-aş cere asta, dacă nu ar însemna atît de mult pentru mine.

Nu era nevoie de explicaţii. Jason clătină din cap:

— Ştiu.

Cu toate astea Sin-Jin se simţea vinovat. Nu era acelaşi lucru cu a cere, de exemplu, să-i găzduiască pentru o noapte calul în grajd.

— Dacă este prea mult... începu el.

Jason rîse, făcîndu-i semn să se oprească.

— Dacă te refuz şi-ţi stau în cale, Krystyna mă va jupui de viu. Sau mai rău, mă va goni din pat.

Se întoarse spre biroul său şi spre registrele contabile. Erau cîteva lucruri ce trebuiau puse la punct.

— Se poate face. Christopher este destul de mare ca să dea o mînă de ajutor. Nepotul meu e cu capul pe umeri, datorită educaţiei serioase primite de la Krystyna

şi îndrumărilor tatălui meu. Se poate avea încredere în el să lucreze cu Bronson şi să supravegheze plantaţia. Şi dacă apare vreo problemă, cîteva luni mă pot ocupa de ambele plantaţii. Nu sînt singur şi lipsit de ajutoare.

Îşi încrucişă braţele şi-l examină pe Sin-Jin.

— Eşti chiar îndrăgostit de ea, nu-i aşa?

— Aşa cum n-am fost niciodată...

Sin-Jin îşi muşcă limba. La urma urmei, fusese căsătorit cîţiva ani cu sora lui.

— N-am vrut să spun...

Jason ridică o mînă, să oprească orice explicaţie.

— Este în regulă. A fost sora mea, dar nu puteam să nu observ limitele lui Savannah. Era o puştoaică mică şi egoistă, exceptînd comportamentul ei faţă de tine. Şi nu sînt atît de prost să nu ştiu că un om poate iubi de mai multe ori.

Se gîndi la Rachel, la puţinele ocazii cînd o văzuse.

— Doar că îmi pare a fi greu de stăpînit, asta-i tot.

N-avea cum să-l contrazică în privinţa asta. Dragostea nu era oarbă, cel puţin nu în cazul lui.

— Este, cu siguranţă. Şi într-un fel asta-mi şi place la ea. E la fel de aprigă ca şi Krystyna.

— Atunci ai binecuvîntarea mea şi sincera mea compasiune, spuse Jason, care înţelegea perfect.

Îl bătu pe Sin-Jin pe spate.

— Şi de asemenea felicitările mele. Dacă o iei de nevastă nu vei avea nici un moment de plictiseală şi nu vei avea niciodată timp să regreţi.

— Ce să regrete? întrebă Krystyna intrînd.

Jason se ridică de pe colţul biroului şi o cuprinse de mijloc, trăgînd-o suficient de aproape de el ca s-o poată săruta pe obraz.

— Nimic. Absolut nimic, din prima zi în care am pus ochii pe tine.

— Era noapte, îi aminti ea indulgentă.

— Da, așa este.

Își aminti cu un oftat.

— Și eu am crezut că ești o zgripțuroaică pe care spiritele au complotat s-o trimită să mă necăjească.

Știa ea mai bine, dar nu spuse nimic în fața lui Sin-Jin. Se discutau lucruri mai importante aici. Putea să-și dea seama după privirea din ochii prietenului ei.

— De ce v-ați luat voi doi cu amintirile?

Se uită de la unul la altul, așteptînd.

— Sînteți prea tineri ca să vă țineți de amintiri.

— Sin-Jin pleacă.

— O, nu!

Se uită dezamăgită la Sin-Jin. Ținea mult la el și se obișnuise cu ideea că el stă aici. Sperase că se va căsători cu Rachel și va avea o familie, să prindă rădăcini.

— De ce?

El își dădea seama la ce se gîndește ea.

— Nu definitiv, îi spuse Sin-Jin. Doar pentru cîteva luni. La Paris. Cu Franklin.

Jason înclină capul spre urechea Krystynei.

— Și cu Rachel, adăugă el semnificativ.

Asta începea să sune mai bine, dar încă nu era clar.

— Explică-mi! îi ceru ea lui Sin-Jin.

O lămuri pe cît de clar putea.

Krystyna dădu din cap, aprobîndu-i decizia. Își puse mîna pe a lui Sin-Jin. Din ziua în care îi salvase viața, considerase că este în parte răspunzătoare de fericirea lui, care acum părea să fie pe aproape.

— Du-te, nu-ți face griji cu plantația. Voi avea eu grijă ca Jason să supravegheze totul pentru tine.

Jason îi făcu cu ochiul lui Sin-Jin, apoi întoarse capul spre soția sa:

— Ești foarte generoasă cu timpul meu.

Ea îl bătu pe obraz, cum ar face o mamă iubitoare cu copilul ei neascultător și răsfățat.

— Știu cît îți poate pielea, asta-i tot, iubitule.

Pentru că întotdeauna îi cerea părerea privitor la deciziile pe care le avea de luat, Jason îi spuse:

— Vreau să-l folosesc pe Christopher ca ajutor.

Un zîmbet cald îi lumină fața.

— Va fi foarte mîndru, la fel părinții și bunicul lui.

Se gîndi la Morgan.

— În special bunicul lui. Deci, continuă ea luîndu-l de braț pe Sin-Jin, totul este aranjat. Cînd pleci?

— Vasul pleacă mîine.

Îl împinse spre ușă:

— Atunci trebuie să te grăbești, să-ți faci bagajele.

Sin-Jin o opri.

— Le-am făcut.

Fusese sigur de ei, constată ea. Asta era bine. Prietenii trebuie să fie siguri unii de ceilalți.

— Atunci problema este într-adevăr rezolvată.

Se ridică pe vîrfuri și-l sărută pe obraz.

— Profită de fericire atîta timp cît îți este la îndemînă, prietene. Nu ne așteaptă ca s-o prindem.

Se uită la Jason.

Sin-Jin aprobă din cap și o sărută pe obraz, apoi dădu mîna cu Jason.

— Ai o soție deosebită, Jason. Dar cred că amîndoi am știut asta dintotdeauna.

Jason încuviință, amintindu-și cum odată fuseseră amîndoi îndrăgostiți de ea. Nu se îndoia că, undeva în adîncul sufletului, Sin-Jin mai era încă, măcar un pic.

Capitolul 26

Sin-Jin urmărea cum briza oceanului se juca prin părul lui Rachel. Buclele i se mişcau pe umeri ca nişte panglici care făceau semne de adio spre mal, spre toţi cei care stăteau pe doc în timp ce vasul se îndrepta spre mare.

Rachel trecuse prin urările de rămas bun cu un calm surprinzător pentru o femeie, constată Sin-Jin. Dar, în fond, se părea că surprizele legate de ea nu aveau un sfîrşit. Nu s-ar fi gîndit că o femeie va fi nerăbdătoare să meargă atîta drum pentru a fi martoră la naşterea a ceva anunţat ca fiind rezultatul natural al anilor de sacrificii şi devotament. Femeile pe care le cunoştea el, cu excepţia Krystynei, ar fi vrut să rămînă la vatră, în siguranţă, la căldură şi protecţie. Ar fi lăsat cu bucurie bărbaţii să se ocupe de astfel de îndatoriri: să se lupte în bătălii, să semneze tratate şi să facă legi.

Dar nu Rachel.

Nu putea să nu simtă un val de mîndrie în el. Deşi ştia că o femeie mai docilă, o femeie cu gîndirea mai

ortodoxă i-ar da mai puţină bătaie de cap decît Rachel, nu dorea ca ea să se comporte altfel. Îi plăcea aşa cum era. Plină de viaţă, energie şi temperament.

Sprijinindu-se de parapetul din faţa sa, Sin-Jin se uita cum Jason, Krystyna şi Riley se micşorau din ce în ce mai mult pe mal, arătînd ca nişte marionete controlate de o mînă omniprezentă, care trăgea de sfori ca să-i determine să facă semne cu mîna.

Lîngă grup stătea Christopher, deja un băiat zdravăn de peste un metru optzeci. Chiar şi de la distanţa asta, arăta foarte mîndru de încrederea pe care toată lumea i-o arătase.Era un băiat bun, îşi spuse Sin-Jin. Nu, se răzgîndi el, Christopher cu greu mai putea fi considerat un băiat. Era un bărbat. Un bărbat care, slavă Domnului, nu era nevoit să-şi demonstreze curajul luptînd într-un război.

Ca întotdeauna cînd se gîndea la sfîrşitul războiului, Sin-Jin rostea o scurtă rugăciune de mulţumire. El însuşi avusese destul parte de război, cît să-i ajungă o viaţă întreagă. Îşi amintea prea bine cum se simţea purtînd uniformă şi ce însemna pentru el să i se ordone să omoare un om doar pentru că luptau sub culori diferite şi pentru că visele lui difereau de cele ale oamenilor de pe ţărmul celălalt. Era timpul să lase toate astea în urmă. Era timpul să lase deoparte tot trecutul, hotărî el. Aşa va face, după ce-şi va vizita fratele.

Pescăruşii ţipau deasupra lor, în timp ce velele se umflau ca piepturile falnicelor înaripate, împingîndu-i spre marea deschisă.

Vor fi săptămîni în şir pe mare. Iar cînd vor ajunge în Franţa, vor face o scurtă călătorie peste canal, în Anglia. Se gîndea la cuvintele din scrisoarea pe care încă o purta la el. Poate că era ultima ocazie de a-i vedea pe Alfred şi pe Vanessa.

Odată gîndul de-a o vedea pe Vanessa i-ar fi făcut inima să bată gata să-i spargă pieptul. La nouăsprezece ani fusese îndrăgostit nebuneşte, orbeşte de ea, dar

acum, după ce trecuse atîta timp, gîndul de-a o vedea nu-i mai provoca nici o reacţie. Vanessa era doar soţia fratelui său. Soţia lordului de Shalott şi prima femeie pe care o iubise în viaţa lui.

Dar acest subiect era închis de multă vreme, se gîndi el privind spre Rachel. Stătea puţin mai departe de el, izolată în tristeţea ei dulce-amară.

Rachel simţea privirea lui. Ticălosul aştepta probabil s-o vadă bîzîind ca un bebeluş luat de la mama sa, gîndi ea. Ei bine, nu va plînge. Nu-i va da satisfacţia s-o vadă plîngînd; lacrimile erau pentru cei slabi. Ştia că va fi înapoi înainte de sfîrşitul anului, dar imaginea fratelui ei micşorîndu-se din ce în ce mai mult pe chei, îi sfîşia inima. Era greu să opreşti blestematele de lacrimi să curgă, oricît de hotărîtă era. Simţea un nod în gît şi lacrimile gata-gata să se elibereze.

Rachel trase în piept o gură zdravănă de aer sărat, sperînd să fie suficient ca să domolească durerea pe care o simţea în piept. Se simţea o proastă, şi refuza să-i lase pe Sin-Jin să vadă asta.

Gîndindu-se mai bine, Rachel aproape renunţase să meargă, după ce Sin-Jin acceptase să-i însoţească. Bineînţeles că Franklin avea tot dreptul să ia pe cine vrea cu el, ca asistent. Fusese cam tulburată, gîndindu-se la situaţie. Ideea de-a fi la bordul aceluiaşi vas, şi toate acele *zile* şi nopţi pe care urma să le petreacă în imediata apropiere a lui Sin-Jin, o făcuseră să se întrebe asupra înţelepciunii hotărîrii ei. Deşi nu mai iubise vreun bărbat înainte, Rachel ştia ce simte pentru Sin-Jin, şi unde ar putea-o conduce sentimentele ei. Pe o cale pe care îi era frică să meargă. O cale unde s-ar putea rătăci, de unde ar putea să nu se mai întoarcă...

Sin-Jin îi văzu ochii înlăcrimaţi şi se gîndi să-i mute gîndurile de la scena de pe mal. Se aplecă pe balustrada punţii, sprijinindu-se în coate.

— N-am discutat problema cazării.

La simpla menţionare a cazării, a paturilor, ea simţi cum roşeşte toată. Îşi ridică bărbia în vînt, impecabila şi corecta domnişoară O'Roarke, un rol de care ar fi rîs altă dată. Pînă la Sin-Jin.

— Nu este nimic de discutat.

Peste tot în jurul lor, un echipaj de marinari bătuţi de vînturi îşi făcea treaba de a-i duce în larg. La bord erau douăzeci şi cinci de marinari, doi pasageri bărbaţi şi Rachel. Sin-Jin nu voia să lase lucrurile la voia întîmplării.

— Eşti o femeie singură pe un vas plin cu bărbaţi.

Ea încercă să nu se gîndească la implicaţii. Simplul fapt că era lîngă el era prea destul ca să o facă să nu se simtă deloc în largul ei.

— Şi propui să-mi păzeşti virtutea?

El zîmbi.

— Exact.

De ce nu-l credea? Poate din cauza felului cum o privea, de parcă ar fi fost o felie de tort.

— Cum?

— Păi, în primul rînd...

Se trase mai aproape de ea, evitînd un marinar care tocmai trecea grăbit pe lîngă ei cărînd un colac imens de frînghie, cu care aproape îi dărîmă.

— ...prin a nu te scăpa din ochi nici o clipă.

Rachel ar fi pariat veniturile pe anul viitor ale *Gazetei* că lui i-ar plăcea să facă asta. Tot timpul.

— Ar fi jenant.

— Doar dacă tragi cu ochiul, zîmbi el amuzat.

Era mai rău ca un ticălos. Cum putea măcar să sugereze aşa ceva? Furia îi era alimentată de faptul că se gîndise şi ea la aşa ceva.

— N-am nici o intenţie să trag cu ochiul.

Îi aruncă privirea cea mai întunecată de care era capabilă, dorindu-şi ca Franklin să fie alături de ea în loc să converseze cu căpitanul.

— Tu, oricum, nu-mi pari a fi atît de onorabil.

Sin-Jin îşi puse mîna în dreptul inimii, rănit.

— Onoarea este un lucru pe care-l preţuiesc.

— Iar dacă voi crede asta, în continuare o să vrei să-mi vinzi o porţiune din Podul Londrei, spuse ea pe un ton mieros, strecurîndu-se pe lîngă el.

Scoase un oftat de iritare cînd îl auzi venind în urma ei. Ar fi trebuit să-şi închipuie că o va urma sub punte. Intră în cabină, dar nici acolo nu scăpă de el.

Exclamaţia furioasă pe care o scoase Rachel fu îndată urmată de un „Au!", cînd se lovi în fluierul piciorului de un cufăr pe care nu-l recunoştea ca aparţinîndu-i. Ţopăind într-un picior, preferă să-şi recapete echilibrul atingînd un perete, decît să accepte mîna care îi fusese oferită. Cu spatele lipit de perete, arătă acuzator spre bagajul vinovat.

— Aş vrea să ştiu, ce e cu ăsta?

El împinse cufărul sub hublou, în afara drumului ei.

— Este al meu.

Bineînţeles că era al lui. Tot ce-i cauza ei durere şi necazuri îi aparţinea lui, într-un fel sau altul.

Se dezlipi de perete, masîndu-şi piciorul vătămat.

— Ce caută aici? De ce nu este în cabina ta?

El se aşeză nonşalant pe cufăr, picior peste picior, apoi îşi încrucişă braţele.

— *Este* în cabina mea, declară el nevinovat.

Ce fel de glumă mai era şi asta?

— Dar asta e cabina *mea*, rosti ea pe ton implacabil.

— Da.

Confirmarea venise prea uşor ca să-i fie pe plac. Omul ăsta punea ceva la cale. Rachel îşi îngustă ochii.

— De abia am ieşit din port şi deja încerci să profiţi de mine? Pe toţi sfinţii, omule, dar ai tupeu!

Sin-Jin ridică cu inocenţă o mînă.

— Nu te-am atins.

— Şi nici n-o s-o faci, dacă nu vrei să-ţi pierzi vreo mînă. Acum ieşi imediat afară de aici!

Arătă spre uşă, aşteptînd.

Sin-Jin nu schiţă nici o mişcare care să indice că ar fi intenţionat să se ridice.

— Nu.

Aproape rămase cu gura căscată de surprindere la această sfidare directă. Nu se aşteptase chiar la asta.

— Nu?

El dădu din cap şi nu se mişcă nici un centimetru.

— Nu.

Rachel pufni furioasă. Ei bine, dacă el voia să fie încăpăţînat, fie! Şi ea putea fi la fel.

— Foarte bine. Atunci o să fiu eu cea care pleacă.

Dar cînd porni s-o facă, Sin-Jin o apucă de braţ.

Era tot ce mai lipsea ca să-i sară muştarul. Îşi smuci braţul, dar fără efect. Începu să intre în panică. Dacă înţelesese greşit caracterul acestui om? Dacă tot ce se întîmplase înainte fusese un truc, iar acum îşi arată adevărata faţă, la fel de hidoasă ca a lui Lancaster?

Avu grijă să-şi ascundă tremurul din voce.

— Dă-mi drumul, bestie nenorocită, sau o să-l pun pe căpitan să te lege în fiare pentru asta.

El nu ştia ce-ar face căpitanul, dar secundul vasului, după felul cum o privea, era sigur genul de om pe care nu l-ar deranja s-o ţină pe ea în fiare, făcînd-o distracţia lui personală.

— Fac asta pentru binele tău.

Pentru binele ei! Avea de gînd s-o posede cu forţa, zbătîndu-se sub el, şi să-şi facă mendrele cu ea.

— Este pentru prima oară cînd aud să se numească aşa ce vrei tu să faci. Vrei să spui pentru binele tău, nu al meu, nu-i aşa?

Scotea fulgere din priviri, încercînd să se elibereze şi să se pună sub protecţia lui Franklin.

— Eşti un porc idiot, asta eşti.

Simţea nevoia s-o scuture, dar deocamdată doar o ţinea bine de mînă ca să nu fugă.

— Intenționez să te protejez de ceilalți, fie că-ți place sau nu. Nu pot s-o fac dacă dorm în altă cabină.

O, era șmecher!...

— Nu poți s-o faci nici dormind într-a mea.

O trase mai aproape de el, conștient că gestul o va înfuria. Și că, de asemenea, îi va excita pe amîndoi.

— Ce-i cu tine?

Respirațiile le erau foarte apropiate, dîndu-i fiori, deși îl blestema pentru asta. Și pe ea însăși. Dar rămase pregătită să se apere.

— N-ai încredere în tine să rămîi singură cu mine?

— Nu eu sînt problema, declară ea.

Ea își încleștă celălalt pumn și aproape reuși să-i aplice o lovitură zdravănă.

Dar Sin-Jin îi prinse iute mîna, înainte ca aceasta să ia contact cu bărbia lui.

Acum îi ținea amîndouă mîinile.

— Perfect — din moment ce nici mie nu-mi este frică, lucrurile rămîn stabilite.

Ea-și dorea să-l poată lovi, să-l zgîrie, să facă ceva ca să scape de sentimentul neputință care o rodea. Dar nu putea, cît timp el îi ținea ferm amîndouă mîinile.

— Nimic nu este stabilit, spuse ea cu aroganță. Nu poți să stai aici!

Sin-Jin deveni serios. Trebuia s-o facă să înțeleagă. Îi eliberă mîinile cu precauție. Ea îl privi surprinsă de faptul că devenise brusc liberă.

— Rachel, n-o să spun că nu mi-a fost mintea doar la tine, de prima oară de cînd te-am văzut.

Apoi adăugă mai rar, străduindu-se s-o convingă:

— Dar nu sînt genul de bărbat care să ia o femeie prin forță.

Ea își frecă încheietura mîinii.

— Și ce făceai adineaori cum se numește?

Poate că totuși ar fi mai bine să o scuture puțin, în speranța că se trezea la realitate.

— Rachel, fii rezonabilă o dată în viață. Cînd taci ești o femeie foarte atractivă.

De parcă nu fusese suficient că a molestat-o, acum o mai și insulta.

— Ce vrei să spui „cînd tac"?...

— Exact ce-am spus.

Sin-Jin continuă fără pauză, ca să nu-i lase timp să-l contrazică:

— Vom fi multă vreme pe mare. Dacă-i ispitești, marinarii nu sînt mereu înclinați să fie gentlemeni.

— Știi, are dreptate, rosti liniștit Franklin, care tocmai deschisese ușa.

Încă de pe hol îi auzise certîndu-se.

— V-am căutat pe amîndoi, adăugă el blînd. Voiam să văd dacă v-ați instalat deja.

Rachel se refugiase lîngă Franklin de îndată ce acesta intrase. Ușurarea ei se amesteca acum cu stupoarea, în timp ce se holba la bătrînul domn.

— Ești de acord cu el?

Se simțea de parcă tocmai fusese trădată. Cum putea el să fie de acord cu ce avea de gînd Sin-Jin?

El încuviință. Sin-Jin îi mărturisise întîi lui ideea, să vadă dacă își dădea acordul pentru planul lui.

Durerea din piciorul lui Franklin slăbise considerabil, dar încă mergea cu bastonul, iar acum se înclină spre Rachel, cu ambele mîini sprijinite de el.

— Vremurile dificile pretind măsuri drastice, draga mea. Mi-e teamă că atunci cînd te-am invitat să vii cu mine, nu m-am gîndit la toate implicațiile. Nu mi-aș ierta dacă ți s-ar întîmpla ceva.

Era logic, presupuse ea. Nu-i lipsea complet mintea. Poate că avea nevoie de un pic mai multă protecție decît ar fi admis de bună voie.

— Atunci stați dumneavoastră în cabina mea.

Franklin zîmbi plin de afecțiune.

— Ah, de cîte ori am auzit asta în tinereţea mea? Oftă, apoi deveni serios.

— Nu — dacă este cineva care să te poată proteja, acela este Sin-Jin. Îl consider un om de onoare.

Rachel îşi încrucişă braţele, ca şi cum gestul i-ar fi oferit puţină apărare.

— Asta-i pentru că pe dumneavoastră nu v-a sărutat, murmură ea încet.

Auzind ce-a spus, Franklin rîse.

— O plăcere pe care mi-o pot doar imagina.

Bătu cu palma pe umărul lui Sin-Jin.

— Ai grijă de ea, băiete.

Apoi privindu-l pătrunzător şi vînturînd capătul bastonului ca să-şi întărească spusele, adăugă:

— Şi aveţi grijă ca paravanul să rămînă între voi. Ea este ca o fiică pentru mine şi nu mă voi da în lături de la o mică răzbunare paternă, dacă tentaţia se dovedeşte mai puternică decît tine.

Rachel se simţi ceva mai uşurată de declaraţia lui Franklin. Se uită întrebător la bătrîn.

— Paravan?

Franklin arătă din cap spre celălalt capăt al cabinei. Abia atunci observă ea placa lungă sprijinită de perete.

— Din cel mai fin. L-am pus pe Riley să-l facă şi să-l aducă pe vas înainte de-a pleca.

Ea se duse la paravan şi îşi plimbă neîncrezătoare mîna pe suprafaţa lui. Ştia că cei doi aveau dreptate. Totuşi, nu voia să o admită în gura mare.

— În regulă, dacă dumneavoastră — se uită la Franklin— credeţi că aşa este mai bine. Cît despre tine, vei sta în partea ta, sau vei suporta consecinţele.

Sin-Jin puse paravanul în mijlocul încăperii. Îi va fi greu să doarmă atît de aproape de ea fără s-o atingă. Dar îşi dăduse cuvîntul şi avea de gînd să şi-l ţină, oricît de dificil îi va fi. Şi va fi dificil.

— Cred că deja le suport, Rachel. Deja le suport...

Capitolul 27

Sin-Jin constată că existau momente cînd virtuţile castităţii îl făceau să se simtă de parcă ar fi purtat un guler aspru, făcut pentru gîtul unuia mult mai slab decît el. Nu fusese niciodată genul care să se lase purtat de dorinţe necontrolate, aşa cum ştia că sînt alţii. Mai precis, a avea o femeie era pentru el o experienţă plăcută, ce trebuia savurată încet, cum ai degusta un vin vechi, şi nu ceva ce trebuia urmărit în dauna tuturor celorlalte lucruri.

Mai ales nu atunci cînd exista posibilitatea de-a fi refuzat total şi ferm, din motive de virtute, sau poate din pură încăpăţînare.

Cu toate astea, tînjea după ea.

Cu fiecare zi ce trecea, cu fiecare moment pe care-l petrecea în compania ei, dorinţa lui creştea mereu, acaparîndu-l bucată cu bucată pînă îl cuprinse cu totul, trup şi suflet. Faptul că o dorea devenise într-o anumită măsură o obsesie pentru Sin-Jin, cu toate că, fiind un gentleman, nu putea să facă nimic.

Şi aşa deveni din ce în ce mai dificil pentru el să o vadă pe Rachel plimbîndu-se pe punte cu Franklin, să vadă cum îi străluceau ochii cînd el vorbea, să stea pe punte, iar briza nemiloasă să-i fure mereu parfumul ei proaspăt, să îndure totul şi să nu o aibă. Dar nopţile, nopţile îi venea întotdeauna cel mai greu. Sin-Jin zăcea cu stoicism în cabina îngustă, cu micul paravan între ei, ştiind că ea se afla doar la cîţiva centimetri de el, ştiind că n-ar trebui decît să întindă mîna ca să-i atingă pielea catifelată. Asta aproape că-l scotea din minţi.

Sin-Jin nu reuşea să adoarmă. Începuse să se îndoiască sincer că va mai putea vreodată dormi din nou. O doreal Sfinte Sisoe din ceruri, cît o dorea... Să stea acolo în felul ăsta, chinuindu-se, era o pedeapsă pentru toate păcatele pe care le făcuse şi pentru cele pe care le va face de-acum încolo.

Îşi încrucişase sub cap degetele sale lungi, elegante, apăsînd perna diformă, umplută cu pene de gîscă, ce fusese mult subţiată de sudoare şi vreme. Vîrful unei pene îi zgîria încheietura. Nu se obosi să rearanjeze perna sau să smulgă pana. Era o jenă nesemnificativă, comparativ cu ceea ce îndura. Îndura de bună voie, îşi reaminti singur. Trebuie să fi fost tîmpit ca să accepte situaţia asta, dar acum fusese legat de cuvîntul dat şi era un iad să-şi respecte promisiunea.

Unica lampă, aflată acolo în urma cererii lui Rachel, rămînea aprinsă, atîrnată de agăţătoarea sa, marcînd prin legănările ei ritmul oceanului. Erau pe mare doar de şapte zile. Părea o eternitate. Sin-Jin de-abia aştepta să se termine călătoria.

Rachel gemu, scoţînd un sunet jos, guturai, apoi scînci ca un animal sau ca un copil mic, cînd e speriat.

Sin-Jin se aplecă în faţă s-o privească. Ea dormea. Lumina chihlimbarie a lămpii o îmbrăca într-o nuanţă aurie, stîrnindu-l şi mai mult.

Îşi întinse mîna deasupra fetei. Ar fi vrut s-o atingă, să-şi plimbe mîinile pe obrazul ei. Nu o făcu. A o atinge acum, ar însemna a lua, ştia asta. Niciodată nu luase o femeie cu forţa. Nu-şi va schimba felul de-a fi acum, chiar dacă sîngele îi fierbea în vene.

Ea gemu din nou, de data asta mai tare, mai speriată. Sin-Jin se gîndi s-o trezească. Fără îndoială că dacă o făcea, nu-şi va aminti de coşmar şi-l va acuza că-şi caută o scuză ca să profite de ea. Oricum ar fi procedat nu era bine cu femeia asta.

Strigătul ei îi risipi îndoielile. Trebuia s-o trezească. Ăsta nu era pur şi simplu un coşmar. Ea-şi amintea ceva, se gîndi el. Ceva oribil. Începuse să plîngă ca un copil înspăimîntat care nu mai ştie ce să facă.

— Nu, oh nu, te rog. Nu!

Ea se zbătea, cu degetele apucînd aerul, de parcă încerca să respingă ceva.

La naiba cu delicateţea! Sin-Jin dădu paravanul deoparte şi îi luă mîinile. Apoi o luă în braţe şi o clătină uşor, cum se face cu un bebeluş speriat. O sărută uşor pe creştet. Era udă de transpiraţie din cauza fricii.

— E-n regulă, Rachel! E-n regulă! E doar un vis.

O mîngîie pe cap.

— Nu! Nu!

Ea strigă iar, încercînd cu disperare să-şi elibereze mîinile. Deschise ochii. Zăpăcită, dezorientată, nu-l văzu în prima clipă decît pe omul din visul ei. Apoi, încet, începu să recunoască faţa lui Sin-Jin. Scoase un oftat adînc, înfiorat.

— Tu!

Acest singur cuvînt pe care-l şoptise era încărcat de uşurare şi de încredere. Se lipi de el.

O ţinu un moment mai lung, deşi era convins că ea nu-şi dă seama. Singurul lucru important pentru ea în clipa aceasta era să se îndepărteze de vis. Sin-Jin continuă s-o mîngîie pe cap.

— Ai avut un coşmar.

Intui răspunsul ei mut. O simplă aprobare din cap, înainte de-a se lipi de pieptul lui gol. Simţi ceva ud pe piele. Ea plîngea.

— Povesteşte-mi, o încurajă el.

Rachel rezistase acestei dorinţe prea multă vreme, păstrase totul îngropat în minte ca pe cel mai odios secret al său. Brusc simţi o nevoie disperată să spună tot, să se elibereze definitiv de povară, de ruşine. Îşi apăsă obrazul de pieptul lui, ca şi cum numai bătăile inimii sale ar fi putut s-o protejeze.

— Era mama, murmură ea. Moşierul încerca s-o... încerca s-o... se bîlbîi neputînd pronunţa cuvîntul.

Sin-Jin nu avea nevoie de mai mult ca să înţeleagă. Cunoscuse destui moşieri în Anglia. Unii erau corecţi. Alţii nu erau. Şi o mică parte din ei îşi stăpîneau proprietăţile ca veritabili dumnezei locali, gîndind că totul le este permis, că totul le aparţine, luînd tot ce pofteau. Iar Riley îi spusese destul. Nu dorea s-o supună pe Rachel chinului de-a repovesti totul.

Sin-Jin îşi sprijini capul de al ei.

— Sst. E-n regulă.

Rachel se retrase din braţele lui şi scutură din cap. Obrajii îi erau plini de lacrimi. Simţea nevoia să spună cuiva, să se elibereze de această povară pe care o ţinea în ea de zece ani lungi. Închise ochii şi revăzu iarăşi toată scena. Amintirile erau acum mai vii în mintea ei decît realitatea care o înconjura.

— Nu, nu este. Nu a fost în regulă.

Strînse din buze ca să-si calmeze nervii. Avea un nod în gît şi nu reuşea cu nici un chip să scape de el.

Înghiţi în sec, încercînd să scape de această senzaţie. Fără să-şi dea seama, îşi duse mîna la gît.

— N-am spus niciodată, nimănui, şopti ea cu greu. Nici tatei, nici lui Riley. Dar am ajuns prea tîrziu.

Rostise cuvintele ca pe o condamnare la moarte.

El nu înţelese.

— Prea tîrziu?

— Ca s-o salvez.

Vocea îi tremura în timp ce-şi ridică ochii spre el.

— O viola cînd am intrat. Ea era pe jos, cu hainele sfîşiate complet şi însîngerate, şi el era peste ea, porcul ăla ticălos. În ea.

Furioasă, îşi şterse obrazul cu mîneca largă a cămăşii de noapte.

— S-a întors şi s-a uitat cu poftă la mine, ca şi cum ea n-ar fi existat. Şi tot împingîndu-se în ea, spunea să mă uit şi să învăţ pentru că voi urma la rînd.

Ea se opri, plîngînd din nou. Sin-Jin dădu s-o ia în braţe, dar ea-l respinse, hotărîtă să termine de povestit.

— Atunci l-am înjunghiat cu vătraiul. Lancaster a fugit, guiţînd şi sîngerînd ca un porc tăiat.

Rămase cu privirea în gol, continuînd cu vocea de un calm mormîntal.

— Am îngrijit-o de mama cît de bine am putut. Cînd tata a venit acasă, i-am spus că am ajuns la timp ca s-o salvez de Lancaster.

Chiar şi acum mincluna o ardea. Sin-Jin citea asta în ochii ei. Ea privi la Sin-Jin să vadă dacă a înţeles.

— Am făcut asta ca să o cruţ de ruşine, nu înţelegi?

Rachel îşi încrucişă degetele, neajutorată.

— Dar n-am ajuns la timp. Am ajuns prea tîrziu.

Dacă s-ar fi întors mai devreme... Dacă n-ar fi lăsat-o pe mama ei singură în ziua aceea... Dacă...

Ideea asta o obsedase în ultimii zece ani.

Sin-Jin o trase spre el. Ea nu-l mai respinse. În timp ce ea plîngea în tăcere, sufletul lui era plin de ură pentru

un om pe care nu-l cunoscuse niciodată, un om pe care nu-l va cunoaşte niciodată.

— Ai făcut tot ce-ai putut, Rachel. Nimeni nu poate cere mai mult.

Dar nu era destul. Nu înţelegea? Ea-şi ridică chipul. Feţele lor aproape că se atingeau.

— Dar el... el...

— Sst!

Fără vreun gînd conştient, Sin-Jin îşi înclină capul şi îi opri protestul cu sărut delicat. Nu avusese intenţia să fie mai mult de atît. Doar un simplu sărut ca s-o consoleze, să ştie că nu este singură în acestă durere care izvora din adîncul ei. S-o asigure pe Rachel că el va fi acolo s-o ţină în braţe cît timp va fi nevoie.

Dar Sin-Jin uitase de propiile sale nevoi. Şi de ale ei. Acelea care se zbăteau în ei, ca un rîu de munte după ploaie, gata să rupă zăgazurile, aşteptînd doar o atingere ca să nu mai poată fi oprite. Cînd provocă acestă atingere, zăgazurile se rupseră. Sărutul crescu în intensitate, deveni tot mai fierbinte pînă cînd pasiunea care se zbuciuma nebuneşte în ei, se eliberă.

Ea ştia că e o nebunie, că ar trebui să se oprească. Dar avea nevoie de ceva care s-o facă să uite durerea şi vina ce o învăluiau ca un giulgiu. Avea nevoie de această fierbinte dorinţă care-i pulsa prin tot corpul, făcînd-o să se simtă vie. Dorea să simtă îmbrăţişarea lui care-i dădea siguranţă. Dorea să-i simtă mîinile pe trup, să se simtă apărată, să-i aline durerea.

Gemu cînd gura lui îi atinse uşor obrajii, bărbia, apoi coborî de-a lungul pielii delicate a gîtului cînd ea îşi dădu capul pe spate. Rachel se agăţă de umerii lui, simţind cum creşte vibraţia din ea. Mişcări de răspuns se materializau din cele mai îndepărtate colţuri ale sufletului ei, punînd stăpînire pe ea ca şi cum le-ar fi cunoscut dintotdeauna.

Era de parcă ar fi învăţat în somn un dans şi acum cunoştea paşii, fără să ştie de unde. Corpul ei reacţiona

singur. Instinctul prelua controlul, ducînd-o într-o lume în care nu fusese niciodată, purtînd-o ca şi cum ar fi un loc vechi, familiar, şi nu un teren interzis.

Sin-Jin făcuse dragoste prima oară la cincisprezece ani, într-un pătul, cu o servitoare cam trecută, care era mult mai interesată în a-l dezbrăca pe stăpîn decît în a-l spăla. Fusese o profesoară pofticioasă şi capabilă, iar el un student ager şi dornic de-a învăţa. Cît timp fuseseră împreună, ea îl instruise bine în arta de-a face plăcere unei femei. Alte femei urmaseră cu destulă regularitate.

Dar acum, cu această virgină care tremura plină de dorinţă, se simţea de parcă era prima dată. Dorind să-i arate numai delicateţe, pentru prima oară în viaţa sa, Sin-Jin se simţea neîndemînatic, speriat ca nu cumva să o rănească în vreun fel. Ea îi încredinţa ceva foarte preţios şi se simţea recunoscător. Vedea dorinţa în ochii ei, hotărîrea de-a merge pînă la capăt, şi ştia că nu mai există cale de întoarcere pentru niciunul dintre ei. O sărută apăsat pe gît şi îi simţi inima bătînd nebuneşte, ca a unui pui nou născut. Era oare de frică?

— Oh, Rachel, Rachel, şopti el. Nu-ţi voi face rău.

Ea ştia că poate să aibă încredere în el. În ciuda suferinţei care exista în sufletul ei, a urii pe care o avea faţă de cei născuţi pe pămînt britanic, ştia că poate să aibă încredere în el.

— Ştiu.

Rachel tremură cînd Sin-Jin ridică încet cămaşa de noapte, dezgolindu-i puţin cîte puţin pielea catifelată. Lăsînd să cadă cămaşa pe podeaua de lemn, lîngă pat, îi mîngîie cu evlavie trupul, ca un sculptor recunoscător care-şi atinge visător opera.

Se simţea de parcă fiecare părticică îi luase foc, făcînd-o să ardă de dorinţă. Nerăbdătoare, Rachel îşi trecu mîinile pe pieptul lui dezgolit, dorind cu disperare să-l facă pe Sin-Jin să simtă ce simţea ea, dorind să-l atragă

în capcana arzătoare în care era prizonieră. Trebuia să simtă şi el asta! Era prea minunat ca să ţină totul numai pentru ea.

Sin-Jin o aşeză cu delicateţe pe Rachel pe spate. O privi în ochi o clipă, înainte de-a o acoperi cu sărutări. Cînd îi încercui sînii cu limba ea gemu, apoi se arcui, disperată să simtă această nouă atingere, care o făcea să se piardă într-o uitare unde numai senzaţiile contau.

Ţinîndu-şi în frîu propria dorinţă, Sin-Jin o făcea să descopere secrete despre care ea nu ştiuse că există, senzaţii ademenitoare venite din adîncul ei, care-i tăiau complet respiraţia. Şi în tot acest timp, în care el o iniţia cu răbdare, simţea cum creşte acea senzaţie sălbatică, insistentă dintre coapse. Era ceva, ştia ea, de care trebuia să se ruşineze, dar nu simţea nici urmă de ruşine. Nu era loc de ruşine în această avalanşă de sentimente noi pe care el le trezea.

S-ar fi înfruptat din ea la nesfîrşit. Era o abundenţă de gusturi şi parfumuri delicioase, atît de uşor de modelat, atît de uşor de instruit... Cu toate acestea inocenţa ei simplă fusese o capcană mult mai eficace pentru el decît şiretlicurile unei femei experimentate. El îi preţuia fiecare răspuns, fiecare răsuflare şi oftat de surpriză provocat de plăcerea pe care o simţea. În timp ce corpul ei se mişca lipit de corpul său, savurînd cu lăcomie atingerea lui, Sin-Jin îşi simţea sîngele pulsînd prin vene dar, cu toate astea, încă se juca şi sugea, savura şi adora. Pînă cînd nu mai fu în stare să se ţină în frîu. Plin de dorinţă îşi arcui corpul peste al ei.

Rachel deschise larg ochii, precum margaretele ce-şi întorc corolele spre soare. El văzu frica din ochii ei şi fu impresionat de încrederea ce răzbătea dincolo de ea.

Sin-Jin îi prinse lui Rachel faţa în mîini.

— Te va durea prima oară, o avertiză el, şi îmi pare rău pentru asta. Aş fi vrut ca prima oară să fie pentru tine plină numai de senzaţii minunate.

Ea nu încetă nici o clipă să-l privească în ochi.

— Deja este.

Rachel îşi înfăşură braţele după gîtul lui Sin-Jin. Ridicîndu-şi capul, îşi apăsă buzele pe ale lui. Ultima lui urmă de rezistenţă se prăbuşi. Cînd pătrunse în ea o simţi cabrîndu-se şi vibrînd o clipă, apoi retrăgîndu-se. Strigătul ei uimit se pierdu între buzele lui.

Apoi nu se mai retrase. Durerea se stingea rapid, îndepărtîndu-se. Un vîrtej de plăcere o cuprinsese, ameţitor, sorbind-o cu totul. Ea se agăţă de şoldurile lui, surprinsă, încîntată, derutată de ritmul în care se împingea înainte, împreunîndu-se cu ea. Se mişca odată cu el, răspunzînd la gesturile sale pe măsură ce ritmul deveni tot mai rapid.

Ce era asta? N-avea decît să fie blestemată după aceea. Un Dumnezeu milos nu putea crea ceva atît de minunat, ca apoi să-l interzică.

Gemu abandonîndu-se tot mai mult plăcerii, pe măsură ce Sin-Jin o iniţia în ritualul extazului mutual.

Respiraţia îi deveni sacadată, iar mişcările tot mai frenetice. Orice era asta, voia să nu se termine niciodată, dar cu toate astea ştia că dacă va mai continua, va muri. Şi va muri fericită.

Erau amîndoi absorbiţi spre această culme. Sin-Jin avu grijă să fie aşa. Nu dorea ca prima trecere Rachel să o facă singură.

Capitolul 28

Cînd Rachel deschise ochii, i se părea că au trecut o sută de ani. Avea senzaţia că pluteşte pe un nor care coboară încet spre pămînt; cel puţin aşa îşi imagina ea că simţi cînd pluteşti pe un nor. Se răsuci, încă ameţită, să-l vadă pe omul capabil de-o asemenea vrajă dulce numai atingînd-o, doar cu buzele sale. Pielea îi era umedă de transpiraţie, iar bătăile iuţi ale inimii păreau că nu se vor mai linişti niciodată. Deci asta era, se gîndi ea, întinzîndu-se ca o pisică leneşă. De ce era aşa un secret? Dorea să-l strige în gura mare, din vîrful unui copac.

Lui Sin-Jin inima-i bătu şi mai repede cînd o privi. Dumnezeu să-l apere, dar simţea dorinţa s-o ia de la capăt. Era atît de frumoasă... Şi încă atît de inocentă... Se ridică în cot şi îşi plimbă uşor vîrful degetului pe buzele ei, simţindu-se din ce în ce mai vinovat. Pierduse controlul şi îi răpise inocenţa.

— Asta nu trebuia să se întîmple.

Rachel se încordă şi bucuria i se spulberă deodată, ca o oglindă spartă. Deci regreta. Să fie blestemat! Se

luptă cu lacrimile. Îşi trase cearceaful pe ea şi-l ţinu strîns. Aerul avea un gust amar.

— Credeam că eu sînt cea care ar trebui să regrete.

— Regrete? repetă Sin-Jin, nevenindu-i să creadă. Asta crezi că simt eu? continuă el cu un ton jignit.

Oh, ar fi dat un regat pentru un ciomag zdravăn pe care să-l încerce pe acest om enervant. Se juca cu cuvintele acum? Îi furase sufletul şi acum o abandona?

— Ei bine, ce altceva să cred după cum vorbeşti?

Deşi stătea ţeapănă ca o cămaşă scrobită pusă la uscat, el reuşi să o tragă spre el.

— Drac de femeie ce eşti, dacă e să am vreun regret în privinţa asta, singurul pe care-l am este că nu te-am avut chiar în prima noapte în care te-am văzut.

Ea se mai înmuie puţin. Îi privi faţa, să vadă dacă nu minte. Nu mintea! Un uşor zîmbet de satisfacţie îi răsări pe buze.

— A fost bine?

El rîse şi o îmbrăţişă. Cearceaful alunecă şi, din cauza mîinii lui, nu reuşi să-l tragă la loc.

— „Bine" este un cuvînt prea slab pentru a fi folosit în situaţia asta.

Îşi plimbă cu drag privirea de-a lungul trupului ei.

— „Minunat" este un cuvînt mai potrivit pentru ceea ce s-a întîmplat aici.

Ea îşi ridică bărbia, înveselindu-se iar. Dar erau reguli după care trebuia jucat.

— Îţi baţi joc de mine.

— Niciodată, rîse el şi o sărută uşor pe tîmplă.

Ea simţea din nou acea trezire, acea voce care o chema spre el. Întinse mîna să tragă cearceaful, deşi mişcările ei erau departe de-a fi rapide.

— Lasă-mă să mă acopăr.

El o cuprinse de încheietură, ţinîndu-i mîna.

— Încă puţin. Fie-ţi milă de mine. Lasă-mă să mai zăbovesc încă o clipă în acest paradis.

Roşeaţa care îi urcase în obraji rivaliza cu focul. Poate că înhăţase fericirea puţin prea devreme.

— Îţi baţi joc de mine, îl acuză ea din nou.

O, nu! Îi era cunoscut acest ton. Sin-Jin nu avea de gînd s-o lase să se retragă iar. Merseseră prea departe ca să mai dea acum înapoi.

— Nu mă înţelegi, Rachel. Întotdeauna tragi prea repede concluzii greşite în privinţa mea. Departe de mine să mă amuz pe seama ta. Ceea ce vezi tu este doar adoraţie. Eşti atît de frumoasă, adăugă zîmbind.

Cu un oftat înciudat, Rachel privi în altă parte. Netulburat, Sin-Jin îi luă bărbia în mînă şi o obligă să se uite la el.

— Şi cînd am spus că nu trebuia să se întîmple, mă refeream la propria mea slăbiciune.

Zîmbea acum şi cu ochii.

— Dar sînt un om, Rachel, iar tu eşti o ispită divină.

Nu era nimic divin în tentaţie, şi amîndoi ştiau asta. Ea se trezi pe un teren alunecos, unde nu ştia cum să reacţioneze. Înţelegea ideea, dar ştia că a pretinde că el avea dreptate, că era răspunzător pentru „căderea" ei, ar fi însemnat să mintă. Niciodată nu-i plăcuse ceva mai mult decît iubirea pe care o împărtăşiseră.

Dar la cuvintele lui trebuia un răspuns.

Nu apucă să deschidă gura, căci un ţipăt răsună de-a lungul navei. Sin-Jin şi Rachel auziră deasupra capetelor tropot nebun de paşi şi strigăte disperate.

Rachel îl privi stupefiată pe Sin-Jin. Ora era prea tîrzie pentru o activitate atît de febrilă.

— Ce se-ntîmplă?

Sin-Jin aruncă într-o parte pătura şi se repezi la pantalonii săi. În ciuda situaţiei nesigure, Rachel nu se putu stăpîni să nu se uite la el, fără ruşine. I se citea admiraţia în ochi. Spre deosebire de cărnurile palide care atîrnau patetic pe Lancaster, corpul lui Sin-Jin era magnific. O treceau fiori numai privindu-l.

Sin-Jin văzu felul cum se holbează la el şi rîse. Va fi greu să-i facă faţă. Dar era suficient de bărbat pentru asta. Îi luă faţa în mîini şi o sărută în grabă.

— Vrăjitoareo! Nu ştiu ce se întîmplă deasupra, dar, pînă mă lămuresc, vreau ca tu să stai aici.

Cînd Sin-Jin se îndepărtă de pat, Rachel sări şi îşi luă cămaşa de noapte, trăgînd-o pe ea cu hotărîre.

— Pe naiba o să stau!

Nimic nu se schimbase. Era încă imposibil de încăpăţînată şi nesăbuită.

— Rachel, nu ştiu ce-i afară, dar poate fi periculos.

Îşi puse sabia la brîu şi rivi spre Rachel.

— Iar priveliştea pe care o oferi tu plimbîndu-te în cămaşă la lumina lunii s-ar putea să fie mai mult decît pot suporta oamenii ăia.

Dacă intenţionase s-o sperie, şi chiar asta dorise, ar fi trebuit s-o cunoască mai bine. N-avea suficientă minte să fie speriată, trase el concluzia enervat.

Rachel se încruntă spre el şi îşi trase pe ea rochia primită cadou de la Krystyna chiar înainte de a pleca pe mare. Stătea lîngă el, cu bărbia ridicată bătăios.

— N-o să rămîn în spate să mă ascund în întuneric, întrebîndu-mă ce se întîmplă.

— Nu mi te imaginez ascunzîndu-te.

Îşi scoase sabia din teacă. Resemnat, îi întinse mîna. O cunoştea destul de bine ca să ştie că singura cale de-a o face să rămînă ar fi fost să-i dea una în cap.

— Foarte bine atunci. Vino! aruncă el.

Acum vorbea ca locotenentul care fusese odată. Era un ordin, nu o rugăminte.

— Dar stai în spatele meu.

Ea îşi legă cordonul de la rochie cu un nod strîns.

— Ca o *squaw*[1] indiană?

[1] *Squaw* (în original): termen de origine indiană însemnînd femeie, nevastă, folosit aici cu sensul de femeie supusă. (n.t.)

Pînă şi acum comenta. Probabil că era prost de-a binelea că se îndrăgostise de această diavoliţă.

— Nu. Ca ceva ce nu eşti: o femeie cu scaun la cap.

Rachel deschise gura să protesteze, dar el o reduse la tăcere, tăind aerul cu sabia pe lîngă ea.

— Încă un cuvînt, femeie, şi te las aici legată de pat.

Privirea lui dură nu lăsa loc pentru comentarii.

— Am fost suficient de clar?

Ea strînse din dinţi şi încuviinţă din cap. Rachel nu se îndoia că el era capabil să-şi pună în aplicare ameninţarea.

— Pe deplin.

Urcară cu grijă scara întunecoasă. Sunetul paşilor se pierdu în zarva de deasupra. Luna plină lumina totul şi desena umbre ireale. Zgomotul şi confuzia aduceau cu o scenă din iad. Puntea era plină cu siluete ce se ciocneau, căutînd un refugiu în faţa unui inamic necunoscut. Parcă îi apucase nebunia pe toţi, oamenii strigau de groază. Sunetul făcut de o salvă de tun nu făcu altceva decît să accentueze confuzia.

Sin-Jin privi împrejur, încercînd să discearnă vreo figură cunoscută printre umbrele care se învîrteau pe punte. Îi dădu drumul lui Rachel şi îl apucă de braţ pe cel mai apropiat bărbat. Marinarul se răsuci pe călcîie, şi ei îi citiră panica în ochi.

— Dă-mi drumul!

Se smuci, fără efect, încercînd să se elibereze ca un animal prins în cursă. Dar Sin-Jin îl ţinea strîns de braţ.

— Nu înainte de a-mi spune ce se întîmplă.

— Eşti orb? Sînt piraţi! strigă omul arătînd cu un deget tremurat.

Zăriră un vas nu departe de al lor.

— Îl vezi? Sîntem pierduţi cu toţii, spuse el cu disperare în glas. Vom fi măcelăriţi şi aruncaţi în apă.

Trăsăturile lui Sin-Jin se înăspriră. Simţi pe umăr mîna lui Rachel.

— Nu te grăbi să mori aşa de repede, îi ordonă el marinarului. Unde ţi-e căpitanul?

Omul era slab, mai scund decît Sin-Jin, şi tremura vizibil. Se uită în jur cu o grabă nebunească, ca şi cum ar fi căutat un loc în care să se ascundă de următoarea salvă mortală de tun. Sin-Jin îl scuturâ, încercînd să-l trezească din starea în care se afla.

— Căpitanul tău, omule?

Decît să răspundă, marinarul preferă să arate din nou cu mîna, de data asta spre prora vasului. Căpitanul zăcea rănit, întins pe punte. Doi tineri marinari, cărora nici nu le mijise mustaţa, se învîrteau în jurul lui.

Cerul se lumină deodată şi o altă salvă bubui în noapte. Vasul se înclină într-o parte din cauza loviturii de tun. Rachel alunecă, dar se prinse de catarg ca să se reechilibreze, apoi porni în grabă după Sin-Jin, care o luase spre căpitan. Se aşeză în genunchi şi-i puse capul în poală. Îşi pierduse cunoştinţa, dar încă respira. Peste tot în jurul lor, marinarii se ascundeau ca şoarecii în faţa unei pisici. Erau la bordul unui vas comercial, nu al unui vas de război. Sin-Jin se uită la cel mai vîrstnic dintre cei doi marinari.

— Ce s-a întîmplat aici?

Băiatul, cu cămaşa de noapte îndesată în nădragi, se uită la Sin-Jin cu aceeaşi privire pierdută ca şi a celuilalt marinar.

— E rănit, bîngui el, ca şi cum nu ar fi fost evident. Catargul s-a rupt şi o bucată din el i s-a înfipt în umăr.

— Vom muri? Ne vor arunca în lanţuri?

Sughiţă,încercînd să nu plîngă şi să se facă de rîs.

— Încă nu sîntem învinşi, îi răspunse Sin-Jin. Deşi probabil vom fi.

Se uită în jurul său. De ce nu se afla aici nimeni cu autoritate care să-i organizeze pe aceşti oameni?

— Unde-i secundul?

Marinarul îşi ridică a neputinţă umerii costelivi.

— Bolnav, mărturisi el.

Celălalt matroz scruta înfrigurat cerul, așteptînd următorul asalt.

— Mai degrabă intoxicat cu rom, mîrîi el în barbă.

— O, Doamne, sîntem pierduți! se lamentă disperat primul marinar.

Cu o privire de animal hăituit, se uita către Sin-Jin în așteptarea unei salvări. Acesta îl urmărea pe Franklin care se grăbea spre ei, cu roba fluturînd în jurul picioarelor sale subțiri. Căpitanul gemu. Rachel îl trase pe Sin-Jin de pantaloni:

— Sin-Jin, s-a trezit.

Rănitul deschise ochii și se uită cu o privire tulbure la oamenii adunați în jurul lui, fără să-i vadă.

— Cineva trebuie să preia comanda, rosti el slab.

Sin-Jin se aplecă mai aproape ca să-l poată auzi. Căpitanul își duse mîna la umăr. Printe degete i se prelinse o dîră de sînge.

— O să ne abordeze.

Și el care sperase ca odată cu venirea păcii să se termine cu toate astea... Războiul părea nesfîrșit.

— Ce marfă ai la bord? întrebă Sin-Jin.

— Tutun.

Căpitanul înghiți în sec, încercînd să-și adune forțele și să rămînă conștient.

— Dar ei nu au de unde să știe asta.

Sin-Jin se ridică și simți mîna lui Franklin pe umăr. Cînd se întoarse, citi în ochii acestuia ce voia să spună.

— Se pare că nu ai de ales. Povara comenzii a căzut pe umerii tăi, Sin-Jin.

— Eu?

Sin-Jin dădu din cap neîncrezător, în timp ce vasul se mai clătină o dată. Nu puteau să lipsească toți, se gîndi el. Iar vasul-pirat se îndrepta spre ei.

— Nu știu nimic despre nave.

— Dar știi ceva despre lupte, îi reaminti Franklin. Aruncă o privire spre Rachel, înainte de-a continua:

— Despre a apăra ce este al tău.

Sin-Jin lăsă să-i scape un oftat. Avea dreptate. Dacă nu făcea nimic, vor fi sigur pierduți. Nu putea lăsa să se întîmple așa ceva, nu cu Rachel la bord.

— Se pare că n-am încotro, nu-i așa?

Era o întrebare retorică.

Franklin își ridică glasul peste zgomotul din jur:

— Sînt războaie peste tot, amice. Toți sîntem chemați să ne aducem obolul într-un fel sau altul.

Spunînd asta, Franklin îngenunche cu greutate și se ocupă de rana căpitanului. Sin-Jin se întoarse și văzu peste bord vasul-pirat apropiindu-se. Aveau torțe aprinse. Flăcările luminau cerul în jurul lor. Da, erau pregătiți să-i abordeze. Și să-i jefuiască.

Se uită la Rachel și își aminti povestea ei. Dacă vor fi abordați, ea va fi nenorocită. Nu! Nu, pe Dumnezeu, nu se va întîmpla asta atîta vreme cît va avea viață în el!

— Tu! se întoarse spre marinarul cel mai apropiat. Adună imediat toți oamenii pe puntea principală.

Marinarul dorea un singur lucru, să găsească un loc sub punte unde să se ascundă.

— Dar...

Însă fulgerele din privirea lui Sin-Jin nu lăsau loc pentru discuții.

— Am spus să aduni oamenii la un loc sau sînteți cu toții pierduți!

Ridicase vocea, pentru ca marinarul să-l audă peste strigătele disperate.

— Și strîngeți-vă muschetele. Muschetele, săbiile orice puteți folosi ca armă. Găsiți-le repede. Vă ve apăra propriile vieți în mai puțin de un sfert de oră.

Sin-Jin o apucă pe Rachel de mînă, silind-o să s ridice în picioare, în timp ce Franklin se străduia s bandajeze rana căpitanului.

— Vreau ca tu să mergi jos. Acum!

În ochii ei se citea frica. Dar încăpăţînarea era cu mult mai puternică.

— Ţi-am mai spus o dată, Sin-Jin. Nu o să mă ascund în vreun colţ.

O prinse de mijloc.

— Nu vreau să-mi fac griji pentru tine.

Rachel se eliberă din îmbrăţişare.

Înţelegea sentimentele care-l făceau să-i ordone să plece, şi îi era recunoscătoare pentru dorinţa de a o proteja, dar asta nu schimba nimic.

— Perfect. Atunci nu-ţi face!

Franklin interveni. Nu era timp de pierdut.

— N-ai cum s-o faci să-şi schimbe ideile, Sin-Jin.

Bătrînul domn îşi sfîşie marginea cămăşii sale de noapte şi o folosi drept bandaj pentru rana căpitanului.

— Ai putea să-ţi economiseşti cuvintele şi energia. O să ai nevoie de amîndouă.

Sin-Jin blestemă privind la Rachel. Părul îi flutura în vînt ca o flamură roşu închis. Ar fi fost o captură pe cinste pentru oricare dintre piraţi.

Blestemă ziua cînd plecase pe mare, dar asta nu ajuta la nimic. Trecutul nu putea fi schimbat.

Vocea lui Franklin îl aduse la realitate.

— Ce propui să fac eu?

Sin-Jin spintecă rapid de cîteva ori aerul cu sabia, testîndu-i greutatea. Se trezi dorindu-şi să aibă vechiul său regiment, şi întrebîndu-se dacă va muri atît de curînd după ce simţise gustul paradisului.

Privi direct în ochii bătrînului şi spuse:

— Să te rogi.

Capitolul 29

Duncan Fitzhugh strînse în mînă sabia scurtă, în timp ce vasul său — *Răsplata de aur* — se apropia mai mult de vasul comercial. Vîntul şi zeii erau toţi în favoarea sa, cel puţin pentru moment.

Zîmbi în sinea lui, ştiind că într-o clipă totul putea să i se întoarcă pe neaşteptate împotrivă. Se întîmplase şi înainte, de multe ori. El însuşi era un produs al norocului şi al ghinionului în acelaşi timp. Tatăl său era de viţă nobilă, mama — fata grăjdarului pe care acesta o violase la beţie, într-o noapte de vară. Îi trebuiseră lui Duncan nouăsprezece ani ca să plătească răul făcut mamei sale, dar nu regreta nimic.

Plata acestei datorii făcuse ca pe capul lui să fie pus un premiu şi îl obligase să-şi caute norocul pe mare.

Nu se putea plînge. Jaful se dovedise o cale destul de bună de a-şi cîştiga existenţa, cu atît mai mult cu cît banda de nefericiţi creştea sub conducerea lui. Avea responsabilităţi acum. Erau femei de hrănit, copii de crescut şi bătrîni de îngrijit.

Dacă s-ar fi născut de partea norocoasă a așternutului, ar fi putut să facă toate astea mișcînd pur și simplu numai un deget. Dar în acest caz, filozofă ei sprijinindu-se de parapet, dacă s-ar fi născut de partea bună, nu ar fi cunoscut niciodată familia sa de hoți la drumul mare și nefericiți ai soartei, decît poate în vîrful unei săbii. Se simțea bogat, într-un fel în care bogații nici nu îl visau.

Jocul sorții făcuse însă ca Duncan să dea peste această bandă cînd a rămas orfan, la zece ani. Pe atunci hoții trăiau în umbra aleilor, scotocind prin gunoaie după mîncare. Îl hrăniseră cu resturi, îl îmbrăcaseră în zdrențe și îi dăduseră ce-aveau și ei. Nu putea să ceară mai mult de la ei. Singur învățase cum să folosească o sabie, aproape la fel de bine cum învățase să-și folosească mintea sa ascuțită. Astfel școlit și-a petrecut timpul, așteptînd ziua în care va putea să se răzbune pe omul care îi violase mama, aducîndu-l pe lume.

Cînd această zi sosi, Duncan constată că răzbunarea nu este dulce, ci doar definitivă.

A plecat pe mare chiar în noaptea în care și-a ucis tatăl. Dacă ar fi rămas, ar fi însemnat să riște moartea de mîna fiilor legitimi ai înălțimii sale, frații săi vitregi, cărora nimic nu le-ar fi făcut mai multă plăcere decît să ucidă bastardul.

Iar acum, cîțiva ani mai tîrziu, Duncan conducea oamenii care-l primiseră printre ei și avea grijă de nevoile lor. Era un jefuitor, nu un pirat, și era mîndru de diferența aceasta pe care mulți o ignorau. Pungile dolofane și recompensele mari vor face familia sa să trăiască bine mulți ani de-acum încolo.

Urma curînd o nouă iarnă. Vasul care se legăna în fața lui va fi o pradă ușoară, se gîndi el.

— Brian, ridică torța mai sus, ordonă el.

Ducînd luneta la ochi, Duncan încercă să aibă o vedere mai bună. Vasul arăta într-adevăr a navă comer-

cială. Dacă altceva nu se găsea, s-ar putea să fie cineva important pe el, care să fie răscumpărat. Probabil că erau mărfuri la bord, care să poată fi vîndute. Va umple burțile oamenilor și îi va îmbrăca. Era tot ce-l interesa.

Era lună plină. Nu alesese cel mai bun moment ca să dea lovitura. Prefera să nu fie lună. Atunci natura i-ar fi permis să se furișeze și să surprindă nepregătit vasul comercial, tăcut ca o pisică pîndind o pasăre în grădina sa. Dar vasele fuseseră cam rare și necesitatea îl făcuse să se hotărască.

Colac peste pupăză, un prost trăsese înainte de-a se da semnalul și îi avertizase pe cei de la bordul vasului comercial, dărîmînd un catarg. Dar scotocind puntea cu luneta nu văzu pe nimeni care să-i dea bătaie de cap. Se agitau ca niște găini fără minte, tremurînd pentru viețile lor. Nu trebuiau să-și facă griji, gîndi el. Nu era un om însetat de sînge. Nici el și nici oamenii lui nu chinuiau pe nimeni de dragul plăcerii. Singura lor grijă era prada.

Duncan se opri o clipă și se holbă. Era o femeie pe punte. Din cîte putea să vadă, era atrăgătoare. O femeie cu părul lung, avînd în mînă ceva ce părea a fi un pistol. O femeie curajoasă, se gîndi rîzînd. Poate că în noaptea asta abordajul va fi, la urma urmei, interesant.

Salvele de tun erau menite numai să-i sperie. Nu dorea cu nici un chip să scufunde vasul sau să trimită echipajul în mormînt, decît dacă i se opunea.

Îl interesa doar să abordeze nava și să colecteze comorile aflate la bord. Umane și de altă natură, se gîndi el uitîndu-se încă o dată la femeie, înainte de a strînge luneta. Fără să-și întoarcă privirea de la vasul comercial, o înmînă tînărului de lîngă el — un puști pe care-l salvase de la spînzurătoare, din mîna călăului.

— În regulă, amicilor, strigă Duncan și toți se întoarseră la auzul vocii lui, așteptînd. Încă vreo cîțiva metri și îi putem aborda.

Duncan își scoase sabia din teacă și o vîntură pe deasupra capului.

— Fiți gata!

Toți oamenii valizi năvăliră la marginea parapetului, gata să abordeze vasul comercial, pregătiți să-l urmeze pe Duncan și în iad dacă le-ar cere-o.

— Nu uitați, am venit să jefuim. Nu ucideți decît ca să vă apărați viețile.

Trecu în revistă chipurile oamenilor.

— Asta-i valabil și pentru tine, Hawkins.

Nu-i plăcea deloc Hawkins. Acest om rău era o amenințare pentru ei toți.

Dar pînă acum nu făcuse nimic ce putea să-i atragă expulzarea din echipaj. Era doar o convingere intimă și știa: „convingerile" sale de genul ăsta se dovedeau a fi foarte rar greșite.

Pe măsură ce vasele se apropiau ca partenerii unui menuet, Duncan simțea cum i se înfierbîntă sîngele. Cu părul său lung, blond, ce flutura în vînt, părea un șoim auriu gata să lovească.

Timp de zece minute, Sin-Jin făcuse tot ce se putea face. Trecînd peste proteste și vălcăreli, îi convinsese pe oameni să se înarmeze. *Charleston* nu era un vas cu luptători la bord și mulți nu știau să mînuiască armele. Totuși, cei ce călătoreau pe mare cunoșteau riscurile care-i pîndeau acolo: pericole din partea piraților și a hoților — care pentru Sin-Jin erau unul și același lucru — și din partea vaselor străine, care i-ar putea obliga pe oameni să servească pe propriile lor nave.

Deși aveau arme, erau departe de a fi o armată. Sin-Jin ar fi preferat din tot sufletul ca alături de el să fie luptători. Și mult mai mulți oameni decît avea.

Cele două nave se ciocniră lateral, ca două capre care se lovesc cap în cap.

Pe oamenii de pe *Charleston* îi trecu un fior cînd se auzi de pe vasul piraților un strigăt sălbatic ce-ți înghețа sîngele în vine. Brusc fură abordați. Văzduhul se umplu de strigăte și țipete.

Sin-Jin era recunoscător lui Franklin că se dusese jos cu căpitanul. Avusese însă mai puțin succes cu Rachel. Ea refuza în continuare să să-l părăsească. Stătea acum lîngă el, cu un pistol într-o mînă și ceea ce părea a fi un harpon vechi și ruginit în cealaltă.

Se credea, evident, o mare războinică, gîndi el privind-o furios.

Pirații se răspîndiră pe tot vasul.

— La naiba, Rachel, du-te jos, strigă Sin-Jin, ca să fie auzit peste țipetele sălbatice și sîngeroase.

Frica o pătrunsese pînă în măduva oaselor, dar nu-l va părăsi. Trebuia să fie aici, alături de el, indiferent de consecințe care vor urma.

— Fac treabă bună cu un obiect ascuțit, îi răcni ea în ureche cu un glas bătăios.

I-ar fi fost mult mai greu jos sub punte, doar ea față în față cu teroarea, închipuindu-și că el a murit. Măcar aici, alături de el, știa ce se întîmplă.

Duncan își croi cu multă ușurință drum spre femeie. Avusese dreptate, era atrăgătoare. Chiar minunată, acum că o vedea de aproape. Ea și cu blondul ăla înalt erau evident împreună. Poziția lor, în fața intrării spre scările care duceau jos îi spunea lui Duncan că păzeau ceva. Sau pe cineva. Asta făcea să merite efortul lui de-a descoperi ce anume păzeau.

Mînuind sabia ca pe o extensie a brațului său, Duncan își făcu loc printre oamenii cu ochi măriți de frică, ținînd în mîini arme nefolositoare. În cîteva clipe se afla în fața perechii pe care o remarcase mai devreme.

Hawkins sări în faţa sa, apărînd parcă de nicăieri. Holbîndu-se pofticios la Rachel, o apucă de încheietura mîinii. Plescăi din buze şi o trase spre el.

Luată prin surprindere, Rachel îşi descărcă pistolul. Hawkins ţipă şi căscă ochii, apoi căzu pe spate cu o gaură în piept.

O femeie ca focul. Lui Duncan i se citea clar în priviri admiraţia faţă de ea.

— Asta-i a mea, declară el oamenilor lui.

Strigăte de bucurie şi rîsete grosolane urmară cuvintelor sale.

Vîrful sabiei lui Sin-Jin se ridică în sus.

— E pe dracu' a ta.

Duncan rîse. În sfîrşit o provocare!

— Şi eu care credeam că totul este prea uşor.

Îl măsură curios pe omul din faţa sa şi nu-i găsi nici măcar un cusur.

— Am nevoie de o luptă ca-lumea în noaptea asta. Eşti în stare de asta, americanule?

Spre deosebire de Duncan, Sin-Jin nu găsea nici o plăcere în încrucişarea săbiilor. Dar nu avea de gînd să dea nici un pas înapoi.

— Încearcă-mă.

Metalul se ciocni. Se luptau liderii între ei şi totul se opri în jur. Oamenii din ambele tabere urmăreau şi aşteptau deznodămîntul.

Durase prea mult pentru Rachel. În cîteva rînduri aproape uitase să respire, urmărind pe cei doi bărbaţi care se înfruntau într-o luptă atît de echilibrată, lovind şi parînd, într-un cerc îngust al morţii.

Nu era nevoie să extindă cercul. Toată lumea ştia că soarta vaselor se va decide aici, între cei doi lideri, care se măsurau cu priviri scrutătoare înainte de luptă.

Duncan era mai înalt şi mai tînăr. Îşi baza succesul pe distragerea atenţiei adversarului. Ştia toate trucurile

capabile de a deconcerta un om, de a-l face neatent. Un om neatent putea fi uşor înfrînt.

Duncan constată că se simţea minunat. Trecuse multă vreme de cînd îndemînarea lui în mînuirea sabiei nu mai fusese pusă la încercare. Adversarul lupta bine. Era un spadasin de excepţie.

Duncan îi zîmbea în faţă lui Sin-Jin, pe măsură ce-şi încrucişau săbiile. Doi adversari valoroşi faţă în faţă.

— Deci, americanule, ea înseamnă mult pentru tine. Fii sigur că o s-o tratez bine.

Sin-Jin îl împinse înapoi. Duncan se împiedică, dar îşi recăpătă echilibrul şi dădu admirativ din cap.

— N-o să ai niciodată ocazia, scuipă cuvintele Sin-Jin, înfruntînd privirea îndrăzneţului tînăr.

Sudoarea se prelingea pe faţa lui Sin-Jin. Trecuseră şase ani de cînd nu-şi mai folosise sabia, dar toate deprinderile reveniseră instantaneu, ca şi cum războiul fusese ieri.

Totuşi braţul îl durea, iar spatele încordat implora milă. Toţi muşchii corpului erau tensionaţi la maximum.

Duncan lupta de dragul luptei, doar pentru glorie. Sin-Jin avea o motivaţie mult mai importantă. Lupta s-o salveze pe Rachel.

Disperarea fusese nu o dată decisivă în bătălie şi fu şi acum. Înfierbîntat, Sin-Jin ţintea mai bine, atacînd rapid, fără să-i lase piratului nici un răgaz. Continuă să avanseze. Duncan era forţat să se retragă şi îşi agăţă tocul cizmei de un colac de frînghie. Cu un scurt strigăt de surprindere, căzu pe spate.

Sin-Jin profită repede de avantajul creat. Vîrful sabiei sale atinse gîtul lui Duncan şi rămase fixat, ameninţător, în acel loc.

— Bine lucrat, americanule.

Duncan îşi cîntări atent cuvintele. Dacă trăgea aer în piept prea tare, vîrful ascuţit al sabiei ameninţa să-i taie

gîtul şi să-i răpească graiul. Zîmbi cu dinţii săi albi, egali, către adversar. Părea stupid să moară, iar faptul că nu fusese în stare să se ţină pe picioare mărea insulta. Dar dacă moartea era aici, o va întîmpina cu curaj. Nu avea nimic de cîştigat dacă se ruga pentru viaţa lui, ci numai de pierdut, pentru că tot ce avea Duncan era onoarea, propria sa mîndrie mai precis, mai preţioasă pentru el decît aurul.

Cu zîmbetul pe faţă, Duncan studie omul care se înălţa deasupra sa. Nu putea citi nimic în ochii lui. Era în ei răzbunare sau iertare?

— Şi acum ce-o să faci cu mine?

Ţinîndu-şi în continuare sabia îndreptată spre gîtul piratului, Sin-Jin se uită în jurul său. Un cerc pestriţ de oameni îi înconjura. Văzu că toată lumea de pe punte îl urmărea. Îi urmărea mîna. Şi aştepta. Nu avea nici un dubiu că dacă el îl omora pe liderul piraţilor, se va isca instantaneu un haos în rîndul oamenilor lui şi s-ar fi întors acolo de unde porniseră.

Pe lîngă asta, era mai mult decît sătul de vărsare de sînge. Îi ajungea cîtă văzuse pentru toată viaţa. Nu era nevoie de mai multă. Hotărît, Sin-Jin se dădu un pas înapoi şi îşi ridică sabia în aer.

— Ridică-te, îi ordonă el omului întins pe punte.

Surprins, Duncan se ridică încet. Se frecă la gît şi simţi picături de sînge pe degete. Ochii săi nu-l părăsiră nici o clipă pe Sin-Jin.

— Bucuros!

Capitolul 30

Rachel ştia prea bine că n-ar fi trebuit să-i stea în drum, dar toate forţele cerului şi iadului nu ar fi putut-o opri de a fi alături de Sin-Jin. Se lipi de el, cînd acesta o luă de după mijloc.

Nu era nevoie de cuvinte între ei. Sin-Jin îi simţea uşurarea. O luă de mînă cu afecţiune tăcută, apoi îi făcu semn să stea în spatele lui. Pericolul era departe de a fi dispărut complet.

Sin-Jin îl studie pe omul din faţa sa. Deşi fusese la un pas de moarte, exista o sfidare impunătoare în ochii săi, în felul în care-şi ţinea capul. Chiar la lumina lunii şi a torţei, Sin-Jin putea recunoaşte o ţinută mîndră. Omul avea o ţinută princiară.

Dar prinţii nu prea erau caracterizaţi prin onestitate. Sin-Jin trăise destul ca să înveţe asta. Totuşi era ceva acolo, în privirea acestui om, care-i spunea că poate avea încredere în el. Sin-Jin ştia că riscă, dar nu avea nici o altă cale. Îşi coborî sabia puţin, ţinînd-o pregătită în caz că omul încerca să-l atace.

— Dacă te eliberez, ai să-ţi iei toţi oamenii şi ne vei lăsa în pace?

Duncan se uită la sabie o clipă, apoi ridică privirea spre ochii celui care-l ţinea captiv. Tonul vocii lui nu lăsă să se întrevadă nimic.

— Ai avea încredere în mine?

Doamne fereşte, doar nu-l credea prost. Sin-Jin zîmbi aproape imperceptibil.

— În vremurile astea, oamenii nu mai au altceva decît încrederea.

Duncan zîmbi larg încrucişîndu-şi braţele.

— Un filozof, trase el concluzia, apoi aruncă din nou o privire spre sabie, încercînd o evaluare ceva mai precisă. Sau un soldat?

— Un fost soldat, îl corectă Sin-Jin.

Îşi binecuvînta, în sinea lui, tatăl pentru că insistase să devină militar. Dacă ar fi rămas să trîndăvească la conac, nu i-ar fi mers bine în noaptea asta.

Duncan ridică privirea. Steagul vasului era american. Omul nu era. Accentul era uşor de recunoscut.

— Tu nu eşti american, îşi corectă el aprecierea iniţială. Britanic?

Chiar asta era, se gîndi Sin-Jin privindu-l pe pirat. Se întreba dacă omul avea de răzbunat vreo nedreptate sau accentul va lucra în favoarea sa.

— Da. Are vreo importanţă?

Duncan dădu din umeri şi rîse.

— Nu, nu are.

Ochii verzi ai piratului se întoarseră spre femeie, pe care o privi pofticios un moment, apoi reveniră la învingătorul său, care aştepta încordat.

Duncan nu fura la întîmplare şi niciodată de la un om pe care îl respecta.

— Oamenii nobili nu trebuie judecaţi după o cauză sau o ţară. Prin noblete mă refer la spirit, nu la rang.

Duncan îl privi pe blondul zvelt din faţa sa. Îi datora acestui om viaţa. Ar fi fost de ajuns o împunsătură ca să provoace un sfîrşit fatal. Se aşteptase oarecum la asta, dar omul îl cruţase, făcîndu-l pe Duncan să-i fie dator. Nu avea nici o îndoială că dacă dădea semnalul chiar acum, oamenii lui ar putea cu uşurinţă să-i copleşească şi să-i învingă pe marinari. Nu erau decît o adunătură jalnică.

Dar avea o datorie, iar Duncan respecta propriul său cod de onoare. Era ceea ce-l diferenţia pe el de fraţii lui vitregi.

— O să-ţi răspund la întrebare, anunţă el cu voce tare ca să audă toţi. Nu, nu am să plec.

Privirea lui Sin-Jin se întunecă şi mîna i se strînse mai tare pe mînerul sabiei sale. Duncan observă mişcarea şi rînji. Puse o mînă pe lama sabiei, ca şi cum ar vrea să o dea la o parte. Îl privi în ochi pe Sin-Jin.

— Cel puţin, nu imediat.

Duncan făcu un pas înapoi, apoi cu un gest larg arătă spre marea deschisă.

— Sînt ape tulburi, prietene. Ca să călătoreşti prin ele în siguranţă vei avea nevoie de o escortă, măcar pentru o parte din drum.

Sin-Jin se întreba dacă nu cumva este mînţit. Îşi păstră garda ridicată.

— O escortă?

Privi cu coada ochiului spre echipajul de piraţi. A-i numi „adunătură respingătoare" era prea blînd spus, dar cîndva luptase cu oameni şi mai răi de partea sa şi binecuvîntase zeii pentru asta. În orice caz mai bine cu el, decît împotriva lui.

— Da.

Duncan se uită la Rachel şi regretă în treacăt că nu o putea avea. Nu mai văzuse o femeie ca asta de destul de multă vreme şi se simţea tentat.

— Care este destinaţia voastră?

Sin-Jin nu vedea nimic rău în a-i spune. Era un lucru simplu de oferit.

— Franţa.

— Iar eu merg în Anglia.

Ignorînd cu totul sabia, Duncan îl bătu pe Sin-Jin pe umăr prietenește.

— Se pare că pînă la urmă ne-am cunoscut în mod fericit. Vom călători o vreme împreună, declară el.

Văzu suspiciunea din ochii lui Sin-Jin. „Bun", se gîndi el cu respect, „omul nu este un prostănac, îmi urmăreste atent fiecare mișcare".

— Întotdeauna îmi plătesc datoriile.

Rostind aceste cuvinte, Duncan se aplecă încet ca să-și recupereze sabia.

— Încă ceva!

Cuvintele lui Sin-Jin îl făcură pe Duncan să înlemnească acolo unde era.

— Da?

Sin-Jin zîmbi ușor:

— Numele tău.

Duncan se îndreptă cu sabia în mînă, dinții săi albi strălucind în lumina lunii, într-un zîmbet larg care-i lumina tot chipul.

— Sînt Duncan Fitzhugh, corsar. Căpitan al vasului *Răsplata de aur*.

Lui Rachel îi adresase cuvintele, nu lui Sin-Jin.

— La dispoziția dumneavoastră.

Înclină capul spre Sin-Jin:

— Și dumneata?

— Sin-Jin Lawrence.

Sin-Jin întinse mîna și Duncan i-o strînse cu prietenie. Ochii lui Duncan fură iar atrași de Rachel.

— Și numele doamnei? adăugă el rapid.

Zîmbetul lui Sin-Jin nu se șterse.

— Nu este treaba ta, Duncan.

Duncan rîse și marea agitată purtă ecoul hohotelor sale. Cu un gest de politeţe ostentativă, se retrase împreună cu oamenii săi.

Duncan se ţinu de cuvînt și păstră pacea. *Răsplata de aur* navigă la vedere lîngă *Charleston* timp de o săptămînă, și o bună parte din săptămîna următoare.

La recomandarea căpitanului, secundul preluă vrînd-nevrînd comanda vasului. Dar omul, nesigur și fricos, se consulta cu Sin-Jin și Franklin în toate problemele.

Sin-Jin pusese un om de pază pe punte, cu nici o altă îndatorire decît să urmărească vasul corsar, pentru cazul în care ar da semne că vrea să-i abordeze din nou. Era recunoscător pentru protecţia lui Duncan, dar nu se relaxa prosteste. La urma urmei, îl duceau pe Benjamin Franklin în Franţa. Era un lucru pe care nu-l făcuse cunoscut lui Duncan, dar de care corsarul putea să aibă cumva cunoștință. A-l răpi pe bătrînul om de stat ar fi însemnat să amîne semnarea tratatului și erau oameni care ar profita de pe urma acestui fapt. Sin-Jin nu voia să rişte așa ceva.

Greşelile erau pentru morţi, învăţase Sin-Jin chiar din prima lui campanie.

Dar *Răsplata de aur* un făcu nici o mișcare care să arate că ar avea intenţii războinice. În schimb navigă liniștită în spatele lor, ca și cum ar fi fost vase surori navigînd spre același port de destinaţie.

Pînă cînd căpitanul se înzdrăveni suficient ca să preia comanda de la secundul său, Duncan se pierduse în ceaţa din care venise, îndreptîndu-se spre Anglia. Sau cel puţin, așa spusese el.

Sin-Jin era conștient că nici un eveniment nu trebuie trecut cu vederea. Era atent să observe totul.

În penultima noapte se descoperi apă infectată la bord. Fusese găsit un şobolan mort plutind în ea. Butoiul aproape plin a fost imediat aruncat, dar nu înainte ca un marinar să moară deoarece consumase apă din el, iar alţi doi să se îmbolnăvească grav.

Pînă dimineată Rachel îi se alăturâ.

Nu exista nici un medic la bord şi medicamentele erau aproape inexistente. Tratamentul fusese lăsat pe mîinile aspre ale echipajului şi, în ultimă instanţă, pe seama lui Dumnezeu.

Sin-Jin se trezise brusc noaptea şi o văzuse pe Rachel mergînd clătinat spre hublou, avînd pe chip o culoare galbenă, bolnăvicioasă. Sărise din pat, la timp ca s-o prindă în braţe. Era transpirată, avea febră şi curînd îşi pierdu cunoştinţa. Stăpînindu-şi cît mai bine frica, Sin-Jin o îngriji, nepărăsind-o nici o clipă. Oră după oră îi udă fruntea, vorbind cu fata ce nu dădea nici un semn că l-ar auzi. Franklin trecea des să o vadă în timpul următoarelor trei zile, dar nu se observa nici o schimbare. Atmosfera era încărcată de tensiunea provocată de boala ce părea hotărîtă să distrugă orice urmă de speranţă din sufletul disperat al lui Sin-Jin.

În seara celei de-a treia zile, venind să arunce o privire înainte de cină, Franklin îl găsi pe Sin-Jin stînd acolo unde-l lăsase ultima dată. Bătrînul se îndreptă spre pat şi puse mîna pe umărul lui ca să-l îmbărbăteze. Sin-Jin nici măcar nu se întoarse ca să-l privească. Franklin dădu din cap. Era îngrijorat pentru amîndoi.

— De ce nu te duci sus să iei puţin aer?

Sin-Jin era extenuat, dar voinţa îl ţinea pe picioare. Refuză hotărît. Înmuie cîrpa în găleata de lîngă pat, pe care unul din marinari se dusese s-o reumple cu mai puţin de o oră în urmă.

— Tot ce se vede acolo e oceanul.

Zîmbi trist privind faţa palidă şi udă de transpiraţie a lui Rachel. Se întreba dacă va mai vedea ochii aceia

verzi aruncînd scîntei spre el. Sin-Jin împături cîrpa şi o aşeză delicat pe fruntea ei.

— Îmi place mult mai mult priveliştea de aici.

Franklin aruncă o privire spre farfuria cu mîncare pe care o adusese mai devreme. Era aproape neatinsă.

— Nu-i vei face un bine dacă te îmbolnăveşti şi tu.

Nu primi nici un răspuns.

— Stau eu cu ea o vreme, Sin-Jin. O să-ţi facă bine să te plimbi pe punte.

Sin-Jin rămase neclintit.

— Nu, mulţumesc. O să rămîn aici.

Îi era frică, deşi refuza s-o admită conştient, că dacă pleca de lîngă patul ei, va muri. La fel cum murise Savannah, atunci cînd plecase de lîngă ea doar pentru o jumătate de oră.

Ştia că este o prostie, că ce va fi va fi, dar simţea că prezenţa lui reuşea cumva să ţină moartea la distanţă. Şi, prosteşte sau nu, va sta cît va fi nevoie.

Trebuia să se trezească din nou. *Trebuia.*

Franklin dădu din cap cu tristeţe. Bătîndu-l pe Sin-Jin pe umăr, se tîrî cu greutate spre uşă. Guta sa îl chinuia din nou. Era numai una dintre greutăţile pe care un bătrîn trebuia să le îndure. Mult mai dureroasă era posibilitatea de-a vedea pe cineva mai tînăr decît el plecînd de pe acest pămînt.

— Să mă anunţi dacă pot să te ajut cu ceva. Am iubit-o cu mult înaintea ta.

Sin-Jin de-abia dacă auzi cuvintele lui Franklin. Era vag conştient că dăduse din cap în timp ce uşa se închidea încet în spatele său.

Îl bîntuiau amintiri despre Savannah, aşa cum arăta înainte ca febra s-o doboare. Luă mîna lui Rachel şi îşi apăsă îndurerat buzele pe pielea ei fierbinte.

— O, Doamne! Rachel, nu poţi să mori. Nu poţi să mă laşi singur acum.

Ea se mişcă, gemînd, şi compresa îi căzu de pe frunte. Sin-Jin o puse la loc. Era atît de fierbinte, că-l durea sufletul. Tînărul închise ochii. Împreunîndu-şi umil mîinile, se rugă în tăcere, adresîndu-se unui Dumnezeu cu care nu vorbise de ani de zile.

Rachel se lupta să-şi revină. Simţea că o pătură albă o presează cu greutatea ei, împingîndu-i corpul tot mai jos. Era la mile distanţă de suprafaţă. La mile distanţă de lumină. Înota, călătorind spre lumină, luptîndu-se să se apropie de ea. Şi pe măsură ce se apropia de ea, lumina se transforma într-o voce.

Vocea lui Sin-Jin, care o călăuzea spre suprafaţă.

Îşi simţea pleoapele atît de grele... De două ori eşuă încercînd să le ridice. În final, după o eternitate, reuşi să-şi deschidă ochii. Cabina mică părea înceţoşată şi cu o pată roşie într-o parte. Concentrîndu-se, pata se reduse la lumina unei lămpi. Era în cabina ei, în pat. Realiză că Sin-Jin se afla alături de ea, cu capul aplecat. Dormea în picioare? Dar vocea lui o auzise, vocea lui care o chema înapoi. Îşi simţea buzele foarte uscate.

— Cine moare?

La început Sin-Jin crezu că i s-a părut. Îşi dorise acest lucru atît de intens, încît era sigur că ceea ce aude este numai în imaginaţia lui. Îşi îndreptă privirea spre Rachel, dar ochii îi erau închişi şi buzele nemişcate.

Sin-Jin oftă, cu inima sfîşiată. Încă o dată îşi lăsă capul în jos, rugîndu-se.

Se închiseseră la loc. Credea că avea ochii deschişi, dar ei o păcăliseră. Încă o dată se străduí să-şi ridice pleoapele. De data asta era mai uşor. Pentru moment, totul se amesteca la un ioc formînd un întreg masiv fără forme. Era ca şi cum s-ar fi uitat în cameră printr-un ciob diform de sticlă.

Amalgamul începu să se reformeze. Formele prinseră contur şi apoi îl văzu iar. Era palid, tras la faţă.

Era Sin-Jin.

Rachel încercă să-şi ridice capul, dar nu reuşi. Era mult prea greu de ridicat şi durerea o sfîşia ca un fierăstrău nevăzut. Crezu că are suficient de multă putere să întindă mîna şi să-l atingă, dar chiar şi asta părea să fie ceva prea greu pentru ea.

— Întotdeauna te ţii după femei în felul ăsta?

De data asta ştia că a auzit-o. Vocea îi era slabă, dar o auzise. Nu era doar imaginaţia lui. Inima începu să-i bată mai repede. Avea ochii doar parţial deschişi, ca şi cum efortul de a-i deschide complet era peste puterile ei. Rosti repede în minte o rugăciune de mulţumire şi lacrimi de recunoştinţă îi umplură ochii.

— Doar cînd sînt bolnave.

Aproape că se înecă de emoţie.

Ea îşi simţea membrele atît de grele şi era atît de obosită... Fiecare respiraţie repezenta un efort.

— De cînd?

Mintea lui căută repede, încercînd să înţeleagă la ce se referea întrebarea.

— Trei zile.

Rachel făcu un efort să înţeleagă durata, dar nu reuşi. Îşi aminti că stătea în cabină, căutînd hubloul. Putea cu adevărat să se fi întîmplat acum trei zile? O durea stomacul şi-l acoperi cu mîna, protector.

— Îmi amintesc că vasul se clătina.

El zîmbi. Uşurarea era atît de copleşitoare, încît îl lăsa aproape fără respiraţie.

— Nu se clătina. Numai tu te clătinai. Ai leşinat în braţele mele.

Trebuise să se arunce înainte ca s-o prindă. Un surîs arcui uşor buzele ei. Sin-Jin se gîndi că nu văzuse niciodată ceva atît de frumos.

— Asta-i tot ce-mi doresc. Mă faci să-ţi cad imediat la picioare atunci cînd zîmbeşti.

El rîse şi ochii i se umplură de lacrimi. Se gîndi că este ridicol ca un bărbat să plîngă de bucurie dar asta îi umplea sufletul acum: bucurie pură. Ea îşi revenise! Rachel va trăi! Sin-Jin nu se simţise niciodată atît de recunoscător pentru ceva.

— Şi dacă mă forţezi, am s-o fac din nou.

Deşi era obosită, prinse sensul spuselor lui.

— Şantaj.

El zîmbi, ştergîndu-şi umezeala de pe pleoape. Îi atinse fruntea. Era uscată şi puţin mai rece.

— În cel mai înalt grad.

Rachel simţea că se scufundă din nou. Efortul de-a vorbi consumase mare parte din energia ei. O deranja, dar era prea obosită ca să o arate.

— Aminteşte-mi, şopti ea, să-ţi răspund cînd mă voi înzdrăveni.

Sin-Jin îi luă mîna, o sărută, apoi o lipi de obrazul său. Se va face bine! Nimic altceva nu conta!

— Va fi primul lucru pe care-l voi face cînd te vei pune din nou pe picioare.

Apoi zîmbi cu afecţiune, amintindu-şi de prima noapte împreună.

— Sau poate al doilea.

Dar Rachel deja adormise.

Capitolul 31

Imaginile liliputane de pe coastă se măreau, luînd forma şi dimensiunile lumii civilizate.

În timp ce urmărea cum se apropie de ţărm, Rachel se gîndea că trecuse o veşnicie de cînd se aflau pe mare. După ce-şi revenise, nopţile îi fuseseră pline de Sin-Jin şi de trezirea propriei sale feminităţi. Uneori se lăsau în voia extazului, alteori Sin-Jin dorea doar s-o ţină în braţe pînă adormeau amîndoi. Totul era din cale-afară de minunat.

În contrast cu nopţile, zilele se tîrau părînd nesfîrşite, în ciuda partidelor de whist cu Franklin şi a nesfîrşitelor conversaţii pe care le aveau toţi trei pe punte.

Rachel simţea nevoia să aibă un ţel, să fie utilă, să facă ceva. Era încîntată că în sfîrşit ajungeau în Franţa deşi, la drept vorbind, îi era dor de Virginia.

Franklin stătea acum alături de ea. Era deja gata pentru debarcare de cîteva ore. Omul acesta, gîndi ea, avea energia a doi tineri.

Se întoarse către el:

— Deci asta-i Franţa!

Rachel trase adînc aer în piept. Aerul mirosea aici la fel ca în Virginia. Ce făcea o bucată de pămînt mai bună decît alta, medită ea, cînd toate miroseau la fel şi peisajul era asemănător? Înţelegea ataşamentul, nu şi războaiele.

— Al doilea cămin al meu, încuviinţă Franklin.

Se bucura că au ajuns. Avea de lucru şi asta îi dădea un sentiment al urgenţei. Uneori vîrsta îşi făcea simţită prezenţa şi îşi bătea joc de el, de aceea trebuia să grăbească lucrurile, înainte de-a fi prea tîrziu.

Franklin se sprijini de parapet şi privi spre uscat, la oamenii de pe doc şi la şirul de case şi magazine care se întindeau imediat în spate. Aproape ajunseseră în port şi era nerăbdător să păşească din nou pe pămînt. Ura marea şi nesiguranţa ei.

— Trebuie să spun că, deşi acum cînd avem o ţară pe care o putem numi a noastră nu aş alege niciodată să fiu altceva decît american, există anumite avantaje în a trăi într-o ţară veche.

Charleston dădu drumul pasarelei de la tribord sprijinind-o de chei şi aproape că se simţi un oftat de uşurare al vasului, ca un bătrîn care a mai încheiat cu succes o călătorie împotriva sorţilor. Semăna puţin cu el, medită Franklin.

— Vinul, de exemplu, spuse el cînd realiză că cei doi tineri de lîngă el aşteptau să continue.

Vor învăţa mai tîrziu să aprecieze lucrurile fine, se gîndi el. Acum găsesc plăcerea unul în celălalt.

Observă o tînără ce venise la unul din marinarii care se pregăteau să plece pe un vas comercial. I se aruncase de gît şi plîngea. O soţie, sau poate o soră.

Un licăr străluci în ochii lui Franklin. Îl înghionti pe Sin-Jin şi îşi continuă ideea:

— Şi, bineînţeles, doamnele lor...

Rachel îşi trecu privirea de pe doc spre Franklin. Văzuse şi ea scena de pe mal.

— Sînteţi un şmecher incorigibil, domnule Franklin.

El rîse din toată inima, încîntat de concluzia ei.

— Şi sper să rămîn întotdeauna aşa!

După o oră erau debarcaţi, cu toate bagajele lor. Franklin îi dădu unui băiat cîteva monede să le facă rost de o trăsură. Mai aveau încă cinci zile de călătorie pînă să ajungă la destinaţia lor finală.

Cînd băiatul o luă la fugă, Franklin se întoarse spre Rachel. Ochii lui mici o priviră pe deasupra ochelarilor.

— Ei, ce părere ai?

Dinspre ocean adia o briză caldă şi ea-şi dezlegă pelerina care îi atîrna pe umeri. Va vedea aici venind vara, poate şi căderea frunzelor... Rachel alungă înţepătura amăruie a nostalgiei şi răspunse întorcîndu-se spre el:

— Arată ca orice alt port.

Întotdeauna îi plăcuse sinceritatea ei. Nimic nu-i era mai drag lui Franklin decît cineva care spunea adevărul.

— Ai vorbit ca un adevărat cosmopolit, plictisit de înfăţişarea lumii.

Rachel era obişnuită cu felul binevoitor în care o tachina. Îi lipsise în aceşti ultimi cîţiva ani.

— Cu greu pot fi numită „cosmopolită" şi sigur nu sînt deloc plictisită.

Prea tîrziu realiză că Sin-Jin putea lua asta ca pe o mărturisire a calităţilor lui de amant — remarcabile într-adevăr — dar nu era cazul să i se urce la cap.

Aşa cum era de aşteptat, văzu un rînjet pe faţa lui.

— Şi de ce, mă rog, rîzi? Tare aş vrea să ştiu.

Lui Sin-Jin îi erau indiferenţi oamenii care se învîrteau pe docuri. Ce făceau ei nu-l privea.

Doar ea îl interesa.

— De tine.

— De ce?

Ea urmărea cum, lîngă ei, pe *Charleston* se încărca marfă. Vasul pleca din nou pe mare peste două zile,

ducînd în America provizii, haine şi alte bunuri atît de necesare pentru Carolina de Nord şi cea de Sud. Se întreba dacă Duncan îl va întîlni din nou şi dacă nava va fi în siguranţă.

Nu era locul potrivit să discute ce-i trecea prin minte. Erau prea multe urechi în jur, inclusiv ale lui Franklin, gîndi Sin-Jin, care bănuia că bătrînul ştia foarte bine ce se întîmplă între el şi Rachel. Dădu din umeri cu nonşalanţă.

— Pentru că te bucuri de cele mai simple lucruri.

Şi pentru că îşi amintea cum fusese ea noaptea trecută. Nu făcuse altceva decît să stea întins în pat, cu capul ei aşezat pe piept. Adormiseră aşa, Sin-Jin simţind că îi fusese acordat cel mai dulce dar al vieţii.

Rachel ridică o sprînceană şi zîmbi. Aproape că putea să-i citească gîndurile. *Ticălos drag!*

— Dacă la tine te referi cînd spui „cele mai simple lucruri", aş spune că nu te apreciezi corect, locotenente.

Franklin nu voia să fie lăsat deoparte în schimbul de „amabilităţi". Simţea că-l cunoaşte acum pe Sin-Jin la fel de bine ca pe Rachel şi că vîrsta lui înaintată îi dădea dreptul să-şi vîre nasul în secretele lor. Clipi amuzat din ochi şi bătu cu bastonul în pămînt.

— Te-a avut, amice.

Da, se gîndi Sin-Jin, Rachel îl avusese. Nu era nici o îndoială în privinţa asta. Îl avea în palma mîinii ei albe ca un crin. Şi nici nu ar fi vrut să fie altfel.

Erau iubiţi acum, se gîndi Rachel, deşi fizic se întîmplase numai de trei ori, erau iubiţi în adevăratul sens al cuvîntului. Era o stare de spirit, a sufletului mai degrabă decît a trupului. Înţelegea că este irevocabil a lui. Acest lucru o speria puţin.

Deşi recunoştea în sinea ei că-l iubeşte pe Sin-Jin într-un fel în care nu crezuse niciodată că va putea iubi un bărbat, Rachel nu prea ştia dacă îi plăcea cu adevărat ideea că îi aparţinea. Situaţia nu-i dădea nici o libertate,

nici o posibilitate de-a alege. Fără să privească la Sin-Jin spusese „Te aleg pe tine". De fapt nu alesese, ci fusese aleasă. Sentimentul, dorinţa, nevoia de-a fi cu el, de-a fi parte din el, unită cu el, alesese pentru ea. O alesese pe ea. Nu avusese nici un cuvînt de spus în asta.

Exact aşa cum profeţise el acum cîteva luni.

Băiatul se întoarse cu o birjă, chiar în momentul în care altă trăsură, purtînd cinci oameni cu aspect foarte distins, se apropie din direcţie opusă de chei.

— Aha, la fix, zise Franklin cînd se îndreptară spre el.

Reţinu birja şi mai dădu băiatului o monedă.

— Rachel, Sin-Jin, urmaţi-mă! îi chemă el.

Bătrînul traversă cu grijă strada plină de praf, apoi se opri, aşteptînd ca distinsa delegaţie să coboare şi să se strîngă lîngă trăsură.

— Domnilor, sînt onorat, se înclină Franklin spre ei.

Bărbatul înalt şi elegant, care părea purtătorul de cuvînt, păşi înainte şi zîmbi:

— Domnule Franklin, aţi sosit la data pe care aţi ar unţat-o. Ceilalţi, se întoarse el arătînd spre însoţitorii să , aveau îndoieli, dar eu nu. Aţi dovedit mereu că sînteţi un om de cuvînt. Iar cînd spuneţi că veţi sosi la o anumită dată, eu ştiu că aşa va fi. Deci i-am grăbit pe prietenii mei să vină să vă asigure o escortă potrivită pînă la Paris. Ziua vom călători, iar serile ne vom odihni şi vom discuta evenimentele. Cum îţi mai merge, prietene?

— Splendid. Aş vrea să-ţi prezint pe cineva, spuse Franklin şi făcu un gest spre Rachel. Domnilor Harlow, James, Dennison, Henri, Dubet, am deosebita plăcere să vă prezint pe Mademoiselle Rachel O'Roarke.

Urmă un murmur de salut din partea lor. Dubet, bărbatul care-l salutase primul pe Franklin, luă mîna lui Rachel şi o sărută. În cîteva clipe, ochii lui negri evaluaseră toate calităţile vizibile ale tinerei femei şi le găsiseră remarcabile.

— Încîntat, mademoiselle.

Se îndreptă, privind apoi întrebător spre Franklin.

— Este a ta, mon ami?

În vocea lui se simţea invidia şi admiraţia. Reputaţia lui Franklin era arhicunoscută pe ambele ţărmuri ale Atlanticului.

Franklin îşi ţuguie buzele, prefăcîndu-se că ignoră sensul celor spuse de Dubet.

— A fost cîndva în grija mea.

Buzele subţiri, aristocratice, ale lui Dubet se întinseră într-un zîmbet. Privi iar spre Rachel, cu interes.

— A, atunci sînt liber să...

Sin-Jin se aşeză între Rachel şi diplomatul ce părea mai în vîrstă.

— ...călătoriţi alături de noi spre Paris, aşa cum v-aţi oferit cu amabilitate.

Zîmbi larg, nevinovat, şi o luă de braţ pe Rachel.

Privirea lui Dubet se răci brusc, îndreptîndu-se către cel de-al treilea membru al delegaţiei.

— Iar dumneavoastră, domnule, sînteţi...? întrebă el.

Franklin văzu că apare o problemă şi se grăbi să o evite, intervenind cu diplomaţie:

— Asistentul meu.

— Şi logodnicul lui Rachel, adăugă imediat Sin-Jin. O luă de după umeri, simţindu-i încordarea.

— Şi... ce? îl întrebă Rachel şoptit, privindu-l uimită.

— Nu contează. Discutăm mai tîrziu. Domnilor, pentru că drumul este lung, vă sugerez să pornim imediat.

Sin-Jin înclină capul spre ceilalţi, apoi o grăbi pe Rachel spre trăsură. Birjarul tocmai terminase de încărcat bagajele în spatere trăsurii.

Lui Rachel nu-i plăcea să se ia decizii în numele ei. Cu atît mai puţin să fie mînată ca o iapă rătăcită de herghelie. Cu un oftat de enervare, se smulse de lîngă Sin-Jin şi îl luă de braţ pe Franklin.

— Ce v-a venit să-l aduceţi aici şi pe el?

Dacă vreodată doi oameni fuseseră făcuţi unul pentru celălalt, gîndi Franklin, atunci aceştia doi erau.

— O trăsnaie, îi răspunse lui Rachel, privind-o solemn.

Dar ochii îl dădeau de gol.

— Mai degrabă nebunie, murmură ea furioasă, urcînd în trăsură.

A doua trăsură porni în urma lor.

Dintre cuvintele rostite între pereţii acoperiţi cu tapiţerii ai încăperii vaste şi bogat ornamentate în care se aflau, o treime îi erau complet necunoscute lui Rachel. Sunau în urechile ei ca un zumzet de albine într-o grădină scăldată de soarele verii. Conducătorul echipei de negociatori francezi vorbea mai mult în limba sa natală. Cînd încerca să se exprime în engleză, avea un accent atît de dificil şi o pronunţie atît de greoaie, că ar fi putut la fel de bine să vorbească în continuare franţuzeşte.

În ciuda ezitărilor, a barierelor lingvistice, a lungilor ore petrecute şezînd pe scaune incomode şi a repetatelor întreruperi în negocieri, Rachel găsea totul foarte interesant. Aceasta era istorie, care se făcea chiar sub ochii ei.

Dar pînă şi modul cum se făcea istoria era uneori obositor de urmărit. Bărbaţii aşezaţi în jurul mesei se certau de ore întregi, în franceză şi engleză.

Rachel încercă să nu atragă prea mult atenţia cînd îşi întinse oasele obosite.

Îl văzu pe Sin-Jin ridicînd intrigat o sprînceană în direcţia ei, tocmai cînd conducătorul reuniunii declară că întîlnirea se suspendă pînă în dimineaţa următoare. Rachel se ridică repede, recunoscătoare că se poate mişca din nou, şi adună la un loc hîrtiile cu notiţe. Sin-Jin o luă de braţ şi se îndreptară spre uşă. Zgomotul făcut de discuţiile dintre diplomaţi îi urmări pînă la ieşire.

O trăsură îi duse la hanul la care trăseseră, împreună cu Franklin, pentru perioada negocierilor. Hanul părea vesel şi primitor, contrastînd cu seara mohorîtă de afară şi cu încăperea sobră pe care tocmai o părăsiseră.

— Îmi vine greu să cred, îi spuse ea lui Sin-Jin cînd intraru, că a fost deja semnat un tratat preliminar de către toate părţile implicate.

El era bucuros că nu asistase şi la acea etapă. Ar fi fost un chin.

— Sînt aproape şase luni de atunci, îi reaminti Sin-Jin.

Nu înţelegea care era problema. Bărbaţii reuşeau să vadă întotdeauna un munte, acolo unde nu se aflau decît nişte fire de nisip.

— De ce nu îl re-semnează pur şi simplu, şi cu asta basta, în loc să-şi petreacă toată vara certîndu-se?

El rîse de soluţia propusă de Rachel, deşi erau momente cînd se simţea tentat să-i dea dreptate.

— Mă tem că nu-i chiar aşa de simplu.

Ea pufni, neaşteptîndu-se la ceva mai bun din partea lui. La urma urmei, era bărbat.

— Se pare că bărbaţilor le place să complice lucrurile.

Îşi strînse mai bine hîrtiile sub braţ.

— Bărbaţilor?

Sin-Jin ridică amuzat din sprînceană. După părerea lui, femeile erau cele care complicau lucrurile. Întotdeauna despicau firul în patru.

Tonul lui ironic nu o intimidă. Deveni sarcastică:

— Da, bărbaţii! N-am văzut nici o femeie la tratative.

„Slavă Domnului!", se gîndi el în timp ce se îndreptau spre scările care duceau la etaj.

— Dacă ar fi fost, ar fi durat ani în loc de luni, ca să fie semnat tratatul final.

— Dacă erau, îl contrazise ea, ar fi durat cîteva zile.

— Ha!

Ea se răsuci către el, cu mîinile înfipte în şolduri:

— Ia spune-mi, ce înseamnă sunetul pe care l-ai scos?

Îl încînta să o vadă aşa.

— Înseamnă că femeile nu se pot hotărî niciodată repede asupra unui lucru.

Erau aici de-o săptămînă şi în tot acest timp ea se hotărîse. Sin-Jin venea la ea în fiecare noapte, deşi închiriaseră două camere şi aveau grijă ca nimeni să nu observe. Prima dată cînd îl văzuse îl blestemase. Acum nu-şi mai imagina viaţa fără el. Ciudat cum evoluau unele lucruri... Rachel îşi plimbă privirea pe chipul lui:

— O, dar în anumite privinţe putem.

Lui Sin-Jin nu-i scăpă înţelesul. O mîngîie pe mînă:

— Mai spune-mi.

Rachel ridică bărbia, prefăcîndu-se dispreţuitoare.

— Riscînd să ţi se urce la cap?

Zîmbetul lui obraznic îi dădu un fior de plăcere.

— Nu capul meu e în pericol în clipa de faţă.

Ea roşi brusc pînă la rădăcina părului.

— Păgînule, şopti ea, uitîndu-se în dreapta şi în stînga şi sperînd din tot sufletul că nimeni nu l-a auzit.

Sin-Jin ştia ce-i trecea ei prin minte.

— La inima mea mă refeream, nu la altceva.

Ca să fie mai convingător, îi luă mîna şi o puse pe pieptul său. Ea simţi bătăile puternice sub degete. Sin-Jin îşi îngustă ochii, simţindu-se pătruns de dorinţă.

— Dumnezeule, dar eşti o fată tare păcătoasă!

Rachel îşi trase indignată mîna:

— Nu sînt deloc aşa ceva.

El îi fură un sărut înainte să aibă timp să se ferească.

— Ştiu eu mai bine, îi şopti făcînd-o să roşească.

Îşi ia nasul la purtare, da? O să-i arate eal Rachel îşi ridică poalele rochiei şi se întoarse spre scări.

— Nu ştii nimic.

Sin-Jin o apucă de cot şi o prinse repede în braţele lui. O sărută înainte de a putea protesta şi împotrivirea se topi deodată, ca fulgii de nea în soarele de aprilie.

— Atunci, învaţă-mă tu.

Ştia că a pierdut, iar pierzînd, cîştigase. Rachel îi înconjură gîtul cu braţele. Clătină din cap:

— O să fim văzuţi.

El o luă în braţe şi porni pe scări spre primul etaj.

— Nu, dacă sîntem în spatele unor uşi închise.

Nu era cuviincios să fie purtată aşa, ca o femeie de proastă reputaţie. Protestă un pic, de formă, dar inima ei nu protesta deloc.

— Dar cineva s-ar putea să te vadă cum mă duci în braţe în camera mea.

Vedea prin ea cît se poate de clar. Dacă opinia publică se opunea dorinţelor ei, lui Rachel nu-i păsa în sinea sa nici cît negru sub unghie.

— Şi voi fi invidiat de toţi cei în cauză.

Cînd ajunseră la etaj, se deschise o uşă şi ieşi o femeie în vîrstă. Rămase cu gura căscată cînd văzu perechea şi sprîncenele ei se ridicară pînă dispărură complet sub bonetă.

Sin-Jin zîmbi calm:

— Sora mea şi-a scrîntit glezna. O duc în camera ei.

Cuvintele lui nu fură înţelese de femeie. Un potop de cuvinte, toate în franceză, îi urmară cît Sin-Jin îşi făcu drum spre camera lui Rachel.

— Soră, nu zău! bombăni Rachel încercînd să-şi păstreze o faţă impasibilă, căci cu greu se ţinea să n-o pufnească rîsul. Mi-e de-ajuns Riley ca frate, mulţumesc foarte mult.

Sin-Jin deschise uşa cu umărul şi intră în încăpere. Închise uşa cu piciorul şi o aşeză pe Rachel cu picioarele pe podea. Începu să-i dea încet jos şalul de pe umeri, savurînd fiecare moment, ca un om care despachetează un cadou preţios.

— Ei bine, atunci va trebui să mă gîndesc la un alt fel de legătură cu tine.

Capitolul 32

Rachel oftă. Sărutul lui Sin-Jin îşi făcu drum adînc în sufletul ei. Dacă să doreşti în felul acesta un bărbat însemna un păcat, atunci era blestemată pe vecie şi se bucura de asta. Raiul nu ar fi un loc potrivit pentru ea fără Sin-Jin sau fără această senzaţie minunată pe care o simţea în tot trupul.

Încă ţinîndu-l cu braţele de după gît, Rachel lăsă capul pe spate şi privi în ochii pe jumătate închişi ai lui Sin-Jin. Se simţea cuprinsă de o mulţumire leneşă şi excitaţie în acelaşi timp.

Zîmbetul ei era o invitaţie senzuală.

— Înţeleg că te-ai gîndit deja la o altă cale de-a te înrudi cu mine.

Sin-Jin îi desfăcu braţele de pe gîtul său şi o întoarse cu spatele la el.

— M-am gîndit. S-ar putea să fi dat peste o cale care să fie pe placul amîndorura.

Se apucă să desfacă şnurul de la spatele rochiei. Părea să aibă mai multă îmbrăcăminte pe ea ca de obicei.

Sau poate era doar dorința...

— Dumnezeule, femeie, de ce sînt întotdeauna atîtea șnururi de desfăcut la hainele tale?

Rachel întoarse capul și-l privi enigmatic peste umăr.

— Poate pentru a-ți mai da timp să ai mustrări de conștiință?

— O să-mi fac veacul în iad, dacă va fi nevoie.

Își înfrînă dorința de-a rupe ultimul șnur.

— Oricum o să ard în iad, din cauza ta.

În sfîrșit! Rochia se desfăcu și Sin-Jin i-o trase de pe umeri. Urmară la rînd capcanele bluzei de dedesubt. Materialul i se adunase la piept, lăsînd-o parțial dezbrăcată și expusă privirilor lui.

Încet, de parcă nu ar fi văzut niciodată o femeie, Sin-Jin o întoarse cu fața la el. Privirea îi era caldă, plină de prețuire. Își umplu mîinile cu pielea caldă a sînilor ei.

Rachel gemu, simțindu-și pielea mîngîiată cu atîta delicatețe. Iradia de plăcere și excitație, ca un foc bine hrănit cu lemne.

De ce nu se sătura niciodată de ea? Cu cît o atingea mai mult, cu cît lua mai mult, cu atît dorea mai mult. Oare nu se va sătura niciodată? se întrebă Sin-Jin. Va fi chinuit întotdeauna de acest extaz dulce-amar de a o dori, treaz ca și în somn? Gemu, simțindu-și pîntecul pulsînd de dorință fierbinte.

— De fiecare dată cînd te am, este ca și cum n-aș fi fost niciodată cu o femeie înainte, ca și cum totul ar fi complet nou pentru mine.

Sin-Jin o sărută la baza gîtului și se bucură de geamătul ei moale și de degetele strînse pe umerii lui.

— Ce fel de descîntec ai aruncat asupra mea, vrăjitoare irlandeză?

— Nu știu să fi făcut vreo vrajă. Nu pot să te ajut în privința aceasta, locotenente. Am eu însămi dificultăți. Totul este nou pentru mine.

Se ridică pe vîrfuri; sînii i se frecară de pieptul lui. Îi văzu pasiunea din ochi și își simți propria ființă fremătînd. Sentimentele lor se hrăneau unul pe celălalt ridicîndu-se pe noi culmi.

— Și pe tot ce este sfînt, fie să nu se învechească niciodată pentru nici unul din noi.

Rachel își uni gura cu a lui, plină de dorință. Știa, din auzite, că ar fi trebuit să fie pudică. Că astea erau plăceri pe care bărbatul era menit să le aibă și că soarta femeii era să îndure totul cu răbdare, așa cum îndura toate suferințele vieții.

Dar nu era nici o suferință de îndurat în ceea ce o privea pe Rachel. Dacă exista ceva care să o pună la încercare, era doar dorința de-a avea mai mult, nevoia de a descoperi fiecare secret ascuns în corpul fin și puternic al lui Sin-Jin. În afara acelui prim moment de pe navă, nu îi fusese nici o clipă rușine, nu simțise niciodată vreo dorință de-a se retrage.

Totul făcea parte din felul ei de-a fi. Rachel fusese întotdeauna doritoare să cunoască și să vadă ce este în spatele unei uși închise, să dea la o parte orice draperie. Corpul bărbătesc nu era ceva nou pentru ea. Se furișase deliberat pînă pe malul lacului și urmărise, ascunsă în tufișuri, cum fratele ei și prietenii lui se duceau să înoate. Avea nouă ani pe vremea aceea și hotărîse cu dispreț că trupurile bărbaților sînt ridicole și respingătoare.

Glorifica acum trupul lui Sin-Jin. Îi plăcea felul cum putea să-l facă să-i pronunțe numele gemînd, ca și privirea lui cînd ea îl atingea. Ochii albaștri deveneau cenușii cînd vîrfurile degetelor ei îi mîngîiau ușor, scotocind prin cele mai secrete locuri. O făcea să i se încordeze pîntecul. Îi dădea putere.

Cu mișcări grăbite, Rachel îi dădu jos de pe umeri cămașa, apoi își trecu palmele de-a lungul pieptului său dezvelit, înfierbîntîndu-l cu atingerea sa.

Sin-Jin își ascunse fața în curba grațioasă a gîtului ei, îmbătîndu-se de parfumul părului cu miros de primăvară. O primăvară veșnică.

— Ai tu idee ce îmi faci? murmură el slab în timp ce-i trăgea juponul în jos, de-a lungul coapselor.

Rachel îl imită, dîndu-i jos pantalonii. Îi vibra tot corpul de nerăbdare, arzînd de dorința de-a fi a lui.

— Arată-mi, șopti ea cu respirația tăiată. Arată-mi!

Cu delicatețe, el o întinse pe pat și o dezbrăcă în întregime, privind-o apoi cu respirația oprită. Dar în loc să se așeze lîngă ea, cu corpul lipit de al ei, Sin-Jin se aplecă și începu să-i acopere mîinile și picioarele cu sărutări dulci, calde, care provocau o furtună pe fiecare porțiune atinsă.

Se mișca încet, languros, ca și cum întreaga eternitate le stătea la dispoziție. Își plimbă limba de-a lungul picioarelor ei, pe genunchi, zăbovind pe coapse pînă o făcu să tremure toată și își continuă drumul.

Suspinul i se opri în gît cînd limba lui zvîcni. Simțea sîngele pulsîndu-i în vene și urcînd nebunește în cap.

— Sin-Jin?

Îi pronunțase numele cu un scîncet uimit; tot trupul îi fu cuprins de o încordare ca de oțel.

El își ridică o clipă capul:

— Abandonează-te plăcerii, Rachel, o îndemnă el cu glas seducător.

Vorbele se scurseră fierbinți de-a lungul corpului umed. Mototoli în pumni pătura uzată de sub ea, căutînd cu disperare un punct de sprijin. Se aduna în ea o energie, o putere, ca într-un vas uitat pe foc, gata să dea pe dinafară.

Ea tînjea cu tot trupul după acea senzație, o întîmpina cu lăcomie, dorind-o. Camera se întunecă și începu să se învîrtească cu ea.

Gura lui Sin-Jin era fierbinte, neobosită și o răscolea cu o nemiloasă delicatețe. Nu-și imaginase niciodată, nici

măcar în cele mai nebunești vise, o plăcere atît de adîncă, de copleșitoare.

Respira sacadat. Pieptul îi zvîcni, inspirînd frenetic, în clipa cînd simți limba lui pătrunzînd brusc în intimitatea încă neexplorată. Își arcui spatele, simțind că explodează. Dorea mai mult. Nu mai putea răbda nici o clipă.

Și totuși, și totuși...

O trecu un lung fior. Trupul îi căzu dintre nori. Întredeschise ochii și-l zări ca printr-o ceață purpurie. Oare cum de mai era încă aici, în camera ei, cînd plecase atît de departe?

Rachel se uită lung la Sin-Jin, incapabilă să înțeleagă.

— Ce ai făcut cu mine?

— Nimic altceva decît ai făcut tu cu mine, cu vraja ta, o asigură Sin-Jin întinzîndu-se lîngă ea.

Apoi începu iar s-o iubească cu buzele. Îi acoperi gîtul cu sărutări, înlănțuindu-i-l, parcă, într-un șirag din cel mai prețios metal. Se mișca încet, cu răbdare, pînă ce ea fu iarăși gata să-l primească, pregătită din nou să plutească împreună printre nori, iar atunci el o pătrunse și se îndreptară împreună spre extaz.

Dincolo de fereastră, lumina după-amiezii se topea în înserare. Dar în mica lor cameră timpul se oprise brusc și nu mai exista nimic pe pămînt, cu excepția a doi oameni care se găsiseră unul pe celălalt.

Zilele treceau încet și negocierile se tîrau la nesfîrșit. Întotdeauna răbdătorul și mereu afabilul domn Franklin părea să fie singurul neafectat de oboseală dintre cei aflați la masa tratativelor. John Adams era de felul lui nervos și schimbător, iar John Jay își pierduse cu totul răbdarea. Negociatorii englezi erau nehotărîți, iar francezii retrași și uneori dezinteresați. Părea că

semnarea tratatului devenea tot mai mult un țel de neatins pentru toți cei în cauză.

Lui Rachel începu să-i fie de-a binelea dor de casă, dar nu spunea nimic. Nu vroia să fie nerecunoscătoare față de mentorul ei. Și existau compensații pentru faptul că se afla aici, se gîndea ea, privind la Sin-Jin peste masa instabilă de la hanul unde prînzeau.

Franklin ceruse a doua porție de tocăniță și privea pe deasupra ochelarilor la generosul decolteu al fetei hangiței, care se aplecase să-i umple farfuria. Își ridică privirea și observă zîmbetul de cunoscător al lui Sin-Jin. În timp ce fata se retrăgea, Franklin își puse ochelarii la loc pe vîrful nasului și mormăi:

— Un bărbat îtrebuie să-și caute plăcerile acolo unde le poate găsi.

Își drese glasul, ca să audă și Rachel:

— Sin-Jin, spuneai că ai rude în Anglia.

„Cu greu se poate folosi termenul *rude*", se gîndi acesta. Era doar Alfred. Vanessa încetase de multă vreme să mai conteze.

Sin-Jin încuviință, lăsînd jos furculița în mîncarea pe jumătate terminată.

— Un frate.

Franklin sesizase răceala din glasul tînărului. O privi pe Rachel și observă că și ea este conștientă de această atitudine. Continuă pe același ton prietenos.

— De cînd nu l-ai mai văzut?

Sin-Jin își amintea foarte precis ziua în care plecase să servească Armata Majestății Sale.

— Vor fi zece ani pe întîi iulie.

Franklin ridică intrigat o sprînceană:

— Ești foarte precis.

Sin-Jin dădu din umeri.

— Este ziua nunții lui.

Era clar că apăruse o ruptură, gîndi Rachel. De ce? Fratele lui se căsătorise cu femeia pe care-o iubea Sin-Jin?

Interesul se împletea cu o urmă de gelozie, în timp ce Rachel îl privea lung pe Sin-Jin.

Franklin clătină din cap, ștergînd farfuria cu o bucățică de pîine. Hangiul gătea aproape la fel de bine pe cît era fiică-sa de apetisantă, se gîndi el.

— Înțeleg. Iubeați aceeași femeie.

Sin-Jin se încordă un pic. Nu vroia să vorbească de Vanessa în prezența lui Rachel. Era oricum un trecut îngropat. Trecuse de mult peste toate astea.

— Cîndva, recunoscu el.

Franklin însă înțelesese și ce nu s-a spus.

— Ranchiuna este un lucru oribil, Sin-Jin.

Își goli complet farfuria, știind că mai tîrziu va regreta, fără îndoială. Doar cei tineri puteau mînca fără grijă, se gîndi el cu invidie.

— Îi bîntuie pe toți cei implicați. Atît pe cel ce poartă pică, cît și pe cel căruia i se adresează ea.

Împinse farfuria în față și se aplecă spre Sin-Jin:

— Viața e scurtă, băiete. Se fac armistiții pînă și între state. Frații ar trebui să procedeze la fel.

Bătrînul om de stat făcu o pauză și luă o înghițitură zdravănă de vin.

— Omul nu știe ce i se poate întîmpla mîine.

Examină chipul lui Sin-Jin, știind că are în fața sa un om deosebit.

— De ce nu te duci să-l vezi? Aici nu pare să se întîmple nimic, iar speranța că totuși se va întîmpla se referă, oricum, la un viitor destul de îndepărtat. Du-te cu el, continuă întorcîndu-se spre Rachel.

Ea ar fi vrut să meargă. Era curioasă foc, dorea cu disperare să cunoască femeia care fusese prima dragoste a lui Sin-Jin. Dar Rachel avea o răspundere și îndatoriri de îndeplinit.

— Dar sînt aici să înregistrez istoria, îi reaminti ea lui Franklin, pe un ton mustrător.

Acesta îşi luă pipa şi punga cu tutun. Îşi turnă cu atenţie o porţie şi o îndesă în pipă. Sin-Jin se ridică, luă un lemn aprins din cămin şi, ţinîndu-l cu grijă, îi aprinse bătrînului pipa.

Franklin mulţumi printr-un un semn din cap şi trase un fum. Satisfăcut, se uită din nou la cuplul din faţa sa.

— În ritmul ăsta, istoria se scrie cu o jumătate de pagină pe lună. Nu o să pierdeţi prea mult dacă lipsiţi vreo două săptămîni.

Suflă fumul, făcînd un arc ce pluti o clipă deasupra capului său, înainte de-a dispărea.

— Nu pot, bineînţeles, să spun nici unuia dintre voi ce să facă dar, dacă aş fi în locul tău Sin-Jin, m-aş duce, pînă nu-i prea tîrziu, spuse el cu un aer filozofic, vîntu-rîndu-şi mîna prin aer.

Rachel rîse în timp ce se ridica de la masă. Se aşeză lîngă Franklin, îl luă de după gît şi îl sărută pe obraz.

— Încă mai scrieţi la Almanahul Bietului Richard, după atîţia ani?

El o bătu uşurel pe mînă.

— Odată ce-ai fost un filozof, rămîi toată viaţa aşa.

Capitolul 33

Trăsura deschisă, de culoare neagră, se hurduca pe drumul îngust, apropiindu-se de conac. Privind la clădirea ce purta semnele trecerii timpului, casa în care se jucase în copilărie, Sin-Jin avea impresia că nu fusese deloc plecat. Totul arăta exact aşa cum îşi amintea el. Nimic nu se schimbase, şi totuşi toate întîmplările petrecute în aceşti ani îl purtaseră parcă în alt timp. Poate că, de fapt, s-au întîmplat altcuiva.

Conacul nu mai făcea parte din viaţa lui, şi asta de mai bine de zece ani. Băiatul lipsit de griji care rîdea şi alerga pe aceste pajişti dispăruse demult. Lungile şi fierbinţile zile de vară îşi lăsaseră amprenta pe pămînt. Iarba avea o tentă verde închis, iar copacii îşi pierduseră florile.

În depărtare se vedea o mică locuinţă ţărănească acoperită cu stuf, în faţa căreia se jucau trei copii.

Amintirile începură să-l răscolească. Vara fusese întotdeauna anotimpul lui preferat.

Pe măsură ce casa ţărănească dispărea din vedere şi conacul se înălţa în faţa lor, Sin-Jin o simţea pe Rachel

încordîndu-se. Întoarse privirea spre ea. Fața îi devenise palidă. Era cumva bolnavă din nou?

— Ce s-a întîmplat?

Rachel se lupta cu panica ce o cuprinsese.

— Casa arată la fel cu a lui, șopti ea cu greutate.

Se uită la casă, apoi din nou la ea, neînțelegînd.

— A lui?

— A lui Lancaster.

Își simți gura uscată cînd pronunță numele omului.

— Harold Lancaster.

Numai amintirea acestui nume făcea din stomacul ei un ghem dureros.

Sin-Jin își puse mîna peste a ei, ocrotitor. Își aminti coșmarul ei, strigătele din cabina îngustă.

— Asta nu e Irlanda. Aici este Anglia.

Ea îl privi. Chiar nu înțelegea?

— El era englez.

Ar fi trebuit să-și dea seama ce corvoadă va fi călătoria pentru ea. Sin-Jin regretă impulsul care-l făcuse să accepte s-o ia cu el. Dar ea îl întrebase dacă poate să-l însoțească. Ridică o mînă pentru a-i face birjarului semn să întoarcă trăsura.

— Dacă te deranjează...

Ea negă din cap și-l trase de mînecă. Știa ce vrea el să spună. Sin-Jin lăsă mîna jos.

— Sînt curioasă să știu mai multe despre omul care cunoaște atît de multe despre mine. Pe lîngă asta, adăugă ea mai liniștită, locul meu este alături de tine.

El îi zîmbi cu afecțiune. Uneori judecățile ei îl surprindeau, dar asta numai din cauza felului ciudat în care se comporta ea. Niciodată nu știa la ce să se aștepte din partea ei.

— Pentru că vrei să vezi locurile unde m-am născut?

Ea negă din cap, surîzînd.

— Pentru că vreau să văd femeia care a fost atît de proastă încît să-l prefere pe fratele tău.

Sin-Jin se așeză la loc, în timp ce trăsura își continua drumul în liniște. Puteau deja observa detalii ale clădirii. Iedera care se încolăcea țintind spre acoperiș cînd plecase el, își atinsese de mult scopul. Piatra gri, cu reflexe albăstrui, a pereților era pătată de vegetație. Se întreba dacă era ceva voit sau efectul neglijenței.

— Nu știi cum arată fratele meu, îi reaminti el, deși ce spusese ea îl amuzase și îl emoționase în același timp.

Rachel își vîrî mîna pe sub brațul lui, într-un gest ce nu putea fi interpretat decît ca posesiv.

— Nu-i nevoie să-l cunosc. Nu trebuie să aduni mai mulți oameni la un loc ca să știi dacă unul din ei este bun sau nu.

Avea aerul unei femei care se pregătește să apere ceea ce-i aparține.

— Și vreau să fiu prezentă în caz că vrăjitoarea își recunoaște greșeala.

El rîse și clătină din cap, în momentul în care trăsura tocmai ajungea la intrare.

— Nu Vanessa. Ei nu-i pasă decît de titlu.

Pricepuse asta prea tîrziu.

Rachel îi aruncă o privire lui Sin-Jin. Bărbații erau atît de naivi cînd era vorba de femei... Vanessa își făcuse alegerea acum zece ani. Zece ani schimbă multe, aduc cu ei înțelepciune.

— Cunosc femei care și-au schimbat părerea, îl preveni Rachel.

La urma urmei și ea își schimbase părerea, și asta în zece luni, nu în zece ani.

Birjarul trase de hățuri și opri, așteptînd instrucțiuni. Sin-Jin coborî, apoi se întoarse spre Rachel, o apucă de mijloc și o coborî.

— Mulțumesc, asta-i tot, îi spuse el tînărului subțirel, îmbrăcat în livrea neagră.

Birjarul mormăi ceva, întoarse trăsura și o luă înapoi spre orășelul Cornish.

— Stăpîne Sin-Jin, sînteţi chiar dumneavoastră?

Sin-Jin se întoarse. Un bătrîn zbîrcit stătea în dreptul uşii, tremurînd din tot corpul său slab, de parcă îşi consuma ultimele picături de vlagă din trupul împovărat de vîrstă. Era trecut de optzeci de ani.

— Burns!

Sin-Jin rîse şi îi apucă mîinile reci. În urmă cu aproape douăzeci de ani, Malcolm Burns părea deja bătrîn. Acum arăta ca de pe altă lume.

— Burns, repetă el de parcă savura plăcerea de a-i pronunţa numele, ce mai faci?

Faţa plină de riduri a bătrînului se încreţi într-un zîmbet ce făcea ca ochii să-i dispară aproape de tot.

— Bine... eh... bine, domnule, răspunse acesta radiind de bucurie ca un om care şi-a întîlnit creatorul. Acum că v-am revăzut...

Deşi Rachel stătea lîngă el, Burns avea ochi doar pentru tînărul stăpîn pe care-l slujise cu atîta credinţă, singurul stăpîn la care ţinuse vreodată. Îşi înclină capul, părul său alb fluturînd în vînt.

— Deci, aţi auzit?

Sin-Jin nu era sigur la ce se referea Burns.

— Ce să aud? De-abia am sosit în Anglia.

Burns se dădu mai aproape, ca şi cum ar fi împărtăşit un mare secret.

— Stăpînul Alfred, domnule, este foarte bolnav. Doctorul nu-i sigur dacă va trăi sau nu.

Deci era ceva serios, aşa cum îi scrisese Vanessa. Crezuse că poate este o capcană. O ştia capabilă de orice.

— Soţia stăpînului Alfred mi-a scris despre asta, îi spuse Sin-Jin.

Burns dădu din cap cu un aer înţelept.

— M-am gîndit eu că va trimite după dumneavoastră. Aţi fost întotdeauna preferatul ei, stăpîne Sin-Jin. De altfel ca şi al nostru, al tuturor.

Sin-Jin îi făcu un semn cu mîna să înceteze. Nu se afla aici ca să submineze autoritatea lui Alfred, ci pentru a lega ceea ce fusese odată rupt.

— Spune-mi totul.

— Nu sînt multe de spus, pe care să le pot spune.

Se uită în jur, să vadă dacă sînt singuri. Erau, dar cu toate acestea îşi cîntărea fiecare cuvînt. Părea să se teamă că pereţii aveau urechi.

— Stăpînul Alfred a răcit în noiembrie trecut.

— Dar este aproape iulie, spuse contrariat Sin-Jin, nevenindu-i să creadă.

Intrară în casă. Holul era întunecos, umed şi rece. Lumina părea să ezite a intra, parcă n-ar fi fost binevenită în vechiul conac. Rachel simţi pe spate un fior îngheţat, parcă pătrunzîndu-i în oase.

— Da, spuse bătrînul dînd din cap. Şi de atunci i-a fost tot mai rău.

Părea greu de crezut, se gîndi Rachel. Bolnav atîta timp? Puse o mînă pe umărul bătrînului, oprindu-l înainte de a-i conduce mai departe.

— Cum a fost tratat?

Burns se întoarse să o privească, scîrţîind parcă din toate încheieturile. Ochii îi erau plini de întrebări pe care nu îndrăznea să le pună şi ar fi vrut să ştie dacă stăpînul Sin-Jin se însurase. Femeia părea să fie mult mai plină de viaţă decît stăpîna. Şi mai bună, dacă nu se înşela.

— I-au luat sînge, domnişoară.

Rachel tresări şi se holbă la bătrînul majordom.

— Lipitori?

Burns clătină din cap.

— Da.

Rachel îşi puse mîinile în şolduri, pufnind cu dispreţ.

— Păi, pentru numele lui Dumnezeu, nici nu-i de mirare că omul zace în pat, incapabil să se facă bine, se răsti ea dezgustată.

Vocea ei răsună de-a lungul holului.

— Nu mai are sînge în corpul lui obosit, ca să-l ajute.

Medicina fusese întotdeauna ceva care-l depăşise pe Sin-Jin. O lăsa pe seama doctorilor. Puse delicat o mînă pe braţul ei:

— Rachel, este o metodă acceptabilă.

Ea se răsuci spre tînăr, dezamăgită că acesta putea accepta ceva atît de hidos cu atîta linişte.

— Acceptabilă pentru cine, aş vrea să ştiu? Pentru triburile de barbari?

Se uită de la unul la celălalt, căutînd înţelegere în privirile lor. Găsi doar indulgenţă.

— Nu dai sîngele pe apa Sîmbetei, insistă Rachel înfierbîntată. De unde vrei să-i mai rămînă omului suficient ca să trăiască?

— Dacă nu se scoate sîngele rău, atunci va muri sigur.

Burns deveni brusc rigid şi se întoarse. La fel Sin-Jin şi Rachel. Vocea dominatoare se auzise din capul scărilor.

„Asta trebuie să fie Vanessa". Cu un gest reflex, Rachel îşi îndreptă umerii.

Timp de o clipă femeia stătu nemişcată ca o statuie, privindu-i aşa cum o zeiţă din Olimp i-ar privi pe muritori pe care i-a creat ca să se amuze. Apoi coborî încet.

Contesa Vanessa Lawrence era o femeie frumoasă, cu un aer regal. „O femeie fără viaţă în ea, care arată parcă scoasă dintr-un tablou", gîndi Rachel. Părul negru ca miezul nopţii îi era ridicat în sus şi strîns într-o coroană. Vanessa fusese întotdeauna mîndră de părul său. Camerista ei personală visa deseori că i-l taie de la rădăcină, pentru că tînăra fată fusese bătută în repetate rînduri deoarece Vanessa nu fusese mulţumită de coafură.

Pe măsură ce se apropia, Sin-Jin văzu că Vanessa se împlinise numai la piept. Talia îi rămăsese la fel de subţire şi delicată ca întotdeauna. Pielea ei era netedă şi albă ca prima zăpadă, iar ochii îi străluceau ca două safire într-o montură perfectă.

— Sin-Jin.

Vanessa îi pronunţă numele parcă ar fi fost răspunsul la o rugăciune. Îşi întinse spre el mîinile elegante, pline de bijuterii.

— Oh, Sin-Jin, te-ai întors, aşa cum ţi-am cerut.

Era momentul cel mai potrivit ca să pună lucrurile la punct, înainte ca neînţelegerea să se amplifice.

— Am venit într-o vizită, să-mi văd fratele.

Vanessa era chiar mai frumoasă decît atunci cînd plecase el. Mai seducătoare. Dar, cu toate acestea, nu simţea nimic pentru ea, îşi dădu el seama. Absolut nimic. Era ca o statuie de marmură: perfectă, dar fără inimă, fără pic de suflet.

Cum putuse oare să se creadă îndrăgostit de ea?

Îi retrase mîna dintr-a ei şi o luă de braţ pe Rachel. Zîmbetul Vanessei îngheţă puţin, dar rămase la locul lui.

— Şi aceasta este soţia ta?

În vocea ei se simţea o uşoară încordare, iar privirea de un albastru închis era plină de răceală. Buzele i se curbară într-un surîs, în timp ce-i cîntărea pe amîndoi cu o privire rece şi distantă.

Era urâ la prima vedere, deşi femeia refuzase cîndva afecţiunea lui Sin-Jin. Rachel ridică sfidător bărbia, iar ochii ei verzi aruncară fulgere.

— Nu. Sînt Rachel O'Roarke.

Rămase pe loc, refuzînd pînă şi cel mai mărunt semn de curtoazie.

Accentul ei irlandez, cîntat, suna ameninţător de parcă ar fi tăiat în felii pe cineva, gîndi Sin-Jin, nefăcînd nici un efort ca să-şi ascundă amuzamentul.

Burns, observă el, se retrăsese în umbră ca un martor tăcut, cum fusese întotdeauna.

— Am venit, continuă Rachel cu mîndrie, în Franţa cu Benjamin Franklin, să fiu martoră la negocierea şi semnarea tratatului de pace.

Vanessa îşi duse mîna la piept şi îşi întoarse, şocată, privirea spre Sin-Jin:

— Ai adus o trădătoare cu tine? Cum ai putut?

Nu, în femeia asta nu era nimic ce să fi putut vreodată iubi. Totul fusese o imensă greşeală!

— Dacă ea este o trădătoare, atunci şi eu sînt la fel.

Vanessa se încruntă. Ce era toată aiureala asta?

— Explică-te!

Sin-Jin şi Rachel se priviră o clipă, apoi el răspunse:

— Sînt cetăţean american acum, Vanessa.

Nu ar fi surprins-o mai mult nici dacă ar fi susţinut că este unul dintre sălbaticii aceia cu piei roşii care populau coloniile.

— Ţi-ai pierdut minţile!

Dezgustul era evident.

Oamenii ca Vanessa, legaţi de capcanele goale de care se înconjurau, nu ar fi putut niciodată să înţeleagă.

— Nu, dimpotrivă. Mi le-am găsit, răspunse Sin-Jin privind spre Rachel, pentru a sublinia la ce se referea. Peste ocean.

Vanessa clătină din cap neîncrezătoare, evident oripilată şi stupefiată de ceea ce considera a fi nebunia lui Sin-Jin. Dar îşi va reveni el, gîndi ea cu hotărîre, privindu-se cu coada ochiului în oglindă şi imaginîndu-se deja în armură. Va lupta pentru asta!

Zîmbi din nou, privindu-l:

— Ai vrea să-l vezi pe Alfred?

— Este singurul motiv pentru care am venit, Vanessa.

Intenţionat spusese asta încă o dată, în caz că ea interpretează totul după cum îi convine.

Dură o clipă pînă ce Vanessa îşi putu limpezi privirea încruntată, atunci cînd îl văzu pe Sin-Jin luînd-o de mînă pe fătuca aia nenorocită de lîngă el.

Smucindu-şi rochia, Vanessa se răsuci şi spuse:

— Pe aici.

Sin-Jin nu voia ca ea să fie acolo cînd se va întîlni cu fratele lui. Va fi suficient de dureros şi aşa. O luă de braţ şi o opri.

— Cunosc casa, Vanessa. Unde este?

Ea ridică enervată o sprînceană, apoi se calmă.

— În aripa de est. În dormitorul tatălui tău.

Tatăl lor murise în acea cameră. Vanessa îl pregătea pe Alfred pentru moarte, se gîndi Sin-Jin.

Rachel ezită un moment. Poate că, într-un moment ca acesta, el s-ar simţi mai bine dacă ar rămîne singur cu fratele lui.

— Vrei să vin cu tine?

— Pînă la capătul lumii şi chiar mai departe, o asigură Sin-Jin. Iar în cazul nostru— continuă el cu voce scăzută privind-o pe Vanessa cum se îndepărtează — pînă la porţile iadului.

Rachel rîse şi împunsătura de gelozie, pe care o avea de cînd o văzuse pe Vanessa, dispăru ca frunzele smulse de vîntul de toamnă.

Capitolul 34

Camera era întunecată şi lipsită de aer, cu draperii grele şi purpurii la ferestre, ce blocau aproape complet lumina. Era o încăpere mortuară, în care speranţa nu mai avea loc, îşi zise Sin-Jin.

Ezită o clipă în dreptul uşii, nehotărît dacă să se aventureze mai departe, nedorind să se confrunte cu inevitabilul care zăcea acolo, aşteptîndu-l. Dar nu avea vreme de ezitări. Ştia că timpul era pe ducă.

Pregătindu-se pentru tot ce putea fi mai rău, Sin-Jin se apropie încet de patul enorm, cu baldachin. Aşteptă pînă putu zări ceva prin întunericul apăsător.

Trupul care zăcea în pat arăta mărunt şi epuizat, ca şi cum omul acela demn de milă ar fi trăit prea mult. Mărimea deosebită a patului îl făcea să pară şi mai mic.

Părea să se stingă chiar sub ochii lui Sin-Jin. Era greu de crezut că Alfred era doar cu patru ani mai vîrstnic decît fratele său.

Rachel îl apucă de mînă pe Sin-Jin, într-un elan tăcut de sprijin şi compasiune.

— Alfred? şopti Sin-Jin numele, nevenindu-i parcă să creadă ceea ce vedea.

Cînd îl părăsise plecînd spre America, Alfred era un bărbat solid, robust. Semăna la fizic cu tatăl lor, în timp ce Sin-Jin moştenise aspectul rafinat, delicat al mamei. Zgomotos şi vesel, Alfred părea că are întotdeauna prea multă viaţă în el.

Omul care zăcea acum în pat în faţa lui nu semăna deloc cu fratele pe care-l cunoştea el.

Pe Sin-Jin îl durea sufletul şi se simţea ruşinat de faptul că nu se purtase ca un frate.

— Alfred?

De data asta pronunţă numele mai tare.

Pleoapele bolnavului tremurară uşor, se ridicară, apoi coborîră la loc, prea grele pentru a se deschide.

Sin-Jin luă mîna lui Alfred într-a lui. Era umedă şi moale de parcă trecuse deja jumătate din Styx[1].

— Alfred, sînt eu, Sin-Jin. Deschide ochii!

Rachel trecu de cealaltă parte a patului. Ştia ce simţea Sin-Jin. Cunoştea sentimentul de neputinţă pe care-l ai văzînd cum cineva drag se apropie de moarte. O durea sufletul văzîndu-l cum trece prin această agonie.

De data asta Alfred deschise ochii, dar nu reuşi de la început să vadă.

— Sin-Jin?

Era o şoaptă.

Sin-Jin se aşeză lîngă forma uscăţivă care fusese cîndva un bărbat voinic şi zdravăn. Se aplecă pentru a putea auzi mai bine.

— Alfred, ce s-a întîmplat cu tine?

Cînd erau copii, Alfred fusese întotdeauna cel sănătos; niciodată nu era bolnav mai mult de o zi, iar asta se întîmpla rar. Era cumplit să-l vadă aşa.

[1] *Styx*: fluviu mitologic ce desparte lumea oamenilor de tărîmul umbrelor. (n.t.)

Alfred abia avea suficientă putere ca să ridice mîna pentru a-i face lui Sin-Jin un semn, să se apropie şi mai mult. Mîna îi căzu imediat la loc, fără viaţă. Oftă din cauza efortului făcut. După un moment, buzele i se mişcară, dar nu se auzi nimic. Trase aer în piept şi încercă din nou.

— Bolnav. 'Nessa i-a pus să-mi ia sînge o dată pe zi. Poate mai des.

Sin-Jin schimbă o privire cu Rachel. Ea strînse din buze şi clătină din cap.

— Nu poate lupta cu boala, dacă nu are puterea necesară, insistă ea. Are nevoie de hrană, nu de lipitori.

După ce-şi văzuse fratele în halul ăsta, Sin-Jin era complet de acord. Clătină viguros din cap şi se ridică:

— Mă duc să-i spun bucătarului să-i facă o supă.

Dar Rachel îl opri.

— Stai. Mă duc eu. Tu ai face mai bine să rămîi aici cu fratele tău şi să-i vorbeşti. Aş pune pariu că omul n-a auzit o vorbă bună de multă vreme. Să audă vocea cuiva care ţine la el îi va face la fel de bine ca şi mîncarea.

Ea zîmbi şi trase draperiile. Camera avea nevoie de lumină. La fel şi Alfred.

Lumina năvăli în cameră, aducînd puţină speranţă.

— Există şi ceva numit hrana spiritului, ştii?

Sin-Jin simţea că ea are dreptate, dar ezita.

— O să-ţi fie greu să găseşti bucătăria, insistă el.

Ea îşi vîntură mîna, dînd de înţeles că argumentul era prea subţire ca să-l la în considerare.

— O să mă descurc. Am fost în destule bucătării la viaţa mea ca să ştiu cum arată una, stăpîne Lawrence.

Făcu o reverenţă graţioasă, plecîndu-şi capul. Ridică doar privirea plină de căldură şi simpatie.

În ciuda situaţiei, Sin-Jin nu se putu abţine să nu zîmbească. Se gîndi că este o binecuvîntare faptul că se află lîngă el cineva pe care se poate bizui.

— Eşti o comoară, Rachel.

Ea traversă încăperea spre hol.

— Ştiu.

Se uită la el peste umăr şi surîse.

— Ţi-a luat cam mult să descoperi asta.

Liniştea care urmă plecării lui Rachel părea că umple încăperea. Sin-Jin privea la Alfred şi se întreba dacă îşi va mai reveni, sau ceea ce vedea era începutul sfîrşitului.

Luă din nou mîna fratelui său. Ochii i se umeziseră.

— Nu ştiu ce să-ţi spun, Alfred, decît poate că nu ar fi trebuit să-mi ia zece ani ca să mă hotărăsc să-ţi vorbesc.

Simţi degetele scheletice strîngîndu-i uşor mîna. Se simţi încurajat şi continuă să vorbească, urmînd sfatul lui Rachel. Vorbi despre toate, începînd cu cariera lui în armată şi ajungînd pînă la drumul-de întoarcere în Anglia. Nu era sigur că Alfred îl auzea, dar simţea că Rachel avea dreptate. Sunetul vocii sale era oarecum reconfortant pentru fratele său, aşa că monologă în continuare, dorindu-şi să fi avut darul lui Rachel de-a vorbi fără încetare. Oricum, Sin-Jin îşi dădu toată silinţa.

Nu era aşa de uşor să găsească drumul, pe cît îşi închipuise. Odată ajunsă la parter, Rachel descoperi că fiecare cameră imensă, neprimitoare, dădea în alta la fel, ca într-un complicat labirint interior.

Nici nu era de mirare că englezii erau pe jumătate nebuni, gîndi ea. Trăiau în case reci, neprietenoase, şi îşi consumau timpul plimbîndu-se prin ele, căutînd locul unde să servească cina. Era suficient ca să facă pe oricine să devină ursuz.

Dădu un colţ şi o luă pe hol sperînd să-l întîlnească pe Burns sau o servitoare. Pînă aici întîlnise doar armuri, ce străjuiau camere goale.

Rachel avu impresia că aude sunet de voci venind din capătul lungului coridor şi se deplasă în acea direcţie.

Ar fi trebuit să-şi rupă bucăţi din fustă pentru a marca drumul, dacă dorea să se întoarcă.

O mînă o apucă de braţ şi se dezechilibră un pic cînd fu răsucită pe loc. Vanessa stătea în faţa ei cu o privire condescendentă şi rece.

— Şi, mă rog, unde crezi că mergi? se săsti ea.

Rachel arătă din cap spre locul unde auzise zgomot şi sperînd că a ghicit corect.

— La bucătărie.

Ochii albaştri se îngustară într-o privire plină de ură. Dacă ar fi fost posibil, ar fi înecat-o pe fătuca asta, chiar acum şi aici. Sin-Jin îşi va reveni curînd din nebunia de-a fi ales-o pe ea.

— Vei mînca o dată cu restul servitorilor.

Rachel se încordă. Deşi trecuseră zece ani, tonul superior îi zgîndărea rănile. Atunci tonul aparţinuse lui Lancaster, cînd îi ordonase să aştepte la rînd să fie violată. Furia ei nu era cu nimic mai mică acum.

— O să mănînc atunci cînd am chef! Şi să-ţi fie clar că nu sînt nici servitoarea ta, nici a altcuiva.

Trebuia să-şi înfrîngă dorinţa de-a o îmbrînci pe femeie din drumul ei. O fi Vanessa mai înaltă, dar Rachel ştia să se apere. Era sigură că Vanessa se sperie dacă o atinge cineva.

— Mă duc să-i fac soţului tău o supă.

Agasată că era ignorată, Vanessa se aşeză din nou în faţa lui Rachel, blocîndu-i accesul în bucătărie.

— De soţul meu am eu grijă.

Rachel se lămurise în privinţa Vanessei, din prima clipă cînd o văzuse. Nimic din ce spunea acum nu avea darul să-i schimbe părerea. Ştia exact ce plănuia femeia. Punînd să i se ia sînge lui Alfred, ascunzîndu-l într-o cameră care semăna cu un cavou, ea voia să-l vadă mort.

— Vrei să spui că ai grijă să moară.

Mîna Vanessei ţîşni ca fulgerul, şi o pălmui.

— Cum îndrăzneşti?

Ridică mîna să lovească din nou, dar Rachel o prinse de încheietură şi i-o răsuci pînă cînd Vanessa se schimbă la faţă de durere.

— Cum îndrăznesc? repetă Rachel.

Femeia asta era un şarpe veninos.

— Cum îndrăzneşti tu? Îl omori încetul cu încetul, ţinîndu-l nemîncat şi luîndu-i sînge pînă nu mai rămîne nimic din el. Asta se numeşte crimă acolo de unde vin eu.

Vanessa îşi smulse braţul şi şi-l frecă, privind-o cu ură pe Rachel.

— De unde vii tu, de-abia au învăţat să meargă pe două picioare şi să se îmbrace.

Rachel aruncă fulgere din ochi şi îşi încleştă pumnii ca să se stăpînească şi să nu dea de pămînt cu această femeie ticăloasă.

— Să nu crezi că dacă eşti stăpîna conacului poţi să-mi vorbeşti mie pe tonul ăsta, spuse cu voce scăzută, dar în care ameninţarea era evidentă.

Vanessa aproape îşi pierdu respiraţia de furie.

— Oh, şi ce îmi vei face?

Rachel zîmbi misterios, privind la Vanessa cu viclenie.

— Asta, contesă, vei afla singură. Şi îţi promit că o vei afla cînd te aştepţi mai puţin.

Fluierînd, Rachel se îndreptă spre bucătărie. Auzi zgomotul puternic din spatele ei şi presupuse că Vanessa îşi vărsase focul pe o armură neajutorată. Mai bine decît s-o facă pe seama unuia dintre servitori, pe care se părea că-i tratează mizerabil, se gîndi Rachel deschizînd uşa. Mirosurile plăcute şi pălăvrăgeala şi mai plăcută care o întîmpinară îi spuneau că a nimerit unde trebuia.

— Cine eşti dumneata? întrebă o femeie grasă, cu un şorţ alb imens.

Vîntură o lingură de lemn ca să dea greutate întrebării. Conversaţia din încăpere se întrerupse brusc şi ajutoarele de bucătar se uitau întrebător la intrusă.

— Rachel O'Roarke, îi informă relaxată. Tocmai am sosit din Franţa cu stăpînul vostru Sin-Jin.

Văzu că numele provoacă bucurie pe feţele servitorilor mai vîrstnici.

— M-a rugat să-i duc puţină supă stăpînului Alfred.

— Mîncare? Contesa îi permite în sfîrşit să mănînce ceva? întrebă bucătăreasa,neîncrezătoare.

Deci avusese dreptate! Vanessa îl ţinea nemîncat pe soţul ei. Avea aerul unui om care se stinge.

— Stăpînul Sin-Jin a trimis după mîncare. Contesa, spuse accentuînd cu plăcere silabele, nu are nici un cuvînt de spus în această privinţă.

Cele cinci femei se uitară tăcute una la cealaltă, şi Rachel se întrebă dacă nu va fi refuzată. Dar în clipa următoare bucătăreasa băgă bucuroasă polonicul într-un ceaun adînc.

— Regan, o farfurie! strigă ea spre o femeie micuţă, cu un aer timid.

Bucătăreasa se întoarse spre Rachel, cu un aer conspirativ pe faţa ei mare.

— Stăpînul trebuie să mănînce, asta-i părerea mea.

Cînd termină, îi întinse farfuria lui Rachel.

— Era şi timpul ca cineva să-l ajute în privinţa asta.

Se uită împrejur, ca şi cum ce avea de gînd să spună nu mai fusese repetat cu alt prilej.

— Dacă mă întrebaţi pe mine, stăpîna vrea ca el să moară, asta vrea.

Rachel luă recunoscătoare farfuria şi se îndreptă fără întîrziere spre uşă.

— Nu eşti singura care crede asta, o asigură ea pe femeia înaltă, înainte de a ieşi.

Nu fu chiar aşa de greu să găsească drumul înapoi. Peste zece minute, Rachel stătea pe marginea patului mare hrănindu-l pe Alfred, în timp ce Sin-Jin continua să-i vorbească, încercînd să-l îmbărbăteze.

Deşi Alfred de-abia vorbea şi tot ce reuşea să facă era să înghită supa diluată, Rachel ar fi putut să jure că moralul lui se îmbunătăţise spectaculos.

Avea dreptate, se gîndi ea. Cînd ştii că cineva ţine la tine, ăsta-i cel mai bun medicament.

Vanessa dădu buzna în încăpere, tocmai cînd Rachel lua farfuria de la patul lui Alfred. Îi zîmbi înţepat lui Rachel, apoi se aşeză lîngă Sin-Jin. Coapsa i se frecă de a lui, cînd se aplecă deasupra soţului ei.

Rachel ar fi putut jura că o făcuse intenţionat.

— Oh, iubitule, arăţi cu mult mai bine, strigă ea.

Vanessa îi sărută obrazul alb ca hîrtia.

— Am fost atît de îngrijorată din cauza ta...

Îndreptîndu-se, Vanessa îl bătu pe Alfred pe umărul costeliv. Îi reamintea lui Rachel de felul cum un stăpîn îşi bate afectuos cîinele pe spate, după ce-a făcut un giumbuşluc. Se întreba dacă prefăcătoria ei îl păcălea pe Sin-Jin. Ar fi fost profund dezamăgită dacă s-ar fi întîmplat aşa ceva.

Vanessa se întoarse spre Sin-Jin. Un zîmbet larg şi nevinovat îi lumina faţa.

— Faptul că eşti aici constituie un medicament minunat pentru Alfred.

Sin-Jin îi aruncă o privire întunecată:

— Ar fi un medicament şi mai bun dacă ai interzice doctorilor să-i mai ia sînge.

Vanessa se uită la el cu ochii mari.

— Şi atunci cum o să se facă bine? întrebă ea.

Rachel simţea că i se întoarce stomacul pe dos. Dacă Sin-Jin se lăsa dus de actoria asta ieftină, atunci nu mai vroia să audă de el.

— Păstrîndu-şi sîngele în el, spuse Sin-Jin hotărît. Gata cu lipitorile, Vanessa. Este clar?

Dacă o deranja felul în care el se băga în treaba asta, ascundea acest lucru foarte bine.

— Da, Sin-Jin.

Puse delicat o mînă pe pieptul lui, cu o privire senzuală în ochii albaştri.

— Vei sta o vreme, bineînţeles.

Sin-Jin privi cu coada ochiului să vadă cum reacţionează Rachel la comportamentul Vanessei. Nu era în stare să discearnă ceva în privirea ei tulbure, dar putea face presupuneri care să nu fie departe de adevăr.

— Am venit doar pentru o zi.

Dezamăgirea apăru pe chipul care odată umpluse visele lui Sin-Jin.

— Doar o zi?

El încuviinţă, ridicîndu-se. Poate că ar trebui să plece chiar acum. Făcuse ceea ce-şi propusese. Breşa era astupată şi credea că se putea baza pe ea să aibă grijă în mod corespunzător de Alfred. O privi pe Vanessa. În ochii ei citea necazuri. Nu era înţelept să mai rămînă o zi.

— Trebuie să ne întoarcem dincolo de Canal, în Franţa, pentru negocieri.

Stabilise deja programul, în ciuda asigurărilor date de Franklin că pot rămîne cîteva zile.

— O zi este tot ce ne putem permite.

Vanessa nu înţelegea raţionamentul lui.

— Negociezi la nenorocitul ăla de tratat?

Nu-i plăcea tonul ei, dar nu se putea aştepta la altceva de la Vanessa.

— Nu, dar Rachel scrie tot ce se întîmplă.

Vanessa se uită la Rachel de parcă acesteia i-ar mai fi răsărit încă un cap.

— Scrie? Pentru ce?

— Pentru istorie, răspunse Rachel şi îşi înfipse unghiile în carne, ca să nu sară la femeie şi să-i şteargă de pe faţă zîmbetul superior.

Femeia asta era o căţea: rece, egoistă şi fără inimă. Dar părerile Vanessei nu însemnau nimic pentru ea. Mai puţin decît nimic.

Vanessa dădu cu nepăsare din umeri trăgînd de volanele dantelate ale mînecilor ei, aparent dezinteresată.

— Mă rog...

Ridică ochii spre Sin-Jin. Zîmbetul i se lărgi în timp ce-l apucă de braţ. Rachel rămase în urma lor.

— Dar cu siguranţă vei lua cina la conac.

Sin-Jin privi peste umăr la Rachel, care înclină afirmativ din cap. Dacă ajunseseră atît de departe, ar fi fost păcat să stea doar două ore, deşi tot ce-şi dorea era să plece cît mai repede. Sin-Jin îşi dădu şi el acordul, fără prea mult entuziasm.

— Rămînem la cină.

Sufrageria era doar un pic mai luminată decît celelalte încăperi. Rachel avea impresia că norii stăteau adunaţi asupra conacului. Se afla la un capăt al impunătoarei mese, privind tăcută friptura din faţa sa. Mîncarea i se oprea în gît la fiecare înghiţitură. Nu din cauza gustului, ci datorită companiei pe care era obligată s-o suporte.

Practic ignorînd-o pe Rachel, Vanessa îi făcea ochi dulci lui Sin-Jin într-un mod revoltător, deşi acesta nu o încurajase în nici un fel. Rachel de-abia aştepta să se termine odată farsa asta.

Dar înainte ca Regan să aducă cel de-al treilea fel de mîncare, un puternic bubuit de tunet reverberă în întreaga clădire. Puţina lumină se diminuă şi mai mult, iar Vanessa ordonă să se aprindă lămpile. Începu să plouă cu furie.

În asemenea condiţii, călătoria deveni brusc imposibilă. Vanessa jubila, de parcă ea ar fi chemat furtuna. Îşi împreună mîinile, aplecîndu-se spre Sin-Jin.

— Se pare că decizia de-a pleca nu mai este valabilă, Sin-Jin. Nici nu vreau să aud că doreşti să te întorci la

Cornish în seara asta. Chiar tu ai spus că vasul nu pleacă decît la prînz. Ai timp berechet să-l prinzi.

Puse o mînă peste a lui. Gestul în sine părea doar o rugăminte nevinovată.

— Stai în noaptea asta aici în loc să mergi la han. Pot să-ţi ofer condiţii mult mai bune decît ei.

„Pun pariu că poţi", se gîndi Rachel, stăpînindu-se cu greu să nu-i arunce în faţă paharul cu vin.

Sin-Jin se întoarse să o consulte pe Rachel.

— Vremea e destul de urîtă, recunoscu el.

— Nu-i prea frumoasă nici aici, înăuntru, murmură ea.

— Nu vreau să risc să te-mbolnăveşti din nou, insistă el. O dată a fost destul pentru mine.

Rachel se uită direct la Vanessa.

— Prea tîrziu, locotenente.

Oftă apoi, resemnată:

— Bine. Vom rămîne peste noapte.

Vanessa simţi destul de aproape mirosul victoriei şi fu suficient de binevoitoare ca să-i acorde un zîmbet vag lui Rachel.

Capitolul 35

Sin-Jin refuză oferta Vanessei de a-i conduce în camerele lor. Obosit de jocul pe care-l juca ea, îi sugeră caustic să petreacă puţin timp cu soţul ei, ca o soţie iubitoare. Le fu evident atît lui, cît şi lui Rachel, că Vanessei nu-i picase deloc bine remarca acidă.

De ce ar vrea cineva să trăiască într-un conac, era peste puterea de înţelegere a lui Rachel. Scările întunecate scîrţîiau la fiecare pas. Cînd ajunseră la etaj avea deja pielea ca de găină. Erau stafii aici, putea să pună pariu. Stafii şi legende, probabil nici una veselă. Va număra orele pînă la răsărit. Apoi, chir dacă plouă, va insista să plece.

Sin-Jin se opri în dreptul unei uşi şi o deschise.

— Asta-i camera ta, îi spuse el.

Vanessa îl informase că Rachel va trebui să stea în dormitorul de lîngă scări.

— Ce s-a întîmplat? Eşti încruntată.

O mîngîie uşor pe obraz.

— Şi de ce n-aş fi?

Rachel aruncă o privire în spate.

— Felul în care s-a aruncat asupra ta este de-a dreptul scandalos şi neruşinat.

— Serios?

Aşează amîndouă luminările pe masa îngustă de stejar aflată lîngă perete. Cu mîinile eliberate, o prinse de talie.

— N-am observat.

Îşi plimbă buzele prin părul ei. Cum de fusese atît de norocos să o găsească? Viaţa lui de pînă acum îi părea atît de goală, lipsită de culoare...

— Eram complet orbit de frumuseţea femeii care stătea la masă în faţa mea.

Rachel rîse şi-l privi plină de afecţiune.

— Cred că începi să te zăpăceşti. Britanicii nu au voie să sărute Piatra Blarney[1].

— Nu, dar pot săruta o fetişcană şi să se lase vrăjiţi de farmecele ei.

Iubea această femeie mai mult decît viaţa însăşi şi îi mulţumea bunului Dumnezeu că o adusese în calea lui.

— Sărută-mă, Rachel. Sărută-mă repede şi fă-mă să uit gustul amar lăsat de Vanessa.

Bun, deci era imun la farmecele vrăjitoarei aleia! Rachel îşi semeţi capul şi zîmbi.

— M-a făcut servitoare azi, mai devreme, cînd m-am dus să caut bucătăria. A te săruta pe tine face parte din îndatoririle mele?

El o trase mai aproape şi o sărută. Dorinţa înflori în el imediat ce o atinse.

— Numai dacă nu există altă cale prin care să te pod convinge să mă săruţi.

Îi simţi reacţia şi pentru o clipă fu serios tentată, dar existau reguli de conduită care trebuiau respectate. Se ridică pe vîrfuri şi îl sărută apăsat, apoi se depărtă cu

[1] *Blarney Stone* (în original): piatră aflată în castelul Blarney din comitatul Cork (Irlanda), despre care se spune că ar transforma într-un linguşitor iscusit pe oricine o sărută. (n.t.)

regret de el, înainte de a fi subjugată complet de magia buzelor lui. Întinse mîna după lumînare, oftînd cu regret.

— Şi acum, mai bine ne-am culca. Ne aşteaptă un drum lung mîine dimineaţă.

El o ţinu în continuare de mijloc şi o sărută pe tîmplă.

— Nu pot să te conving să împarţi patul cu mine?

Rachel se uită în jur, de parcă pereţii ar fi avuţ urechi.

— Nu aici. Este casa în care te-ai născut.

El îi atinse cu buzele lobul urechii.

— Nu trebuie ca toate amintirile legate de această casă să fie sumbre.

Da, era tentată... Dar o parte din personal se găsea de multă vreme la conac. Îl ştiau pe Sin-Jin de tînăr. Dorea ca nimic să nu-i păteze reputaţia.

— Mîine seară, cînd vom fi pe vas şi ne vom îndrepta spre Franţa, voi sta cu tine pînă dimineaţa. În seara asta eşti bunul stăpîn Sin-Jin, care s-a întors acasă.

Rîzînd, îl sărută repede şi dispăru în camera ei.

— Voi fi la capătul holului, în camera de după colţ, dacă cumva găseşti ceva milă în inima aia irlandeză de piatră, spuse Sin-Jin.

Aşteptă o clipă să se deschidă uşa din nou. Cînd văzu că speranţa nu i se îndeplineşte, se resemnă să petreacă o noapte singur. Luă lumînarea de pe măsuţă şi coborî scările în vechea lui cameră.

Simţi din clipa în care deschise uşa. Nu i se potrivea, se gîndi el uitîndu-se în jur. Nu avea sentimentul că a venit acasă, ci doar pe cel al înstrăinării. Era ca şi cum încăperea aparţinuse altcuiva, nu lui. Sin-Jin înţelese că nu voia deloc să rămînă aici. Asta era o lume aflată acum în trecutul lui şi va rămîne aşa.

Puse lumînarea pe noptieră.

Ei bine, dura doar o noapte, iar patul era bun. Dădu repede cearceaful la o parte şi se băgă sub cuverturile moi. După o zi lungă, în sfîrşit se putea odihni.

Aproape atipise, cînd deveni vag conştient de un parfum care venea din apropierea lui. Trandafiri, se gîndi el. Camera mirosea a trandafiri. Dar nu creşteau trandafiri lîngă conac, cel puţin el nu văzuse vreunul. Visa.

Un zgomot îndepărtat îşi făcu drum pînă la mintea pe trei sferturi adormită a lui Sin-Jin. Se deschidea o uşă. Uşa de la camera lui. Se întoarse la timp ca să vadă o rază îngustă de lumină, care dispăru după o clipă, cînd uşa se închise la loc. Camera era luminată doar jarul de la focul palid ce se stingea treptat în cămin.

Era conştient de prezenţa altei persoane în cameră. Auzea o respiraţie. Simţi pe cineva strecurîndu-se în pat lîngă el. Rachel, se gîndi el cu un fior de plăcere şi zîmbi în sinea lui, în timp ce-i făcea loc alături de el.

— Deci, te-ai răzgîndit.

Se auzi doar un murmur aprobator, drept răspuns.

Ploaia se oprise şi luna plină se lupta să apară de după nori. Raze argintii pătrunseră în încăpere prin ferestrele neacoperite, poleind podeaua. Complet treaz şi excitat, Sin-Jin apropie corpul femeii de el. Degetele ei lungi se plimbară pe pieptul lui, apoi coborîră şi îi traseră cu nerăbdare pantalonii în jos. Şi în tot acest timp, gura ei fierbinte se plimba pe pielea lui. Se treziră amintiri din trecut. Într-o fracţiune de secundă, Sin-Jin se încordă. În cameră nu era prea multă lumină, dar nu avea nevoie de lumina zilei ca să vadă ceea ce inima lui simţise deja. Nu era Rachel! Nu era nici parfumul ei, nici corpul ei.

Era altcineva, de demult.

Sin-Jin respinse brusc femeia de alături şi întinse mîna după lumînarea de pe noptieră.

— Nu!

Vocea era coborîtă, uşor răguşită şi melodioasă.

— Nu o aprinde.

— Vanessa! strigă el, plin de uimire şi dezgust.

Sin-Jin sări din pat, de parcă era plini cu şerpi.

În ciuda rugăminţilor ei stăruitoare, se duse şi aprinse lumînarea, folosind vîrful vătraiului de lîngă cămin.

Întorcîndu-se la pat, ţinu lumînarea în dreptul ei.

Stătea întinsă cu capul pe pernă, cu părul ei negru răspîndit fantomatic în jurul capului. Era dezbrăcată şi stătea complet goală sub cearceafuri. Îşi aminti ce fusese odată între ei, cum ardea de nerăbdare să fie cu ea, şi cît îl duruse cînd aflase că l-a preferat pe fratele lui. Multe nopţi zăcuse treaz în patul lui, dorind-o pînă cînd crezuse că va înnebuni.

O privi, amintindu-şi toate acestea. Nu-şi putea nici măcar *imagina* că şi-ar putea dori acum prezenţa ei.

Lumina lumînării arunca sclipiri aurii pe pielea ei. Vanessa ridică mîinile spre el într-un gest rugător.

— Vino aici, îl ademeni ea cu voce şoptită.

Nu-i plăcea privirea din ochii lui. Nu-i plăcea împotrivirea pe care o vedea în ei. Doamne, doar nu putea s-o refuze, nu după ce-şi petrecuse toate aceste luni lungi aşteptîndu-l, plănuind toate astea!

Pînă în această noapte, Sin-Jin nu dorise niciodată să lovească o femeie. Se lupta acum să se stăpînească. De dragul lui Alfred îşi înfrînă pornirea.

— Îmbracă-te, Vanessa!

Ea nu se mişca şi Sin-Jin simţi că-şi pierde răbdarea. Ce fel de creatură întunecată era fiinţa asta?

— Pentru numele lui Dumnezeu, femeie, eşti soţia fratelui meu.

— Sînt aproape văduva fratelui tău.

Şi atunci Vanessa chiar se ridică, dar nu pentru a pleca, ci pentru a-l ispiti. Cearceaful căzu de pe ea. Corpul îi era încă tare, suplu, şi îl chema, îl dorea pe Sin-Jin mai mult ca niciodată. Alfred fusese un iubit dezamăgitor, după Sin-Jin.

El privi cu duritate, acuzator, la femeia pe care odată o iubise. Îşi înghiţi un blestem care-i stătea la

— La treabă, îl îndemnă el pe Sin-Jin, ridicîndu-se.

Acesta se ridică la rîndul său şi ieşi iute din cîrciumă, urmîndu-l. Duncan îl luă pe Sin-Jin pe după umeri conducîndu-l în josul străzii.

— Am o grămadă de prieteni grozavi, îi spuse el. Cineva trebuie să fi auzit sau văzut ceva care ne va duce la frumoasa Rachel.

În intervalul unei singure zile reţeaua de corsari îl găsi pe tatăl lui Simeon. Bătrînul noduros şi prăpădit trăia într-o tavernă pe care o curăţa noaptea, în schimbul unui pat în pivniţă şi a două mese meschine pe zi.

Îngrijorat şi bănuitor, bătrînul refuzase la început să vorbească cu ei. Însă arginţii care picară în mîna lui îl făcură să se răzgîndească. Lăsînd monedele să alunece într-o pungă pe care o purta la brîu, pe sub cămaşa murdară, bătrînul jură pe mormîntul fostei sale soţii că fiu-său nu venise să-l vadă de mai multe săptămîni. Din cîte ştia el, Simeon încă locuia la Shallot, un îndrăgit şi credincios protejat al femeii pe care o servea.

Drumul se închisese într-un cerc complet.

— Se pare, în cazul ăsta, că minunata Vanessa te-a minţit din nou, îi spuse Duncan lui Sin-Jin cînd plecară din pivniţa mizeră.

Sin-Jin nu spuse nimic. Se ruga doar ca Vanessa să nu-l fi minţit cînd spusese că Rachel este încă în viaţă.

Capitolul 41

Rachel nu avea idee cît timp trecuse. Se simţea extenuată şi lihnită de foame. Nimeni nu venise să-i dea mîncare, sau apă să-şi umezească gîtul uscat.

Nu apăruse nici un paznic. Dacă fusese lăsată aici ore sau zile, nu avea cum să-şi dea seama.

La un moment dat credea că adormise de epuizare. Îşi amintea că s-a trezit simţind o muşcătură. Cu un ţipăt înfundat, care-i ricoşase în creier, Rachel se zbătuse pentru a se scutura. De atunci, muncise cu şi mai multă frenezie ca să se elibereze de frînghiile care-i legau mîinile. Transpiraţia, lacrimile şi sîngele se amestecară toate pe trupul ei.

Refuza să se oprească. Nu putea să se oprească.

Frica o stăpînea, impulsionînd-o.

Pînă la urmă sîngele care îi curgea de la încheieturi făcu sforile alunecoase. În ciuda durerii ascuţite din braţe şi muşchi, se răsuci lărgind legătura şi îşi trase mîna afară.

Era liberă!

Mîinile, în sfîrşit, îi erau libere.

limbă, se aplecă şi luă de jos cămaşa ei de noapte. Fără o vorbă i-o aruncă în braţe.

Uimită, speriată, Vanessa ţinea cămaşa de noapte la piept. Coborî repede din pat şi se duse spre el. Ştia că poate să-i schimbe gîndurile, dacă reuşea să-l facă s-o asculte.

— Sin-Jin, n-a trecut o noapte fără să fi regretat pasul meu prostesc de acum zece ani. Ştii, e adevărat ce se spune, că ce faci în grabă, regreţi pe-ndelete.

Îi încolăci gîtul cu braţele.

— Pe tine te-am iubit întotdeauna, nu pe Alfred.

Pieptul îi tresălta din cauza disperării, dar emoţia nu i se simţea şi în voce.

— Putem avea din nou ce-am avut odată.

Se smulse furios din braţele ei. Vedea prin ea. Printr-o toană a norocului, scăpase o dată. Nu va acţiona ca un prost tocmai acum.

— N-am avut nimic, niciodată, Vanessa.

În glas i se citea dezgustul.

— Doar eu am crezut că aveam. Tu nu m-ai iubit. Nu l-ai iubit nici pe el.

Nu-i mai vedea frumuseţea trupului, ci doar hidoşenia sufletului.

— Ai iubit doar ideea de-a fi stăpîna conacului.

Ochii lui Sin-Jin se îngustară, strîngînd din buze.

— Iar dacă Alfred moare, din moment ce nu există copii, moşia îmi revine mie.

Fusese mult prea preocupată de cum arăta ca să-şi permită vreodată să conceapă un copil. Acum îşi regreta eroarea. Nu avea să facă şi a doua greşeală. Sin-Jin trebuia sedus.

— Nouă... spuse ea blînd.

Îşi apropie gura de a lui. Sin-Jin se strîmbă privind-o batjocoritor.

— Nu, dacă nu te iau de nevastă.

— Dar o vei face.

Ochii îi străluceau ca două pumnale albastre, pe măsură ce o cuprindea disperarea, frîngîndu-i vocea.

— Tu încă mă iubeşti. Curva aia mică irlandeză pe care ai adus-o cu tine nu poate...

Răbdase destul. Ea n-avea decît să încerce să-şi înşele soţul cu propriul lui frate, dar n-avea voie să o ponegrească pe Rachel.

Cu o mişcare bruscă, o apucă de păr şi şi-l înfăşură pe mînă. Vanessa ţipă, cu ochii ieşiţi din orbite de frică.

Sin-Jin nu-şi manifestase niciodată în acest fel furia.

— Cu grijă, cucoană! o ameninţă el. Ea este tot ce am crezut cîndva că eşti tu.

Femeia aproape că se smiorcăi cînd începu să implore pe un ton umil:

— Pot fi din nou...

— N-ai fost niciodată.

Îi dădu drumul şi o împrînci cît mai departe de el, împingînd-o spre uşă.

Simţea că i se întoarce stomacul pe dos. Avea un gust amar în gură.

— Acum ieşi afară de aici. Cînd te văd mi se face silă.

I se citi în priviri furia provocată de faptul că era respinsă. Dar Vanessa ştia că nu avea nimic de cîştigat cu ţipete. Nu aşa putea fi manipulat Sin-Jin. Pentru el întotdeauna faptele contau mai mult decît cuvintele.

Vanessa îi apucă mîna şi o plimbă uşor peste sînii săi dezgoliţi, pîndindu-i fiecare gest.

— N-o să scapi aşa uşor, Sin-Jin. Spune-mi că nu simţi nimic cînd mă atingi.

Îl privea în ochi, presîndu-şi corpul de al lui. Îşi frecă seducător coapsele de el, aşteptîndu-i reacţia.

Nu se întîmplă nimic. Nimic în corpul lui, nimic în ochii lui; era total indiferent.

Cu un strigăt strangulat, i se agăţă de umeri şi îşi apăsă gura de a lui. Îşi plimbă limba fierbinte şi umedă

de-a lungul buzelor lui, tentant, seducător, cerînd voie să intre. Nu primi decît un refuz. Nu era nimic.

Vanessa lăsă capul pe spate.

— Lua-te-ar naiba, eşti făcut din piatră? ţipă ea strident, cu disperarea răzbătînd în glas.

Calm, ştiind că asta o va înfuria mai mult decît refuzul său, o privi încet, cîntărind-o din cap pînă în picioare cu evident dispreţ.

— Nu, dar inima mea este. Cel puţin în privinţa ta. Înainte credeam că eşti doar o femeie condusă de lăcomie, de dorinţa patetică de înavuţire. Dar atunci încă nu te uram.

Înţelese şi ce era dincolo de cuvinte şi o scuturâ un fior de gheaţă.

— Nu mă urăşti nici acum. Mă iubeşti.

Încercă să-l cuprindă cu braţele de după gît, dar el o respinse cu un gest plin de silă.

O ţinea de amîndouă mîinile.

— Eşti soţia fratelui meu, şi vei fi întotdeauna. Aminteşte-ţi jurămintele căsătoriei!

O împinse fără menajamente spre uşă.

— Alfred nu mă satisface, strigă ea disperată. Nimeni nu a reuşit în afară de tine.

El zîmbi cu răceală şi milă.

— Chiar dacă te-aş crede — ceea ce nu este cazul — oricum e prea tîrziu. Iubesc pe altcineva.

Ea îşi smulse mîinile din strînsoarea lui, se duse pînă la uşă şi se întoarse cu faţa spre el.

— Dar pot să te fac fericit.

O împinse în holul întunecos, aruncînd cămaşa de noapte după ea.

— Doar dacă pleci.

Luîndu-şi cămaşa, Vanessa îl blestemă şoptit să ajungă în iad.

Capitolul 36

Noaptea părea rece şi fără de sfîrşit în micul dormitor. Rachel oftă agitată, încercînd să se aşeze mai bine în pat.

Îi lipsea căldura. Se uita fix la baldachinul de deasupra ei. Parcă încerca de-o veşnicie să-şi găsească un loc confortabil în patul ăsta. Ajunse la concluzia că nu exista un asemenea loc.

Patul avea o adîncitură în centru şi o făcea să simtă ca într-o lingură uriaşă.

Vanessa alesese probabil camera asta pentru ea, ştiind că nu o să poată dormi ca lumea.

Deci, se gîndi Rachel zîmbind, va trebui să meargă în altă cameră ca să găsească odihna. După părerea ei trecuse destul timp şi ceilalţi din conac dormeau sigur la ora asta. Se dădu jos din pat în linişte.

Cămaşa de noapte pe care i-o împrumutase Vanessa era prea lungă şi prea strîmtă la piept. Rachel trebuise să lase descheiaţi un număr considerabil de nasturi.

Mai puţin de lucru pentru Sin-Jin, îşi zise ea surîzînd.

Ridică poalele cămăşii ca să nu se împiedice. Nu era cazul s-o audă cineva, în special stăpîna casei.

Gîndindu-se la ea, Rachel se strîmbă şi ieşi încet din cameră. Din prima clipă îi displăcuse profund această femeie. Asta avea foarte puţin de-a face cu faptul că Vanessa fusese cîndva iubita lui Sin-Jin, deşi în mod cert acest lucru nu îmbunătăţise lucrurile.

Rachel se opri auzind zgomot. Lipindu-se de uşa camerei de alături, îşi ţinu respiraţia şi aşteptă. Dar nu se mai auzea nimic. Poate că i se păruse. Privi în jur, căutînd printre umbre înainte de-a se aventura mai departe.

Nu, nu-i displăcea Vanessa doar din cauza asta. Era nespus de multă răutate în femeia asta, o răutate lucidă, pe care Rachel o recunoştea ca fiind o trăsătură caracteristică a egoiştilor care n-au muncit niciodată pentru pîinea lor. O făcea pe Rachel să se întrebe cum de o fi putut vreodată Sin-Jin să ţină la ea.

Frumuseţea ei fusese, fără îndoială, de vină. Bărbaţii sînt orbiţi de ea şi nu mai văd nimic altceva. Slavă Domnului că lui Sin-Jin îi venise mintea la cap!

Doar cîţiva paşi o mai despărţeau de camera lui aflată chiar după primul colţ. În clipa următoare i se tăie respiraţia văzînd-o pe Vanessa punîndu-şi cămaşa de noapte pe corpul gol şi trecînd apoi împleticit prin hol, după ce ieşise din camera lui Sin-Jin.

Rachel se retrase în umbră, cu picioarele înmuiate.

— Acum du-te înapoi în camera ta, pînă nu te vede cineva, se auzi vocea lui Sin-Jin în urma ei, înfigîndu-se în inima lui Rachel ca un cuţit.

Lui Rachel i se umplură ochii cu lacrimi de furie, în timp ce se răsucea pe călcîie. Era mulţumită măcar că el nu ieşise afară să o vadă.

Deci, aşa stăteau lucrurile! Era incapabil să reziste farmecelor vrăjitoarei? O primise în camera lui, nu-i aşa? Se distrase bine, în timp ce ea se afla doar la cîţiva metri

depărtare, simţindu-se mizerabil şi îndurerată din cauza depravaţilor de teapa lui.

Ticălosul! *Ticălosul naibii!*

Cum putea? Tîrfa era soţia fratelui său. Sin-Jin era al ei, se gîndi Rachel acuzator, cu lacrimile curgîndu-i şiroaie. Nu exista nici un inel pe mîna ei şi s-ar putea să nu fie niciodată, dar era al ei, la naiba! Şi ea a lui.

Sau fusese.

Cu privirea împăienjenită de lacrimi, fugi în camera ei şi trînti uşa în urma sa. Îşi puse mîna la gură, ca să oprească un hohot de plîns. El nu merita. Nemernicul dracului, nu merita!

Făcu un efort să-şi recapete respiraţia normală, apoi se uită cu furie prin cameră. Trebuia să plece. *Acum!* Văzuse o căruţă jos, în grajd. O va lua pe aceea. Treaba lui cum se întorcea, dacă voia să se mai întoarcă.

Gîndul îi explodă în minte. Poate că nu mai dorea să plece, acum că o avea pe Vanessa, iar Alfred era pe patul de moarte. Ar fi posedat totul. Moşierii englezi erau toţi la fel dincolo de suprafaţă. Îi trimise pe toţi la dracu'.

Rachel îşi şterse apăsat, cu dosul palmei, obrajii uzi. La naiba, nu-i păsa. Nu-i păsa!

Lacrimile refuzau însă să se oprească.

Sin-Jin, indignat de spectacolul dezgustător oferit de Vanessa, găsi camera lui mai puţin confortabilă decît înainte. Cu un oftat enervat făcu ghem aşternuturile şi le aruncă pe podea. Dacă Rachel nu vine în patul lui, atunci, la naiba, se va duce el în al ei. Acolo era probabil mai în siguranţă decît oriunde altundeva în această casă blestemată.

Luîndu-şi lumînarea, se îndreptă spre camera lui Rachel. Cînd încercă clanţa, găsi uşa încuiată. Era o

măsură de precauţie care îl surprinse. Rachel nu credea în uşi încuiate.

Bătu încet, apoi, cînd nu primi nici un răspuns, mai tare. Ciudat! După cum o cunoştea el, fata nu dormea adînc. Ştia că are somnul uşor. Îşi lipi urechea de uşă.

— Rachel, chemă el şoptit, sînt eu, Sin-Jin. Deschide!

Rochia îi era întinsă pe pat. Rachel tocmai începuse să-şi desfacă nasturii cămăşii de noapte. La sunetul vocii lui, tresărise. Cît tupeu avea nemernicul dracului! Nu era satisfăcut cu o singură femeie pe noapte, voia două.

Se încruntă spre uşă.

— Aşa, doar după cîteva secunde?

— Secunde?

Nu făcuse dragoste cu ea de mai bine de o zi şi ardea de dorinţa de-a o strînge în braţe. Se visase cu el sau ce? Ce voia să spună cu asta?

— Despre ce vorbeşti?

Rachel se sprijini cu toată greutatea de uşă, punînd mîna pe clanţă şi asigurîndu-se că este încuiată.

— Care-i problema? Vanessa nu este atît de bună pe cît îţi aminteai tu?

O văzuse pe Vanessa ieşind din camera lui, îşi dădu el subit seama. Cumva, Rachel văzuse, deşi ar fi putut jura că nu fusese nimeni prin preajmă. Al naibii ghinion! Încercă uşa din nou. Nu se mişca.

— Rachel, este o greşeală.

Omul avea un dar pentru lucrurile înţelese greşit.

— Da, şi tu eşti cel care o face. Mişcă de-acolo!

Se stăpîni să nu forţeze uşa.

— Nu, Rachel, nu înţelegi!

Nu, n-o să-l lase pe Sin-Jin înăuntru, să o ducă cu zăhărelul ca să ajungă în pat cu ea. Era mult prea mult pentru o singură seară. Şi pentru totdeauna în ceea ce-l privea pe el.

— Înţeleg foarte bine totul.

Rachel se întoarse şi continuă să stea lipită de uşă ca vocea să nu i se audă prea departe.

— Am înţeles că ai venit aici că să-i pui coarne fratelui tău şi mie pe deasupra.

Nici o altă femeie nu ar fi reuşit să-l enerveze atît de tare într-un timp atît de scurt, cum o făcea ea.

— La naiba, Rachel, eşti femeie. Nu poţi fi încornorată.

— Nu.

Vocea îi scăzu şi mai mult în intensitate încercînd să-şi stăpînească durerea.

— Însă pot fi rănită... dacă te las s-o faci. Dar, Slavă Domnului nu cred că cei de teapa ta merită vreo lacrimă.

Recunoştea tonul ăsta şi o cunoştea de-acum suficient, ca să ştie că nu va ajunge nicăieri încercînd să o convingă prin uşă, iar ea nu-i va da drumul înăuntru.

Sin-Jin se sprijini de perete o clipă şi se gîndi. Singura cale de-a pătrunde în camera ei era pe-afară, de pe balcon. Ar putea să coboare în balcon din camera aflată deasupra, la etajul superior, dacă era suficient de atent. Alternativa era să aştepte pînă dimineaţă ca să lămurească lucrurile, dar Sin-Jin nu era într-o stare de spirit prea răbdătoare.

Fără să mai încerce un schimb rezonabil de cuvinte cu o femeie mai încăpăţînată ca un catîr, alergă pe coridor pînă la scări. Se urcă la etaj sărind cîte două trepte deodată.

Nu se mai auzea nimic de după uşă. Rachel aştepta ca Sin-Jin să mai spună ceva în apărarea lui. Cum el n-o făcu, simţi cuţitul geloziei înfigîndu-se mai tare în inimă.

Se întoarse cu faţa spre uşă, cu pumnii strînşi la piept şi cu ochii scăpărînd de furie. Fusese o proastă crezînd vreodată că ţine la ea. Nu încerca nici măcar s-o facă să creadă că ce văzuse nu e adevărat. Să-l ia naiba!

— Să ajungi în iad, Sin-Jin Lawrence, strigă ea tare, adresîndu-se cu furie uşii.

— Îmi pare rău că te dezamăgesc, dar încă nu am drum pe acolo!

Rachel se răsuci pe călcîie. Vocea venea de undeva de la fereastră.

Exact în clipa cînd se întoarse, perdelele se dădură brusc la o parte. Sin-Jin, realmente zburînd, căzu pe podea la picioarele ei.

Rachel își stăpîni un strigăt de uimire și se uită la el cu ochii măriți.

— Cum naiba ai ajuns aici?

Coborîse în balconul ei folosind o frînghie care era cu un metru mai scurtă decît sperase el. Căzătura făcuse să-i intre os prin os. Făcînd un efort, susținuse demonstrația de acrobație pe cît de bine putuse.

Sin-Jin se ridică de pe podea, scuturîndu-se de praf.

— Ai uitat că am crescut jucîndu-mă aici. Știu fiecare ungher, fiecare secret...

Ca și pe ale Vanessei. Rachel îi întoarse spatele.

— Ei bine, i le poți arăta pe toate Vanessei. Eu nu sînt curioasă să le aflu.

O apucă pe Rachel de încheietura mîinii, înainte de-a avea vreo șansă să se îndepărteze. Nu avea chef s-o fugărească pe coridoarele întunecoase, jucîndu-se pervers de-a v-ați ascunselea.

— Ți le-aș arăta mai degrabă ție.

O trase spre el și o lipi de perete, blocînd-o cu corpul său. Îi puse o mînă pe umăr, dar ea reuși să se tragă într-o parte, deși nu prea mult.

— Dă-mi drumul, Barbă Albastră...

Rachel dădu să-l lovească cu genunchiul, dar el reuși să evite durerosul contact.

Sin-Jin scrîșni din dinți.

— Barbă Albastră le-a luat de neveste și le-a omorît. Eu nu am luat-o de nevastă pe Vanessa, deși, după ce s-a întîmplat în seara asta, sînt tentat s-o omor.

Încă furioasă, neștiind dacă să-și creadă mintea sau inima, Rachel încercă să se elibereze din nou. Sin-Jin o strînse mai tare.

Exasperat, îi luă fața în mîini privind-o în ochi.

— Ai o părere atît de proastă despre mine încît chiar crezi în acuzațiile pe care mi le aduci? o întrebă el.

Văzu ezitarea făcîndu-și loc în ochii ei. O convingea. Vocea îi deveni mai blîndă.

— Ai o părere atît de proastă despre tine, ca să crezi că m-aș culca cu ea, punînd în pericol tot ceea ce este între noi?

Rachel nu se mai zbătea. Aproape împotriva voinței ei, îl privi în ochi. În ochii care o mai luau peste picior, dar care nu o mințiseră niciodată.

— Am văzut-o ieșind din camera ta. Se împletlicea. Făcuseși dragoste cu ea atît de mult, că nu putea să se mai țină pe picioare. Și era la fel de goală ca în ziua cînd maică-sa a avut ghinionul s-o nască.

Dar furia și convingerea plină de indignare din vocea ei dispăruseră. El își plimbă mîna prin părul ei.

— E ca mătasea, ca o frumoasă mătase roșie. Ai văzut-o acolo, pentru că am aruncat-o afară din camera mea. A venit la mine pe întuneric. Am crezut că ești tu.

Lui Rachel i se opri inima în loc și îl privi cu ochi mari.

— Și tu...

Clătină din cap, apoi o sărută ușor. Știa exact la ce se gîndea ea.

— Nu! Nu s-a întîmplat nimic.

Oftă adînc, o îmbrățișă, cuprinzînd-o de după gît, și o sărută din nou plimbîndu-și buzele pe ale ei, hrănindu-se de parcă ar fi băut nectar din cupa unei narcise.

— În momentul cînd am atins-o, cînd i-am simțit mirosul, am știut că nu ești tu.

Își îngropă capul în părul ei și inhală profund. Simțea cu fiecare parte a corpului că o dorește. Dacă nu o va avea în noaptea asta, cu siguranță că va exploda.

Zîmbi privind-o în ochi.

— Tu miroşi a flori de cîmp. Ea mirosea numai a disperare şi febră.

Lui Rachel aproape că îi fu milă de cealaltă femeie. Aproape. Iubindu-l, ştia cît de mult te puteai intoxica de el, cît era de tentant, cît de mult crea dependenţă.

Chiar şi cînd îi închisese uşa în nas, o parte din ea îşi dorise să o deschidă din nou, în ciuda a tot ce crezuse a fi realitate.

Rachel îi mîngîie faţa. O faţă puternică. O faţă cinstită. O faţă pe care cîndva o va vedea la copiii ei, dacă o va ajuta Dumnezeu.

— Eu... N-ar trebui să te cred, se bîlbîi ea, deşi se hotărîse deja.

Dar nu putea să-l lase să cîştige prea uşor. Totuşi el venise plutind prin aer, ca să-i aterizeze la picioare. Asta însemna ceva.

Sin-Jin o umplu de sărutări pe gît şi îi simţi bătăile inimii accelerîndu-se.

— De cînd nu crezi adevărul? murmură el.

O luă în braţe şi o purtă pînă la pat. În noaptea asta nu mai era nevoie de cuvinte. Aveau lucruri mult mai importante de făcut.

Capitolul 37

În dimineaţa următoare, Rachel şi Sin-Jin au fost gata de plecare devreme; n-aveau bagaje de împachetat şi nu fusese nevoie să se pregătească decît pe ei înşişi. Trecuse doar o oră de cînd razele purpurii ale răsăritului se topiseră în albastrul cerului, cedînd locul soarelui strălucitor care încălzea pămîntul. Sin-Jin vorbise cu Burns, cu bucătăreasa şi cu alţi membri ai personalului casei, aranjînd problemele legate de îngrijirea fratelui său.

Trăsura fusese pregătită de plecare. Tot ce le mai rămînea de făcut, gîndi Sin-Jin, era să-şi ia rămas bun.

În timp ce Rachel aştepta în hol, lîngă uşa de la dormitor, Sin-Jin se furişă tăcut în camera fratelui său. Se hotărîse să nu-l trezească pe Alfred, dacă cumva dormea.

Dar Alfred era treaz şi îl aştepta, ca şi cum ar fi ştiut că Sin-Jin va veni curînd să-şi ia adio de la el.

Sin-Jin îl luă de mînă.

— Cum te simţi?

Alfred trebui să-şi tragă de două ori răsuflarea, înainte de-a putea răspunde.

— Încă nu sînt apt de un duel, dar, în curînd, cine ştie?

Sin-Jin rîse încet. Mai existau miracole pe lumea asta. La urma urmei, el o găsise pe Rachel.

— Da, cine ştie?

Sin-Jin îşi îmbrăţişă cu căldură fratele. E adevărat că nu fuseseră prea apropiaţi în copilărie, dar tinerii, se ştie, tratează multe lucruri cu uşurinţă, se gîndi el, iar sîngele apă nu se face. Îi dorea lui Alfred numai bine şi o viaţă lungă, de care să se bucure.

Simţea emoţia crescînd în el şi depăşind un punct periculos. Devenea vulnerabil. Dădu uşor, drumul trupului slab, fragil al fratelui său şi îl ajută să se aşeze pe perne.

— Ai grijă, frate! Am vorbit cu nevasta ta despre asta, dar ai grijă să nu-i mai laşi să vină la tine cu lipitori.

Lui Sin-Jin nici nu-i venea să pronunţe numele Vanessei. Numai gîndul la ea şi trădarea ei îi întorcea stomacul pe dos.

— O să ţin minte, răspunse Alfred slab.

Zîmbetul care se ivea cu greu pe chipul său semăna cu al unui schelet.

— Nu-ţi mai face griji. O să mă fac bine. Burns şi cu bucătăreasa vor avea grijă de mine, aşa cum au avut întotdeauna.

Sin-Jin încuviinţă. Da, se putea avea încredere în ei.

— Am vorbit şi cu ei doi, îl asigură el pe Alfred.

După o ultimă atingere a mîinilor, Sin-Jin părăsi încăperea, simţindu-şi inima grea. De cum intră în hol, Rachel îi citi în ochi starea de spirit. Păşi alături de el, luîndu-l de mînă.

— Poate ar trebui să mai rămîi, îi sugeră ea, deşi îi venea greu să o facă.

Ştia că ea trebuie să se întoarcă. Scopul pentru care traversase jumătate de glob era să fie martoră la ceea ce se întîmplă la Paris. Dar pentru el nu exista nici un motiv care să-l împiedice să mai rămînă o vreme aici, dacă simţea nevoia s-o facă.

„Nimic în afară de diavoliţa aia", se gîndi Rachel cu amărăciune.

Dar Sin-Jin refuză. Nu putea să facă mai mult decît făcuse deja. Coborîră scările spre parter.

— E din plămadă tare. În copilărie eu eram cel care se îmbolnăvea tot timpul, nu Alfred. Niciodată Alfred! murmură el, apoi se lumină la faţă şi privi spre Rachel. O să se facă bine, ai să vezi!

Înainte de-a ajunge la uşa de la intrare Rachel se întoarse spre el şi îl strînse de mînă. În glasul lui era mai multă bravadă decît convingere. Amîndoi simţeau că suna destul de fals, deşi el încerca cu disperare să creadă ceea ce spune.

— Va fi bine, repetă şi ea ca un ecou.

Sin-Jin o privi, cu mintea pierdută în ceaţa amintirilor.

— Ţi-am spus că te iubesc, Rachel O'Roarke?

Rachel rămase cu gura căscată. Cuvintele o uimiseră, lăsînd-o fără replică, dar nu pentru mult timp.

— Nu, dar poţi să-mi spui.

Îi încolăci braţele în jurul gîtului, lipindu-se de el. Dorea să-i simtă căldura corpului, să simtă cum creşte în el dorinţa. Uneori, se gîndi ea cu frustrare, hainele astea puteau fi atît de stînjenitoare...

— Poţi să mi-o spui de cîte ori vrei.

Rîse încreţindu-şi ochii, în timp ce el o cuprindea de mijloc şi o strîngea şi mai aproape.

— ...atîta timp cît nu foloseşti asta ca o scuză pentru a te vîri în patul meu, continuă ea.

El zîmbi cu subînţeles, ştiind că o va provoca.

— Pentru asta nu am nevoie de cuvinte.

O muşcă repede de buza inferioară, înainte ca ea să mai poată spune ceva.

— Foarte emoţionant.

Încă îmbrăţişaţi strîns, întoarseră capul şi o văzură pe Vanessa coborînd scările. Era strălucitoare în rochia

sa de dimineaţă. Nimic în expresia feţei nu arăta ceva din care să se înţeleagă ce se întîmplase între ei în cursul nopţii trecute.

„Eşti tare, Vanessa!" se gîndi Sin-Jin, dar fără urmă de admiraţie. Binecuvînta Providenţa că-l scăpase din ghearele ei cu mulţi ani în urmă.

Ca răspuns la comentariul său, Sin-Jin o strînse şi mai tare pe Rachel în braţe.

— Deci eşti hotărît să ne părăseşti pînă la urmă?

Luase o figură vag bosumflată, cu buza de jos împinsă în faţă, aşa cum exersase des în faţa oglinzii.

Tupeul femeii îl uimea pe Sin-Jin.

— N-am avut nici o clipă intenţia să stau mai mult decît am stat. Vasul nostru pleacă la prînz şi noi trebuie să fim la bord.

Vanessa oftă, părînd resemnată.

— Ce păcat!

Ochii i se îngustară uitîndu-se la Sin-Jin şi ignorînd-o complet pe Rachel. Trebuia să existe o cale. Vanessa nu era o persoană uşor de deturnat de la scopul său. Cu cît scopul devenea mai greu de atins, cu atît dorea mai mult.

— Am sperat cu adevărat că în cazul în care mai rămîi, ne-am fi putut cunoaşte din nou.

Îl atinse mîna plimbîndu-şi degetele pe braţul lui şi adăugă insinuant:

— Pe îndelete.

Rachel şi-o imaginã pe Vanessa cu tot părul ei lung smuls de pe cap. Asta o făcu să zîmbească.

— Nu vă veţi mai cunoaşte din nou, contesă; Sin-Jin te cunoaşte exact atît cît intenţiona s-o facă, spuse ea ca şi cum ar fi fost o obscenitate.

Rachel văzu privirea furioasă pe care i-o aruncă cealaltă femeie şi se simţi triumfătoare.

Făcu un semn neglijent spre trăsura care se vedea prin fereastra ce dădea spre curte.

— Trăsura noastră aşteptă, Sin-Jin.

Întinse mîna Vanessei.

— Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, contesă.

Vanessa abia dacă îi aruncă o privire şi Rachel nu se obosi să-şi ascundă zîmbetul ce-i răsărise pe buze.

Vanessa îşi întoarse privirea spre Sin-Jin, nevenindu-i să creadă că el chiar pleca, după ce aproape că-l implorase să rămînă.

El îi luă mîna cu răceală.

— La revedere, Vanessa. Nu uita ce ţi-am spus despre lipitori. Ai grijă de fratele meu sau o să am grijă să plăteşti toate poliţele.

Tonul fusese amabil, dar în ochii lui licărea o ameninţare care nu scăpă nici uneia dintre femei.

Apucînd-o pe Rachel pe după umeri o conduse pînă la uşa pe care o închise hotărît în spatele lor. Vanessa nu ieşi să-i conducă.

Burns se apropie încet, dintr-o aripă a conacului. Pîndise trăsura, aşteptînd răbdător să-i conducă.

Încerca să se menţină într-un loc de unde să nu poată fi văzut de la fereastră. Toţi se temeau de mînia contesei.

— Drum bun, stăpîne Sin-Jin.

Avea o mină tristă, ştiind că nu-l va mai vedea niciodată pe tînăr. Nu în viaţa asta.

Sin-Jin îi dădu bătrînului o pungă.

— Poftim. Am uitat să ţi-o dau mai devreme.

Burns şi Rachel se uitară întrebători la Sin-Jin.

— Ce e asta?

— Pentru tine şi bucătăreasă.

— O, nu, domnule, nu pot primi.

Burns încercă să-i dea înapoi punga.

— Poţi.

Sin-Jin împinse mîna bătrînului.

— Este pentru efortul vostru. Am vorbit serios cînd am spus să aveţi grijă de Alfred.

— O, dar o voi face bucuros, spuse bătrînul aprobînd şi printr-o mişcare a capului său alb ca neaua.

Sin-Jin strînse mîna lui Burns, apoi se întoarse şi o ajută pe Rachel să urce în trăsură, urmînd-o.

— Du-ne în oraş, băiete, îi ordonă el tînărului vizitiu.

Sin-Jin şi Rachel îi făcură cu mîna bătrînului care rămăsese singur în curte, pînă cînd nu se mai văzu.

Rachel îşi puse capul pe umărul lui Sin-Jin şi tînărul îi cuprinse umerii. Copitele cailor băteau ritmic în drumul lor spre micul orăşel de pe malul mării.

— Îţi pare rău c-ai venit?

Sin-Jin se gîndi o clipă.

— Nu, de fapt chiar îmi pare bine.

Ea îşi înălţă capul, privindu-l curioasă.

— Oh?

El confirmă încă o dată. Era greu să vezi lucrurile sfîrşindu-se. Dar era şi o uşurare în toate astea.

— Am avut ocazia s-o văd pe Vanessa aşa cum este de fapt, spuse el oftînd. Şi doream să-l mai văd o dată pe Alfred. Asta va fi, fără îndoială, ultima noastră întîlnire pe acest pămînt.

Ea încercă să priceapă ce vrea să spună.

— Deci crezi că el va muri curînd?

— Nu.

Sin-Jin privi peisajul de ţară. Toate astea îi aparţin lui Alfred, se gîndi el, şi nu era invidie în gîndul lui.

— Cu puţin noroc Alfred îşi va reveni — mai ales că Burns are grijă de el — şi va trăi pînă la adînci bătrîneţi. Vanessa ştie că singura ei şansă de a-şi păstra titlul de care îi pasă atît de mult este să-l ţină pe Alfred în viaţă. Sînt convins că va avea grijă ca acesta să se facă bine.

Îşi luă în tăcere adio de la conac.

— Doar că nu-mi propun să mă mai întorc.

Rachel îşi vîrî braţul sub al lui şi se sprijini de el, simţindu-se pe deplin mulţumită.

— Şi eu mă bucur că e aşa.

Îl văzu pe Sin-Jin privind-o întrebător. Rachel pufni uşor gîndindu-se la Vanessa.

— Diavoliţa aia ar fi putut să reuşească pînă la urmă să te vrăjească, aşa cum a făcut-o cîndva. Deşi ai fi un prost dacă s-ar mai întîmpla asta, adăugă ea.

Sin-Jin nu rezistă să nu o momească un pic. Se lăsă pe spate şi dădu din cap gînditor, ca şi cum ar medita la spusele ei.

— Ea este frumoasă.

Rachel sări în sus, ţeapănă de parcă ar fi înghiţit o coadă de mătură. În ochi avea o privire ameninţătoare. Sin-Jin rîse, încîntat de reacţia ei. O luă în braţe. Vizitiul privi peste umăr dar Sin-Jin îi făcu semn să-şi vadă înainte de drum.

— Dar spinii săi erau prea veninoşi.

Evident, că nu asta voia Rachel să audă.

— Şi de ce aş vrea eu un trandafir, cînd am o floare sălbatică înflorind în grădina mea?

Nu avea de gînd să se lase aşa uşor.

— Încă nu sînt în grădina ta, iubitule.

— Vom vedea. Băiete, mînă mai repede! Avem o corabie de prins.

Trăsura începu să se hurducăie mai tare pe măsură ce prinseră viteză.

Sin-Jin îşi îndreptă din nou atenţia spre Rachel.

— Şi am o scorpie de îmblînzit.

— Acum sînt scorpie? întrebă ea.

— Da, dar nu pentru totdeauna.

O sărută lung şi cearta se termină.

Trecerea peste canal fu dură, dar, din fericire, scurtă şi ajunseră din nou la Paris, la Franklin care-i întîmpină cu braţele deschise.

— Orașul a fost plicticos de moarte fără sunetul vocilor voastre tinere, le spuse el în seara cînd ajunseră la han, apoi oftă îngrijorat. Ca să vă mărturisesc adevărul, sînt sătul pînă peste cap de certurile alea obositoare de oameni bătrîni și aș fi dorit din suflet să nu fi călcat niciodată pe acest pămînt.

— Nu mă păcălesc pe mine văicărelile de genul ăsta ale stimabilului Benjamin Franklin, îi spuse Rachel cu tandrețe. Ești mai fericit că te afli aici decît e un crab în mijlocul oceanului.

Franklin se aplecă peste masă spre Sin-Jin.

— Este foarte pitorească.

— Printre altele, confirmă el privind spre Rachel.

Negocierile asupra tratatului trenau. Și apoi, la aproape o lună după întoarcerea lor, un curier special îi aduse o scrisoare lui Sin-Jin. Cînd acesta sosi la han, misiva îl aștepta acolo.

Rachel se dusese mai devreme la culcare pentru că o durea capul, iar Franklin rămăsese cu Adams și Jay ca să-i dea de capăt altui articol care le crease probleme.

Așa că Sin-Jin era singur în camera sa cînd hangița i-a adus scrisoarea.

Se așeză pe pat, privind tăcut plicul sigilat. Trecură cîteva minute pînă cînd se hotărî și rupse sigiliul atît de familiar. Nu avea nevoie să citească; știa ce conține scrisoarea, înainte de-a o despături.

Scrisul ferm al Vanessei îl informa că fratelui său i se făcuse rău în noaptea plecării lor. Murise în săptămîna următoare. Sin-Jin era acum noul lord de Shallot și era nevoie de el cît mai repede cu putință pentru a pune la punct problemele proprietății. Ea promitea să-i acorde tot ajutorul de care era în stare.

Scrisoarea era semnată „Umila dumneavoastră servitoare, Vanessa". Tînărul împături încet scrisoarea. Vanessa nu fusese niciodată umilă, se gîndi el simțind un gol în suflet.

Nu crezuse că-l va afecta pierderea ultimului membru al familiei sale. Dar cînd își aminti cum arătase fratele lui, pierdut și singur, zăcînd în camera aceea întunecată, simți că îl doare sufletul. Un om n-ar trebui să moară așa. Nu era cinstit. Lăsă scrisoarea să cadă și aceasta pluti pînă la picioarele lui. Sin-Jin stătu pe pat privind în gol, prin lumina lumînării.

— Adio, Alfred, șopti el cu un nod în gît. Dacă nu mă înșel eu, vei avea mai multă pace unde te duci, decît unde ai fost în ultimii zece ani.

Sin-Jin oftă. Flacăra lumînării tremură. O urmări pînă cînd se micșoră la jumătate.

În spatele lui, focul din cămin se stinsese aproape de tot. Unul sau două cioturi mai ardeau mocnit, apoi se stinseră și ele.

El însă nu realiză, așa cum nu realiză nici faptul că lacrimile îi curgeau pe obraji. Tot ce știa era că familia lui încetase de-a mai exista.

Capitolul 38

Lumina unei singure lumînări spinteca întunericul profund ca de mormînt. Rachel stătea întinsă pe pat, complet nemişcată. Nu ajuta la nimic. Durerea de cap se înrăutăţea progresiv în loc să-i treacă. I se părea că o duzină de spiriduşi săpau nebuneşte în capul ei, încer-cînd să-l facă bucăţi.

Rachel înghiţi în sec. Avea gîtul uscat. Chiar şi asta îi reverbera în tîmple. Sărise peste cină şi se dusese la culcare mai devreme, în speranţa că va adormi şi va învinge durerea care o asalta. Dar îi trecuse tot somnul. Începea să se întrebe disperată dacă va mai putea vreodată să stea în capul oaselor.

Rachel nu ştia de cînd zăcea acolo, simţind că tot corpul îi pulsează ca un ecou al durerii de cap. Minute, ore, toate păreau să se scurgă la fel. Apoi auzi zgomotul discret al uşii. Oftă, deschizînd ochii. Raze de lumină de la lampa de pe hol sclipiră o clipă înainte ca uşa să se închidă la loc.

— Nu în seara asta, Sin-Jin, spuse ea necăjită. Mă doare capul într-un asemenea hal...

Auzi pe cineva apropiindu-se, apoi oprindu-se la un pas de pat. Paşii erau prea greoi ca să fie ai lui Sin-Jin, dar poate i se păruse din cauza durerii de cap. Amplifica totul.

— Nu-ţi fă griji, nu o să mai ai multă vreme nevoie de cap, spuse o voce groasă şi hîrîită.

— Ce?

Surpriza şi panica o cuprinseră în acelaşi timp. Deschise ochii larg, dar nu putea vedea cine era. Ceva aspru, mirosind infect, era aruncat peste ea — o pătură sau un sac — şi Rachel, înfricoşată, se luptă să se elibereze. Deodată simţi o lovitură în cap.

Instantaneu, spiriduşii se transformară în uriaşi, iar durerea din cap o copleşi, aruncînd-o într-o prăpastie întunecată.

Sin-Jin tresări, ridicînd brusc capul. Camera îngustă era luminată puternic de soare; era dimineaţă. Se frecă la ochi şi realiză că adormise stînd pe scaunul de lîngă cămin. Nu fusese în stare să se întindă pe pat. Scrisoarea pe care o luase de pe podea o mai ţinea încă strîns în mînă. Lumînarea arsese de tot.

Se ridică şi descoperi că era amorţit, îl dureau toate oasele. Se întinse îndelung.

Primul gînd care îi veni în minte fu că Alfred era mort. Al doilea veni mai încet: trebuia să-i spună lui Rachel.

Urma să ia anumite decizii. Moartea fratelui său nu era doar o chestiune personală. Avea implicaţii nebănuite, cărora se impunea să le facă faţă. Suna bine şi frumos să spună că nu se va mai întoarce niciodată acasă, atîta timp cît nu avusese nici o responsabilitate. Dar acum, că titlul îi revenea lui, problema luase o întorsătură complet diferită. Erau multe aspecte care trebuiau luate în considerare.

Dar orice decizie avea de luat, nu o mai putea lua singur. Rachel făcea mult prea mult parte din viaţa lui şi el dintr-a ei. Nu se mai putea gîndi doar la el atunci cînd

Îşi făcea planuri de viitor, orice fel de planuri, ci trebuia să se gîndească şi la ea în aceeaşi măsură.

Acum, Sin-Jin avea nevoie de Rachel. Avea nevoie de ea să-i consoleze, vroia să-i audă glasul. *Avea nevoie de ea.*

Mişcîndu-şi umerii ca să-i dezmorţească, Sin-Jin se duse la cana cu apă. Camerista uitase s-o umple, dar era de ajuns pentru ce avea el nevoie.

Turnă apa, atîta cîtă era, în lighean, îşi făcu palmele căuş şi îşi dădu cu ea pe faţă, apoi se şterse cu mîneca. Era suficient ca să-i fugă somnul.

Amintirea cuvintelor din scrisoare făcu restul. Trecîndu-şi o mînă prin păr, Sin-Jin se îndreptă grăbit spre camera lui Rachel.

Bătu o dată scurt, amintindu-şi că ea se retrăsese devreme din cauza unei dureri de cap. Spera că îi trecuse. Avea nevoie să-i vorbească.

— Rachel! o chemă el încet prin uşă.

Cum nu primi nici un răspuns, Sin-Jin bătu din nou, apoi încercă uşa, care se deschise uşor. Văzu că nu era nimeni în cameră. Patul ei arăta de parcă avusese o noapte agitată.

Probabil că se simţise mai bine şi coborîse la micul dejun. Dădu din cap. Era tipic pentru ea să nu vină să-l caute. Prea multă independenţă, asta era problema ei.

Şi farmecul ei, se gîndi el coborînd repede scările.

Scrisoarea era în buzunarul de la vestă. Voia ca ea s-o citească mai întîi, apoi să discute împreună problema.

Doar două persoane îşi luau micul dejun la masa mică de lîngă cămin, dar nici una nu era Rachel. În mod cert, ea n-ar fi plecat la ambasadă fără el. Mergeau împreună în fiecare dimineaţă să asiste la negocieri. Uneori îl însoţiseră pe Franklin, alteori plecaseră ceva mai tîrziu.

Dar întotdeauna se duceau împreună.

Încă nu ştia ce se întîmplase, dar avea o presimţire că ceva nu este în regulă.

Sin-Jin îl găsi pe hangiu în bucătărie. Deja răbdarea lui era pe sfîrşite.

— Unde este domnişoara O'Roarke? îl întrebă el.

Hangiul arăta ca o ciupercă, cu ochi înguşti şi gură strîmbă puse pe o faţă rotundă.

— A dispărut, domnule.

Ochii lui negri îl priveau nervos pe Sin-Jin, în timp ce încerca să se strecoare pe lîngă el în camera de alături.

Sin-Jin îl urmă şi-l apucă de braţul fleşcăit, oprindu-l înainte de-a mai face un pas. I se păru că hangiul tremura.

— A dispărut? repetă Sin-Jin derutat. Vrei să spui că s-a dus la ambasadă?

— Nu. Vreau să spun că a dispărut.

Omul îşi drese glasul şi scoase o scrisoare din buzunarul şorţului său larg.

— Trebuie să vă dau asta. A plecat noaptea trecută, foarte tîrziu; imediat după ce v-aţi întors, de fapt.

Omul începuse să prindă glas şi să turuie.

— Mi-a spus să mă asigur că o citiţi.

Îi înmînă lui Sin-Jin hîrtia împăturită, apoi omul o şterse, gîfîind tare şi mormăind ceva cum că nu are timp să facă totul ca lumea.

Biletul era umed de sudoare, Sin-Jin se aşeză pe scaunul de lemn de lîngă el şi citi:

Dragă Seen Gin,

Mam deciz că trebe să merg acas. Nu pot sta în acest loc de britanici împuţit în continuare. Am pl'cat la America din nou.

A ta, Rachel.

Sin-Jin înghiţi o înjurătură, făcînd ghem hîrtia. I se citea în priviri furia, care masca frica ce începea să-şi facă loc în sufletul său.

Acum erau mai mulţi clienţi la masă, toţi aşteptîndu-şi micul dejun. Hangiul trecu grăbit pe lîngă el, avînd în mînă o tavă mare cu ouă şi o bucată zdravănă de şuncă.

— Necazuri, domnule? întrebă el nonşalant.

Avea broboane de transpiraţie pe buza superioară.

Mîna lui Sin-Jin ţîşni. Tava zbură în aer, farfuriile căzură şi se sparseră, iar şunca se rostogoli sub masă. Hangiul tresări de spaimă, ochii îi ieşiră din orbite cînd Sin-Jin îl apucă de gît şi-l ridică pînă cînd omul ajuse să se sprijine pe vîrfuri.

Patronul, congestionat la faţă, horcăia în timp ce se zbătea. În han se lăsă o linişte absolută; toată lumea urmărea scena în tăcere.

— Unde este? şuieră Sin-Jin.

Ochii mici ai hangiului aproape că-i ieşeau din cap. Mişcă buzele fleşcăite, dar nu se auzi nici un sunet.

Sin-Jin îl coborî un pic, dar ţinîndu-şi în continuare mîna înfiptă în gîtul lui.

— Nu ştiu. Nu spune în scrisoare?

Bîlbîindu-se, tuşi şi aproape se înecă.

— Vă rog, domnule, vă rog. Nu ştiu mai mult.

Cu coada ochiului, Sin-Jin observă cum unul din oamenii aşezaţi la masă încearcă să se ridice. Cu viteză scoase sabia şi-o îndreptă în direcţia individului, dar fără să-i dea drumul hangiului vreo clipă.

— Opreşte-te, domnule. Asta nu este treaba dumitale, îl atenţionă Sin-Jin cu glas liniştit, dar ameninţător.

Celălalt se aşeză din nou la masă, fără un cuvînt.

Sin-Jin se uită la hangiu. Acesta se holba la el, îngheţat de groază, temîndu-se evident pentru viaţa lui. Şi bine făcea, se gîndi Sin-Jin. Nu era într-o dispoziţie generoasă.

— Nu ea a scris scrisoarea, spuse Sin-Jin calm.

— De unde... de unde ştiţi asta?

Hangiul aproape leşinase de frică.

Sin-Jin se străduí să-şi ţină în frîu furia. Unde era ea? Ce-i făcuseră? Şi de ce?

Cine organizase totul?

Nu avea asupra cui să-şi descarce mînia şi numai teama zugrăvită pe chipul rotund hangiului îi aduse acestuia salvarea.

Îl trase mai aproape pe individ şi văzu cum groaza acestuia devine aproape palpabilă.

— Pentru că ea ştie carte. Publică o gazetă împreună cu fratele ei.

Sin-Jin îl scutură.

— Acum spune-mi cine a scris biletul şi ce s-a întîmplat cu Rachel, sau te tai în felii mai subţiri ca şunca pe care o serveşti.

Îl strînse mai tare şi ridică sabia.

Hangiului i se înmuiară picioarele, dar furiosul tînăr îl trase în sus.

— Nu pot să respir, horcăi omul.

Sin-Jin îi dădu drumul, dar îşi propti vîrful sabiei în burta lui generoasă.

— Nici nu mai ai nevoie, dacă nu-mi spui unde este.

Omul căzu în genunchi, cu mîinile împreunate ca la rugăciune şi tremurînd fără a se mai putea controla.

— El a luat-o.

— *El?*

Sin-Jin împinse sabia puţin mai mult.

Hangiul dîrdîia ca un miel dus la abator.

— Cine? întrebă Sin-Jin.

Hangiului i se scurgeau lacrimile de pe obrazul bovin, pierzîndu-se în cutele gîtului gras.

— Omul care mi-a dat scrisoarea pentru dumneavoastră, astă-noapte.

Sin-Jin îşi pierduse aproape complet răbdarea.

— *Ce om?* răcni.

Disperarea îl făcea pe hangiu aproape nebun.

— Nu ştiu, doar un om. Mare, urît. Avea o cicatrice, de la ochi pînă la ureche, spuse el arătînd drumul rănii pe propria lui faţă. Ca şi cum fusese făcută într-o luptă cu săbii.

Văzuse un asemenea om, realiză Sin-Jin. La Shallot. Se uitase pe fereastra din camera fratelui său şi-l văzuse pe individ jos. Îşi amintea că se uitase lung la cicatrice şi se întrebase unde o căpătase.

Sin-Jin îl ridică pe hangiu în picioare.

— Vreau să-i duci o scrisoare lui Benjamin Franklin. Poţi să faci asta?

Omul dădu din cap disperat.

— Da, da, se bîlbîi el. Orice.

Sin-Jin îi făcu semn să plece, dezgustat.

— Adu-mi o pană, hîrtie şi cerneală, îi ordonă. Trebuie să plec imediat în Anglia.

Hangiul se făcu nevăzut, fericit că mai era în viaţă.

Va trebui să se întoarcă în Anglia, se gîndi Sin-Jin, dacă dorea s-o găsească pe Rachel. În viaţă, spera el.

Capitolul 39

Pe drumul de întoarcere în Anglia şi apoi către Shallot, starea de spirit a lui Sin-Jin oscilă între furie şi teamă.

Nu avea linişte, dorindu-şi ca vîntul să sufle mai tare, vasul să meargă mai repede, calul să galopeze mai iute. Timpul se tîra cînd el avea nevoie să aibă aripi şi să zboare spre destinaţie.

Vanessa era cu siguranţă în spatele acestei afaceri. Vedea clar semnătura ei pe această răpire, deşi nu-şi închipuise niciodată că se va ajunge pînă aici. Pînă unde va împinge lucrurile? Nu avea încă un răspuns.

Sau poate că avea. De asta frica i se furişase în suflet, ca un şoarece care roade nemilos.

Singura lui speranţă era să se confrunte cu Vanessa şi s-o convingă să-i spună unde-i Rachel. Dacă nu o făcea ştia că ar fi capabil să rupă fiecare os din corpul ei blestemat. Descoperirea acestui lucru îl surprinse oarecum, dar erau foarte puţine lucruri pe care nu le-ar fi făcut ca s-o salveze pe Rachel.

De fapt, realiză el, nu prea era nimic ce n-ar face. În timp ce își îndemna nerăbdător calul pe care-l închiriase de la un grajd din Cornish, Sin-Jin se minuna că se întorsese atît de curînd în Anglia.

Durerea copleșitoare pe care o simțise la vestea morții premature a fratelui său fusese complet ștearsă din minte de panica pe care o adusese răpirea lui Rachel.

Se rugă cu fervoare să nu i se fi făcut nici un rău. Știa că ea este inteligentă și că nu s-ar da bătută, dar mesagerul identificat de hangiu era o brută mătăhăloasă. Faptul că o răpise dovedea suficient în ce măsură era mai puternic decît ea.

Oare Rachel era speriată? se întrebă Sin-Jin. Striga după el? În ciuda gravității situației, un zîmbet vag îi apăru pe buze. Din cîte o cunoștea pe Rachel probabil îl blestema că nu-i venise încă în ajutor. Acest gînd era singurul de care se putea agăța pentru moment.

Vanessa se admira în oglinda mare pe care i-o cumpărase Alfred din Franța acum un an, la insistențele ei. Se strîmbă, gîndindu-se la el. Acum o săptămînă îl băgaseră în groapă și-l acoperiseră cu pămînt, făcîndu-l să dispară pentru totdeauna din viața ei.

În sfîrșit!

Ce amintire jalnică pentru bărbatul care fusese!... Se săturase peste măsură de felul absolut insipid în care făcea dragoste. Toate nopțile pe care trebuise să le îndure timp de zece ani în patul idiotului ăla prost, nu se puteau compara nici măcar cu una singură petrecută cu Sin-Jin.

Numai amintindu-și acele vremuri, pielea și pîntecele îi începeau să se aprindă de dorință.

Zîmbi în oglindă. Sin-Jin va veni la ea acum. Va veni să jelească pierderea fratelui său și să ia în primire totul.

Iar ea o să-i fie soție.

Ar fi trebuit să fie lord de la început, iar ea ar fi avut demult tot ce și-a dorit: puterea și bărbatul.

Dar în urmă cu zece ani fusese tînără și proastă, altfel ar fi găsit o cale să-l facă pe Sin-Jin lord, așa cum găsise acum rezolvarea problemei.

Zîmbi satisfăcută pozînd în oglindă și încercînd să decidă din ce parte arăta mai bine. Totul trebuia să fie perfect atunci cînd sosea Sin-Jin. El o să se agite frenetic, căutînd-o pe tîrfa aia. Dar va fi suficient să se uite o dată la ea și va uita complet de Rachel. Și acum nu mai era nici Alfred și un simț al onoarei prost înțeles care să-i stea în cale lui Sin-Jin.

Vanessa se opri, gînditoare. Poate că pînă la urmă rochia albastră ar fi mai bună. Îi scotea în evidență ochii.

Ochii lui Alfred arătaseră ca niște ochi de mort cu mult înainte de-a muri, se gîndi ea amuzată.

Cît de simplu îi fusese! Și ce păcat că nu se gîndise mai devreme. Să otrăvești pe cineva este atît de ușor cînd știi cum s-o faci! Otrăvirea lui Alfred fusese lentă, îndelungată. Doar cîte puțin, ca nimeni să nu bănuiască nimic. Erau momente cînd simțea că va înnebuni așteptînd.

Dar totul se rezolvase pînă la urmă. El nu bănuise nimic, niciodată.

Prost! Da, ăsta fusese cusurul său. Problema lui, nu a ei. Și acum Sin-Jin va avea titlul și ea îl va avea pe Sin-Jin. Totul se dovedise remarcabil de ușor pentru o femeie inteligentă ca ea.

Vanessa se întoarse și își studie spatele. Da, catifeaua albastră va merge mai bine, decise ea. Vremea era foarte călduroasă, dar era important ca prima oară cînd o vede Sin-Jin să fie ispititoare. Trebuia să-l facă să uite complet de tîrfa aia mică ce-i cucerise inima.

— Ce? Văduvă fără veșminte de doliu? Fără respect pentru morți?

Vanessa se răsuci pe loc cu un strigăt de surpriză.

Sin-Jin stătea în uşa camerei, cu un umăr sprijinit de toc şi braţele încrucişate.

Era gata să dea curs impulsului de-a o strangula. Va păstra însă asta pentru mai tîrziu, îşi promise el. După ce o salvează pe Rachel.

O cîntărea cu răceală pe femeia din faţa lui.

Era incredibil cum semăna cu Krystyna. Culoarea ochilor, ţinuta. Chiar şi rochia pe care o purta îi amintea de o rochie pe care o purtase odată Krystyna. Dar în ochii Krystynei era blîndeţe, ce reflecta bunătatea sufletului ei.

Nimic nu strălucea în ochii Vanessei în afară de o răutate evidentă şi avariţie. Sufletul nu i se oglindea acolo, pentru că Vanessa nu avea suflet.

Ajunsese mai devreme decît planificase ea, dar cu atît mai bine. Vanessa zîmbi încet, conştientă că mişcarea senzuală a buzelor ei va săpa sub pielea lui şi-l va excita. Odată fusese nebun după ea. Atît de mult încît crezuse că se va confrunta cu Alfred şi-o va cere în căsătorie, stricînd totul. Ştia acum că ar fi fost mai bine dacă ar fi făcut-o. Dacă ar fi cerut-o şi cei doi fraţi s-ar fi duelat pe viaţă şi pe moarte, Alfred ar fi pierdut cu siguranţă şi ea ar fi cîştigat.

Dar nu mai era nevoie de cereri în căsătorie. Avusese ea grijă de asta.

Vanessa dădu din umeri cu nepăsare, ca o pisică ce-şi pîndeşte prada şi nu se grăbeşte.

— Nu văd nici un motiv serios ca să mă îngrop în culori sumbre.

Se învîrti în jurul lui Sin-Jin încet ca şi cum ar căuta cea mai bună cale de atac.

— Lui Alfred nu-i mai pasă ce port. Nu l-ar ajuta cu nimic dacă eu aş umbla jelind ca o matroană bătrînă.

Lipindu-se de el, Vanessa îşi frecă buzele de ale lui. Îşi apăsă seducător sînii de braţul său şi îl simţi încordîndu-se dintr-o dată ca un arc.

Încă era un prost încăpăţînat. Îşi stăpîni nerăbdarea. Va veni el curînd pe calea cea bună.

Doar un antic cod al onoarei îl împiedica să-şi arate sentimentele faţă de ea.

Cum putea cineva atît de frumos să fie în esenţă atît de urît? se întrebă el uluit.

— Bătrîneţea.

Sin-Jin pronunţă acest cuvînt ca pe un blestem pe care-l arunca asupra ei.

— Ăsta-i gîndul care te înspăimîntă cel mai mult, nu-i aşa? Să îmbătrîneşti.

Sin-Jin o răsuci cu brutalitate şi o obligă să se uite în oglindă. Ea se zbătu să scape din strînsoare, dar el îi prinse capul şi o forţă să se privească.

— Da, vei îmbătrîni, Vanessa. Vei îmbătrîni, insistă el. Şi pielea ta se va usca şi va atîrna.

Gîndul o îngrozea mai mult decît moartea.

— Nu!

El îi văzu frica, vanitatea. Cît de lipsită de valoare era, se gîndi el, fiindu-i cumva milă de ea, aşa cum ţi-e milă cînd priveşti momentele de durere prin care trece un criminal dus la spînzurătoare.

— O, draga mea, bătrîneţea vine pe la noi toţi şi nu poţi să faci nimic ca s-o opreşti. Şi dacă cineva îşi poartă păcatele aşa cum îi îmbătrîneşte faţa, atunci tu vei fi plină de zbîrcituri mult mai multă vreme decît ai fost tînără şi frumoasă.

Dezgustat, îi dădu drumul.

Vanessa se întoarse ţinîndu-şi mîna la gît. Bănuia el cumva că-i otrăvise fratele? O clipă se temu pentru viaţa ei. Dar nu, nu era posibil să ştie ce-a făcut ea. Nimeni nu ştia. Sin-Jin probabil se referea la încercarea ei de a-l seduce în noaptea aceea, la conac.

Dacă el suspecta ceva, ştia că era ca şi moartă. Vanessa se aruncă de gîtul lui Sin-Jin pledîndu-şi cauza,

încercînd să-i cîştige mila, şi prin asta iertarea. Sin-Jin fusese întotdeauna un prost cu inimă blîndă.

— Nu m-am putut stăpîni cînd te-am văzut. Trebuia să te am, să-ţi simt corpul peste al meu. În toţi aceşti ani lungi numai la tine m-am gîndit.

El îi îndepărtă mîinile şi o ţinu la o lungime de braţ.

— Ar fi trebuit să-i petreci cu gîndul la soţul tău.

Ce era cu el? Cum putea să-l facă să înţeleagă? Cum putea să-l facă s-o dorească din nou?

— Nu mai este nevoie să vorbeşti de el. Nu l-am iubit niciodată, insistă ea.

Sin-Jin o credea; era incapabilă să iubească pe oricine altcineva în afară de ea însăşi.

Femeia îşi şerpui din nou braţele în jurul lui.

— Nu există prea multă afecţiune fraternă nici între voi doi. Acum Alfred a dispărut şi putem fi împreună.

Îşi oferi buzele.

— Sînt o stăpînă minunată a conacului.

Dar nu îi va merge. Omul care o iubise dispăruse, slavă Domnului.

Îi îndepărtă braţele cu silă.

— Nu am nici un dubiu. Dacă stăpînele de conac trebuie să fie reci, crude şi dure, atunci tu ai fi regina lor.

Ochii îi străluceau cu o privire îngheţată, cînd brusc îi apucă mîna şi i-o răsuci la spate. Era sătul de jocul pe care-l juca această femeie.

— Unde este ea?

Deşi avu o tresărire, privi în sus la el cu inocenţă.

— Ea?

Pentru tupeul ei i-ar fi rupt braţul. Dar astfel nu ar fi aflat ce dorea să ştie.

— Nu te juca în felul ăsta cu răbdarea mea, Vanessa. Unde-i Rachel?

— Ţi-a fugit fătuca? Biata de ea! spuse drăgăstos, ridicîndu-se pe vîrfuri. Lasă-mă să te fac s-o uiţi definitiv, murmură ea, punîndu-i mîna pe piept.

Îi dădu drumul la mînă înainte de-a ceda tentaţiei de a-i face rău. Cu o înjurătură, o îmbrînci la o parte.

Vanessa se împiedică, lovindu-şi spatele de perete. Se holbă la Sin-Jin, surprinsă şi excitată de furia lui. Era o bestie care trebuia îmblînzită, se gîndi ea.

Lui Sin-Jin i se dilatară nările de furia care îi umplea fiecare fibră a corpului.

— Hangiul mi-a spus că mesagerul pe care l-ai trimis cu vestea morţii fratelui meu a răpit-o.

— Simeon?

Ea dădu din umeri cu inocenţă.

— Nu am idee ce face omul în timpul lui liber.

Zîmbetul ei era maliţios.

— Poate că s-a distrat şi el puţin cu ea. Amîndoi par a fi cam din topor.

Toată reţinerea lui, toată buna creştere se dizolvară şi ceva întunecat ţîşni, fulgerîndu-i în ochi. Îi luă capul în mîini. Ştiau amîndoi că-i putea strivi craniul într-un moment de furie.

— Spune-mi unde este.

Inima îi bătea să-i spargă pieptul.

— Nu am idee unde este, insistă ea cu convingere. Să te ia naiba, uită de această tîrfă! Pe mine mă vrei.

Se agăţă cu mîinile de cămaşa lui, insistînd chiar şi aşa captivă cum era.

— Pe mine mă doreşti. Ce alt motiv ai fi avut să pleci chiar în ziua nunţii mele?

Aşa interpretase ea? O aruncă la pămînt dezgustat.

— Eram cel de-al doilea fiu. Nu aveam nici un venit, îi reaminti el. Eram soldat în armată şi armata a fost trimisă în America. Nu aveam de ales.

Vanessa se ridică în picioare. Făcu un pas spre ea şi ea se dădu înapoi.

— Acum spune-mi unde este că, pe Dumnezeu, te omor chiar în acest moment cu mîna mea.

Vanessa știa că el vorbește serios. Dar se aventurase mult prea departe ca să se mai lase intimidată. Ridică bărbia cu un gest sfidător.

— Îți spun că nu știu.

Se hotărî să mărturisească jumătate de adevăr ca să mai cîștige timp. Trebuia să se gîndească.

— I-am spus lui Simeon doar să scape de ea. Am crezut că odată ce ea nu mai este, tu...

Auzise destul. Mai mult decît suficient. Ar fi trebuit să-i semneze condamnarea la moarte, dar nu avea timp de pierdut cu ea.

— Unde este el?

Vanessa se uită în jos la unghiile ei, ca și cum ar fi văzut ceva foarte important acolo.

— L-am concediat, spuse ea cu ușurință.

— Nu te cred.

Vanessa îl privi pe Sin-Jin contemplativ, ca și cum ar fi fost un prost că nu are încredere în ea.

— I-am dat o sumă de bani — mult mai mult decît trebuia — și i-am spus că o dată ce-a predat mesajul și a luat tîrfa, era liber să facă ce vrea, unde vrea și cu cine vrea. Acțiunile lui nu mă mai priveau pe mine, zise ea alegîndu-și cu grijă cuvintele.

Poate spunea adevărul. Suna rațional, cinic.

— Unde trăiește acest om?

Se holbă la el de parcă ar fi întrebat-o dacă merge goală prin fața servitorilor.

— De unde să știu? În Londra, poate.

Era la mai mult de cincizeci de kilometri distanță. Prea departe, se gîndi ea, ca Sin-Jin să călărească pînă acolo.

Cînd el se întoarse cu spatele și se îndepărtă, ea se grăbi după el uimită.

— Unde te duci?

El nici măcar nu se deranjă să se uite în urma sa.

— Să-l găsesc.

Era șocată. Sin-Jin chiar o părăsea. Chiar o prefera pe tîrfa aia irlandeză în locul ei.

— Sin-Jin!

Vocea ei îi comanda să se întoarcă. Sin-Jin se opri și se răsuci încet cu fața spre ea. Avea în ochi o privire amenințătoare.

— Dacă i s-a întîmplat ceva rău din cauza ta...

— Ce? Ce vei face? îl provocă Vanessa, avînd grijă, totuși, să păstreze distanța.

El îi mai spusese o dată. Nu era nevoie să o repete.

— Cred că deja știi.

Vanessa rămase pe loc, cutremurată pînă în adîncurile ființei. Ascultă sunetul pașilor lui și-l blestemă.

Un zîmbet diabolic îi lumină fața privind în jos la picioarele ei și văzînd cu ochii minții hruba întunecată, umedă și lipsită de aer. Și pe prizoniera care zăcea acolo, așteptînd soarta pe care i-o va hărăzi.

Într-un fel sau altul se va răzbuna.

Capitolul 40

Se afla într-un loc umed şi rece. Umed şi mirosind oribil a lucruri împuţite, putrezite. Şi erau zgomote. Zgomote terifiante. Se auzeau picioruşe mici rîcîind şi chiţcăieli ascuţite.

Rachel se simţea cuprinsă de panică precum un animal speriat, prins într-o capcană. Nu putea să vadă, ceea ce făcea ca sunetele slabe să fie cu atît mai oribile. Imaginaţia ei născocea cele mai vicioase torturi. I se încreţise pielea pe ea.

Mîinile îi erau strîns legate la spate cu o funie subţire care îi tăia carnea. Îi erau legate, de asemenea, şi gleznele şi avea o pînză bine fixată peste ochi. O cîrpă împuţită îi fusese îndesată în gură atît de bine că începuse aproape să se înece. O altă cîrpă era înfăşurată pe deasupra, ca să-i înăbuşe ţipetele.

Panica făcea ca inima să-i bubuie în piept făcînd-o să se teamă că-şi pierde controlul şi înnebuneşte.

Ceva se tîra pe ea. Rachel se zbătu spasmodic să se elibereze. Lacrimi umezirăcîrpa ce-i acoperea ochii. Nu

avea idee unde se afla sau cine o adusese aici şi de ce. Era înfometată, obosită şi teribil, teribil de speriată.

Tot curajul i se risipi şi începu să plîngă în hohote ce-i scuturau tot corpul. Tremura fără a se putea stăpîni. Instinctiv, Rachel începu să se zbată, în încercarea de-a se încuraja şi a scăpa de legături.

Gîndeşte-te, Rachel, gîndeşte-te! îşi spunea. Să fii speriată nu-ţi este de nici un folos. Trebuie să te gîndeşti. Trebuie să ieşi de aici.

Dar unde era „aici"?

Trebuia să se elibereze de frînghie.

Scoţînd incnete şi gemete se concentră pe frînghia de la mîini, răsucindu-se şi frecîndu-şi încheieturile din nou, încercînd cu disperare să-şi slăbească legăturile.

Dar se ţineau bine. Erau prea strînse ca să poată să se elibereze trăgînd de ele.

Simţea cum sfoara taie mai adînc în carne şi sîngele nu-i mai ajunge la mîini. Rachel se scutură, cu sudoarea curgîndu-i pe spinare.

Dar nu se opri din încercarea de a se elibera.

Dacă se oprea însemna că se predă. Şi după asta, probabil, venea moartea.

Repetă la nesfîrşit un fragment de rugăciune.

Chiţăitul rozătoarelor se auzi mai aproape, reverberîndu-i în creier, în timp ce Rachel muncea cu frenezie să scape din legăturile care îi întrau în carne.

Duncan Fitzhugh îşi înălţă capul. Urmărea de cîteva minute un tînăr hoţ de buzunare făcîndu-şi meseria. Era destul de priceput la treaba asta. Duncan estima că avea viitor. Hoţul de buzunare zîmbea învîrtindu-se neobservat prin mulţimea adunată la un spectacol de păpuşi. Avea mîinile la fel de repezi ca bătăile de aripi ale unui fluture.

Duncan oftă. Presupunea că există o linie fină care despărţea meseria de hoţ de buzunare de ceea ce făcea el ca să-şi cîştige existenţa. La urma urmei şi hoţii aveau dreptul să trăiască, altfel lumea asta ar fi cam searbădă.

Totuşi se gîndi Duncan, bătrînul pe care tînărul tocmai îl uşurase de pungă nu arăta mai bine decît hoţul. Mai rău, poate. Ce era corect era şi ce nu, nu. Trăgînd aer în piept, Duncan se lansă în mulţime şi se ciocni intenţionat de hoţul de buzunare. Privirea distrată şi expresia de amabilitate dispărură imediat de pe chipul lui. Ochii verzi, pătrunzători se uitară către omul cu păr roşcat.

— Oh, îmi cer scuze, zise Duncan. Ei, ia te uită aici!

Faţa lui Duncan era un portret inocent al surprizei. Ţinînd în mînă punga pe care degetele sale îndemînatice o subtilizaseră cu o clipă înainte, se înclină graţios înspre victima hoţului de buzunare.

— Aţi pierdut cumva din întîmplare asta, domnule?

Tînărul, care fusese complet păcălit de jocul lui Duncan se uita derutat la punga din mîna acestuia.

Bătrînul îşi puse imediat degetele boante la piept, pipăind haina, şi se albi cînd nu găsi nimic acolo.

Se holbă şi răspunse:

— Păi, da...

Duncan dădu din cap aprobator.

— Aşa m-am gîndit şi eu.

Făcu un gest spre hoţ. Mulţimea îşi întoarse atenţia de la spectacolul de păpuşi, spre Duncan şi ceilalţi doi.

— Acest tînăr, stimabile domn, a găsit-o. Zăcea aici pe jos. L-am văzut ridicînd-o pentru dumneavoastră.

Fluierînd, Duncan îşi făcu drum prin mulţime, lăsînd hoţul de buzunare să primească laude şi vorbe de recunoştinţă de la bătrîn.

Era un schimb destul de corect, se gîndi Duncan. Hoţul de buzunare pierduse o pungă cu nu cine ştie ce înăuntru, dar îşi cîştigase dreptul temporar de a fi erou.

— De ce-ai făcut asta?

Duncan se întoarse uimit, la auzul vocii care îi era familiară. Se uită în jurul lui. Nu putu depista imediat persoana căreia îi aparţinea.

Dar în clipa imediat următoare zîmbi dezvelindu-şi dinţii albi, căci îl recunoscu pe Sin-Jin.

— Ah!

Duncan se înclină cu un gest plin de înfloriturî, care amintea retragerea sa de pe *Charleston*, cu luni în urmă.

— Salvatorul navei comerciale. Deci ai ajuns la mal. Dar nu în Franţa.

Duncan scrută din priviri străzile din jur. Sin-Jin era aparent singur.

— Şi unde-i frumoasa ta doamnă?

Se aflau pe o străduţă, într-unul din cartierele cele mai rău famate ale Londrei. După ce o părăsise pe Vanessa, Sin-Jin căutase prin conac după Burns şi ceilalţi servitori care-l ştiau din anii în care locuise la Shallot.

Ajutorul de la grajduri îi spusese că erau toţi plecaţi, concediaţi de Vanessa după moartea stăpînului lor. Nici unul din ceilalţi servitori nu ştia unde pot fi găsiţi cei concediaţi, cu atît mai puţin Simeon.

Sau dacă ştiau, se gîndi Sin-Jin, le era frică să-i spună.

Călărise fără odihnă pînă la Londra, nutrind speranţa că Vanessa îi spusese adevărul despre locul unde se afla criminalul. Nu găsise nimic şi pierduse o zi degeaba.

Dar nu avea chef să discute asta. Disperarea îl făcuse să lase la o parte politeţea de circumstanţă.

— Sînt în Anglia din cauza fratelui meu, Alfred, care a murit acum cîteva săptămîni.

Duncan îşi dădu seama că asta nu e tot.

— Iar Rachel, nu ştiu unde este.

Duncan îşi încrucişă braţele şi-l studie pe Sin-Jin, încercînd să-şi dea seama dacă omul are privirea unui iubit părăsit. Verdictul era incert.

— A fugit, nu-i așa?

Sin-Jin oftă exasperat.

— A fost răpită, ca să fiu sincer.

Duncan scotoci în ochii lui Sin-Jin. Se citea o mare îngrijorare în ei, nu furia bărbatului părăsit.

— Răpită?

Suna interesant.

Sin-Jin dădu din cap. Incapacitatea lui de-a găsi măcar o urmă fie a lui Rachel fie a lui Simeon îl măcina.

— E o poveste lungă.

Duncan făcu un semn larg cu mîinile, zîmbind.

— Soarta a aranjat să am o lungă după amiază liberă. Vino, prietene. Ai privirea unui om ce are nevoie de o băutură care să-i ușureze sufletul.

Duncan îl luă de după umăr, cum fac prietenii vechi.

— Ai, bineînțeles, fondurile necesare pentru asta.

Sin-Jin dădu din cap aprobator, amuzat în ciuda situației care-i ocupa fiecare colțișor al minții. Instinctiv, duse mîna la pungă acoperind-o protector.

— Am.

Duncan dădu din cap văzînd gestul omului.

— Nu trebuie să-ți faci griji. Nu fur de la prieteni. Le permit însă, uneori, să-mi dea unele lucruri, spuse el cu un zîmbet ce făcu din nou să-i strălucească dinții.

Cum ținta lor era deja stabilită, Duncan îl conduse pe Sin-Jin la *Capul de zimbru*, o tavernă selectă, unde vinul era bun, dar femeile nu.

— Răspunde-mi la o întrebare, spuse Sin-Jin cînd intrară în localul zgomotos.

Duncan îi indică o masă dintr-un colț. Îi convenea că putea să stea cu spatele la perete și cu ochii pe ușă.

— Dacă pot, spuse el așezîndu-se.

— De ce i-ai dat punga înapoi omului?

Sin-Jin făcu un gest către o chelneriță. Femeia veni spre ei. Avea fața acoperită de un strat subțire de pudră,

care o făcea mai degrabă să arate ca o marionetă decît să o înfrumusețeze.

— Două beri, comandă Sin-Jin, privindu-l pe Duncan.

Acesta încuviință, apoi răspunse la întrebare.

— Avea aerul unui bunic. Unul sărac.

Sin-Jin se rezemă mai bine, privindu-l pe bărbatul din fața sa. Deci avea o conștiință pînă la urmă.

— Așadar îi jefuiești numai pe bogați?

— Ceva în genul ăsta, rîse Duncan. Deși asta sună mult prea nobil pentru cei ca mine. Nu sînt Robin Hood, știi?

Berile sosiră și Duncan luă o gură zdravănă din halba lui, după care se aplecă în față. Apucă halba cu amîndouă mîinile și se uită răbdător la Sin-Jin.

— Deci spune-mi povestea ta de jale.

Sin-Jin îi relată evenimentele din ultima lună cît de succint fu în stare.

Nu lăsă nimic important la o parte, nici măcar vizita nocturnă a Vanessei în camera sa.

Duncan ascultă totul în liniște fără să comenteze. Atenția i se încordă doar o dată cînd îi făcu semn din cap unei chelnerițe care trecea pe lîngă el. Îi dădu o palmă peste fundul bine conturat, după care își întoarse din nou privirea la Sin-Jin. Cînd acesta sfîrși povestirea, Duncan rămase tăcut pentru un timp. Studie cu grijă conținutul halbei sale, care era aproape goală, ca și cînd s-ar fi așteptat să apară ceva acolo.

Nerăbdător, Sin-Jin își trase scaunul mai în față, tîrîindu-l pe podeaua grosolană.

— Ei bine? întrebă el.

Duncan își ridică privirea spre Sin-Jin, așteptînd și restul întrebării. Presupuse că era un semn al disperării faptul că dorea ca Duncan să fie în stare să-i spună ceva care să-l ajute în căutările sale. Poate chiar s-o facă pe Rachel să apară lîngă el, prin cine știe ce vrăjitorie.

Suspină adînc.

Emoţia din oftatul lui Sin-Jin nu-i scăpă lui Duncan.

— Deci crezi că acest Simeon o ţine prizonieră.

Sin-Jin nu avea nimic altceva de care să se agaţe. Făcu un gest larg cu mîinile ca şi cînd ar fi spus că era depăşit de situaţie.

— Aşa a zis Vanessa.

Duncan îşi strîmbă gura cinic. Avusese partea lui de Vanesse: femei frumoase, fără suflet şi cu înţepătura veninoasă a unei viespi.

— Iar ea, desigur, e virtutea şi adevărul în persoană.

Sin-Jin se uită la Duncan, enervat că pesimismul său în creştere îi era confirmat şi de către acesta. De fiecare dată cînd crezuse că ştie cît de departe merge depravarea Vanessei constatase că o subestimase cu mult.

Adulter, răpire, toate astea păreau să nu fie de ajuns faţă de cît de negru îi era sufletul. Îşi pierduse vremea aici, se gîndi Sin-Jin, nerăbdător să-şi continue căutările. Aruncă pe masă o monedă şi dădu să se ridice.

— Nu mai am unde să mă duc.

Duncan îi prinse mîna ca într-un cleşte, ţinîndu-i pe loc. Sin-Jin era surprins de puterea degetelor lungi, fine ale corsarului.

— Dacă a minţit că iubeşte un bărbat, ai putea cu uşurinţă să mintă şi despre felul în care s-a descotorosit de logodnica iubitului ei.

Sin-Jin se strîmbă.

— Nu sînt iubitul ei.

Duncan dădu din umerii săi laţi.

— Din cele auzite, cred că Vanessa nu face diferenţa.

Ţinînd halba ridicată, chemă chelneriţa.

— Dar Londra este un loc la fel de bun ca oricare altul ca să ne începem căutările. Va trebuie să ne uităm prin toate cotloanele.

Deşi la asta se aşteptase de la bun-început, totuşi oferta lui Duncan îl surprinse pe Sin-Jin.

— O să mă ajuţi?

Duncan ridică o sprînceană. De ce altceva credea Sin-Jin că l-ar însoţi?

— Bineînţeles.

Dorinţa corsarului de-al ajuta nu era legată de bani. Cel puţin nu vorbiseră de aşa ceva. Puritatea sufletească nu părea calitatea de căpătîi a lui Duncan, deşi îl văzuse înapoind punga cu bani bătrînului.

— De ce?

Lui Duncan i se părea evident. Zîmbi acceptînd o nouă halbă de bere de la chelneriţa care chicoti şi se retrase unduind din şolduri.

— Ţi-o datorez. M-ai lăsat în viaţă cînd nu aveai de ce.

Duncan luă o gură de bere, apoi puse halba jos.

— Ai fi putut cît se poate de simplu să mă termini.

Sin-Jin dădu din cap. Rîse amar.

— Şi să mă confrunt cu oamenii tăi? Eram depăşiţi în proporţie de trei la unu. Şi ai mei de-abia dacă ştiau de ce parte să apuce sabia.

Duncan zîmbi legănînd halba în mînă.

— Un om milos şi înţelept. Un om rar, după părerea mea, zise el privindu-l pe Sin-Jin în ochi. Un om pe care pot să-l consider drept un prieten.

Dînd halba la o parte, Duncan îi întinse mîna lui Sin-Jin. Acesta o luă, şi astfel se formă o punte între cei doi. Strîngînd mîna lui Sin-Jin, zîmbetul lumină toată faţa lui Duncan. Foarte rar se înşela în cîntărirea unui om.

— Ce facem mai întîi?

Ca răspuns, Duncan mai luă o gură de bere. Halba sună a gol cînd o puse la loc pe masă.

— Se întîmplă foarte puţine lucruri prin Londra de care eu să nu aud, într-un fel sau altul.

Dădu capul pe spate şi bău ultimele picături de bere, sub privirile fascinate ale lui Sin-Jin. Apoi trase adînc aer în piept.

Nu era niciodată beat sau măcar ameţit. Doar înviorat.

— La treabă, îl îndemnă el pe Sin-Jin, ridicîndu-se.

Acesta se ridică la rîndul său şi ieşi iute din cîrciumă, urmîndu-l. Duncan îl luă pe Sin-Jin pe după umeri conducîndu-l în josul străzii.

— Am o grămadă de prieteni grozavi, îi spuse el. Cineva trebuie să fi auzit sau văzut ceva care ne va duce la frumoasa Rachel.

În intervalul unei singure zile reţeaua de corsari îl găsi pe tatăl lui Simeon. Bătrînul noduros şi prăpădit trăia într-o tavernă pe care o curăţa noaptea, în schimbul unui pat în pivniţă şi a două mese meschine pe zi.

Îngrijorat şi bănuitor, bătrînul refuzase la început să vorbească cu ei. Însă arginţii care picară în mîna lui îl făcură să se răzgîndească. Lăsînd monedele să alunece într-o pungă pe care o purta la brîu, pe sub cămaşa murdară, bătrînul jură pe mormîntul fostei sale soţii că fiu-său nu venise să-l vadă de mai multe săptămîni. Din cîte ştia el, Simeon încă locuia la Shallot, un îndrăgit şi credincios protejat al femeii pe care o servea.

Drumul se închisese într-un cerc complet.

— Se pare, în cazul ăsta, că minunata Vanessa te-a minţit din nou, îi spuse Duncan lui Sin-Jin cînd plecară din pivniţa mizeră.

Sin-Jin nu spuse nimic. Se ruga doar ca Vanessa să nu-l fi minţit cînd spusese că Rachel este încă în viaţă.

Capitolul 41

Rachel nu avea idee cît timp trecuse. Se simţea extenuată şi lihnită de foame. Nimeni nu venise să-i dea mîncare, sau apă să-şi umezească gîtul uscat.

Nu apăruse nici un paznic. Dacă fusese lăsată aici ore sau zile, nu avea cum să-şi dea seama.

La un moment dat credea că adormise de epuizare. Îşi amintea că s-a trezit simţind o muşcătură. Cu un ţipăt înfundat, care-i ricoşase în creier, Rachel se zbătuse pentru a se scutura. De atunci, muncise cu şi mai multă frenezie ca să se elibereze de frînghiile care-i legau mîinile. Transpiraţia, lacrimile şi sîngele se amestecară toate pe trupul ei.

Refuza să se oprească. Nu putea să se oprească.

Frica o stăpînea, impulsionînd-o.

Pînă la urmă sîngele care îi curgea de la încheieturi făcu sforile alunecoase. În ciuda durerii ascuţite din braţe şi muşchi, se răsuci lărgind legătura şi îşi trase mîna afară.

Era liberă!

Mîinile, în sfîrşit, îi erau libere.

Lacrimile îi curgeau pe faţă. Cu braţele tremurînd spasmodic, înţepenite din cauza poziţiei în care fusese obligată să stea, Rachel trase cîrpa care-i acoperea ochii.

Durerea o făcu să clipească furioasă. Dar întunericul era atît de profund, încît avea impresia că rămăsese cu ochii închişi.

Se concentră şi descoperi că poate detecta forme mici alergînd, forme în mişcare. Şobolani. Peste murdăria de pe podea era un strat de paie putrede. O rază anemică de lumină pătrundea printr-o crăpătură în tavan, de undeva deasupra ei, permiţîndu-i să vadă ceva de jur-împrejur. Lumina zilei. Rachel putu doar să presupună că este un fel de pivniţă sau peşteră. Dar unde? Şi de ce?

Îşi scoase căluşul, scuipînd cîrpa murdară din gură. Tuşind, începu să se sufoce şi i se făcu brusc greaţă. Cîteva clipe mai tîrziu, vomită plîngînd.

Nu, nu era vreme să-şi plîngă de milă. Trebuia să scape. Era singurul lucru care conta.

Cu degetele înţepenite, se chinui să dezlege legăturile de la picioarele desculţe.

Deodată realiză că tremură din nou. Nu putea lăsa slăbiciunea, frica ce o devorase, să pună iar stăpînire pe ea. Rozătoarele vor veni din nou dacă se dădea bătută. Numai gîndul acesta o făcu să-şi dubleze eforturile şi să nu se lase cuprinsă de disperare. Încercă să se ridice, dar picioarele nu-o ascultau şi căzu iarăşi.

— În picioare, naiba să te ia, ridică-te! îşi porunci ea.

Sunetul propriei voci o mai linişti puţin şi Rachel încercă iar. Şi iar.

Pînă cînd, în sfîrşit, reuşi să se ţină pe picioare. Clătinîndu-se, îşi întinse mîinile în faţă, încercînd să atingă ceva solid.

Mîinile întîlniră numai aerul. Un aer umed, stătut.

Muşcîndu-şi buzele, Rachel făcu un pas ezitant înainte şi apoi încă unul. Inima îi bătea să-i spargă pieptul, de teama a ce ar putea găsi.

Poate că era într-o peşteră. Un pas greşit şi s-ar putea să cadă într-un abis. Stătu nemişcată, încercînd să-şi stăpînească tremurul genunchilor. Îşi simţea picioarele moi, gata-gata s-o trădeze.

Încet, ascultînd ca să prindă vreun sunet, făcu un efort pentru a-şi calma bătăile inimii. Se tîrî înainte, centimetru cu centimetru. De ce era peretele atît de departe? De ce nu-l găsea?

Mîinile ei întinse atinseră ceva umed şi rece. Solid. Peretele. Un perete de piatră. Rachel aproape ţipă de bucurie. Mai luă o gură din aerul infect şi se îmbărbătă să meargă mai departe. Cu răbdare, deşi nervii îi erau întinşi la maximum, îşi plimbă mîinile de-a lungul peretelui, căutînd o cale de scăpare.

„O, Doamne, Sin-Jin, unde eşti?" întrebă ea, cu lacrimi amare în ochi.

„Nu este aici" îşi răspunse tot ea în clipa următoare încercînd să-şi adune puterile.

„Dar tu eşti. Acum ocupă-te de asta, Rachel O'Roarke. Sau, dacă nu, vei ajunge — nu peste multă vreme — hrană pentru şobolani."

Încet, deoarece aşa se simţea mai bine, începu să caute din nou. Degetele scormoneau cu înfrigurare pereţii.

Dacă s-ar fi lăsat pradă furiei din el, ar fi dat buzna pe uşa din faţă. Era dreptul său de conte să pună stăpînire pe conac.

Dar Sin-Jin nu dorea să-i ofere Vanessei avantajul de a fi pregătită.

Nu ştia de ce mai era capabilă şi nu voia să mai rişte nimic. Putea fi în joc chiar viaţa lui Rachel.

Din moment ce ea stăpînea situaţia, tot ce le mai rămînea lor era şiretenia şi elementul surpriză.

Mai exista o cale de a pătrunde în conac.

Sin-Jin şi Duncan intrară pe moşie prin pădurea care se întindea în spatele clădirii.

După cîteva încercări, Sin-Jin reuşi să găsească intrarea în peştera care se întindea de-a lungul a mai bine de doi kilometri pînă la conac. Dădea direct în pivniţa de jos, de unde puteau ajunge în bibliotecă.

După ce ezită o clipă, Duncan îl urmă pe Sin-Jin în peştera care era înaltă de-abia cît un stat de om. Era ca şi cum s-ar fi aventurat de bună voie într-un mormînt. Duncan prefera întotdeauna lumina.

Înăuntru însă, tunelul de trecere se lărgea brusc destul de mult, permiţîndu-le să meargă alături. Duncan îşi ţinea torţa ridicată şi se uita după lilieci.

— A naibii lucrătură, chestia asta.

Amintirile îi reveniră lui Sin-Jin ca paginile dintr-o carte îndrăgită. Din cînd în cînd scăpa de tutorele lui, ştergînd-o din bibliotecă şi luînd-o prin aceste cotloane înguste. Burns i le arătase în mare secret, acum mulţi ani. Se îndoia că vreun alt membru al familiei ştia de existenţa lor. Faptul că numai el le cunoştea îl făcuse să se simtă mîndru şi deosebit de onorat.

Sin-Jin se grăbi prin coridorul întunecos. Un curent de aer rece adie din cine ştie ce crăpătură nevăzută, făcînd torţa să ardă mai puternic.

— Străbunicul meu a poruncit să fie săpat acest tunel în caz că el şi familia lui ar trebui să fugă de duşmani.

— Duşmani, repetă Duncan amuzat. Bieţii ţărani?

Nu putea să-l condamne pe Duncan pentru sentimentele faţă de bogătaşi. În ultimele două zile împărţiseră mîncarea, camera şi îşi împărtăşiseră crîmpeie din trecutul lor. Duncan avusese o viaţă grea. Sin-Jin îl cunoştea pe tatăl lui Duncan din proasta reputaţie pe care acesta o avea.

Îi aruncă o privire.

— Erau de partea lui Mary, regina Scoţiei. Nu era o poziţie prea populară pe vremea aceea.

— A, sînt foarte obişnuit cu poziţiile nepopulare, spuse Duncan.

Merseră o vreme în tăcere. Se putea auzi undeva în depărtare sunetul făcut de un curent de apă subteran. Duncan nu prea se simţea în largul său.

Răsuflă uşurat cînd tunelul se lărgi şi mai mult.

Odată ajunşi în acel punct, Sin-Jin ţinu torţa într-o parte scrutînd întunericul. Erau două uşi în pereţi, la mai mult de doi metri una de cealaltă. Dacă nu se înşela, în spatele acelor uşi erau celule.

Îi reamintea lui Duncan de închisoarea unde zăcuse prizonier cîndva, aşteptîndu-şi moartea. Din fericire, oamenii săi îl salvaseră înainte de-a atîrna în streang.

Duncan îi arătă lui Sin-Jin celulele.

— Străbunicul tău avea, şi temniţe proprii?

Se apropiară de cele două celule. Simţi un fior. Speranţă? Frică? Sigur Vanessa nu o aruncase pe Rachel într-una din aceste celule. Ideea era prea hidoasă ca să se gîndească la ea.

— Nu ştiu la ce le folosea, răspunse Sin-Jin sincer.

Dar îşi putea imagina. Îşi amintea vorbindu-se de o fiică ce încercase să fugă cu fiul căpitanului gărzilor. Un protestant. Nu se mai auzise de ea. Dar în nopţile reci, de iarnă, servitorii jurau că îi auzeau vocea cerînd milă. I se păru că o aude cîntînd. Un fior îl trecu pe şira spinării.

Rachel se opri din cîntat şi îşi ţinu respiraţia. Era imaginaţia ei de vină? Îl chemase atîta pe Sin-Jin, că acum îi auzea vocea? Dar era clar, ar fi putut jura că o auzise cît se poate de clar.

Dînd peste uşa pe care o descoperise ceva mai devreme, îşi rupse unghiile încercînd să zgîrie în jurul barelor puse la mica deschizătură prin care temnicerii de odinioară se uitau la prizonieri.

— Sin-Jin?

În voce îi tremura speranţă, panică şi nervii ei extenuaţi cedară dintr-o dată, nemaiputînd rezista

— Sin-Jin, eşti acolo?

— O, Doamne!

Nu-i venea încă să creadă că în sfîrşit o găsise, că rămăsese aici, pe această lume. Sin-Jin alergă spre celulă. Degetele îi se unîră printre barele uşii.

— Rachel, eşti bine?

Genunchii ei ameninţau să cedeze din nou. Dorea să rîdă, să plîngă, toate dintr-o dată.

— Nu, nu sînt bine, spuse ea cu glas răguşit din cauza gîtului uscat. Nu mai pune întrebări prosteşti şi scoate-mă odată de-aici!

Înghiţi nodul pe care-l avea în gît. Cînd văzuse lumina îndepărtată a torţei crezuse că venea temnicerul ei. Se temuse de confruntarea cu el, dar orice era mai bine decît să rămînă închisă aici printre viermi.

Se repezise la bare, deşi le mai încercase de nenumărate ori. Nerăbdarea de-a fi liberă aproape că o făcuse să izbucnească într-o criză de nervi.

— Te rog, Sin-Jin! strigă ea.

Tonul rugător din vocea ei îi sfîşie inima. Sin-Jin trase de uşă, dar fără efect. Strînse disperat pumnii, plin de furie neputincioasă, uitîndu-se în jur după ceva cu care să o poată deschide.

— Uite, încearcă asta.

Sin-Jin se întoarse şi Duncan îi înmînă un inel ruginit de care atîrna o cheie la fel de mîncată de umezeală.

Sin-Jin rămase uimit o clipă, neaşteptîndu-se să fie atît de uşor, cînd totul pînă aici fusese atît de dificil.

— De unde dracu' ai luat asta? întrebă el nevenindu-i a crede ce vedea cu ochii.

— Nu te uita la dinţii calului de dar, spuse Duncan arătînd spre peretele din faţa celulelor.

Un cui imens se ţtea din perete.

— Atîrna acolo, la vedere. Presupun că cel care a pus cheia aici nu s-a gîndit că ar putea să vină cineva fuga să o salveze pe prizonieră.

Rachel nu recunoştea cealaltă voce. Nu-i păsa însă dacă venise Sfîntul Mihail cu toţi arhanghelii săi sau Lucifer cu banda lui de diavoli, atîta timp cît uşa de la celulă se deschidea.

— N-aţi vrea voi doi de acolo să mă scoateţi din locul ăsta şi să nu mai staţi la discuţii?

Sin-Jin băgă repede cheia în broască şi o răsuci. După o clipă, încuietoarea cedă şi uşa celulei se deschise. Rachel îi căzu în braţe.

Lacrimile şiroiau pe obrazul ei, în timp ce se porni să lovească cu palma în umărul lui Sin-Jin. Era o lovitură anemiată de oboseala şi suferinţele îndurate.

— De ce ţi-a luat aşa de mult timp? îl certă ea cu evidentă bucurie.

Sin-Jin o ţinea în braţe luptîndu-se cu emoţia. Se temuse că nu o va mai revedea niciodată. Ea se lipi de el, ca un copil trezit dintr-un coşmar oribil. O sărută uşor pe cap, prea emoţionat ca să poată vorbi.

— M-am oprit pe drum să cer îndrumări, îi răspunse în sfîrşit Sin-Jin.

Cotrobăi după bidonul cu apă care îi atîrna la umăr. În ultima clipă se gîndise să-l ia, ca şi cum ceva l-ar fi avertizat că va avea nevoie de el.

— Poftim. Bea încet, o preveni el.

Avea un gust mai bun decît cel mai bun nectar. După un moment, Rachel se simţi aproape ca renăscută. Şi dorinţa de răzbunare îi clocoti în sînge.

Duncan stătea într-o parte, aşteptînd ca scena să se termine. Îşi meritau momentul de intimitate, gîndi el.

Dar timpul era un factor important. Puteau fi descoperiţi în orice moment.

Trebuia să fie pregătiţi.

Duncan îl bătu pe umăr pe Sin-Jin.

— Ne întoarcem pe acelaşi drum? întrebă el.

Sin-Jin se încruntă.

— Du-o la cai, Duncan, îl instrui el, dîndu-i-o în grijă pe Rachel. Eu am o socoteală de încheiat.

Deşi era slăbită de foame, puterea părea să-i revină, ţîşnind ca dintr-o sursă necunoscută. Răzbunarea era o sursă puternică de energie şi ea îi curgea acum prin vene cu forţa unei furtuni.

— Pe dracu' o să stau la cai!

Amîndoi bărbaţii se uitară la ea, surprinşi.

Adunîndu-şi toate puterile, îi privi sfidător.

— Socoteala pe care o ai tu de încheiat nu este nimic pe lîngă a mea. Unde ne aflăm? întrebă ea, deşi avea deja o bănuială.

— Sub Shallot, o lămuri Sin-Jin.

Ochii lui Rachel scînteiau în lumina torţei.

— Cred că frumoasa Vanessa va avea nevoie de o perucă. Şi asta curînd, spuse Rachel cu un gest prin care arătă cum îi va smulge părul. Doar arată-mi drumul, îi ceru ea lui Sin-Jin.

El ar fi vrut să o trimită de aici, dar Rachel avea dreptul să o înfrunte pe femeia care îi ordonase răpirea şi o condamnase să moară în mizerie, în celula aceea.

Se uită peste capul ei la Duncan şi-l văzu privindu-i şi aşteptînd, lăsînd să se înţeleagă că nu era problema lui.

— Pe aici, indică el.

Pivniţa se termina sub bibliotecă.

Sin-Jin se urcă pe o scară de piatră şi ascultă lîngă un paravan de lemn. De cealaltă parte, intrarea era mascată de rafturi cu cărţi. Nu se auzea nimic. Trăgînd aer în piept, împinse încet raftul.

Camera era goală.

Tinerii îşi scoaseră săbiile şi intrară în încăpere. Rachel trase cu ochiul la cămin şi, luînd-o repede înaintea bărbaţilor, puse mîna pe vătrai. Cu mîna strînsă pe mîner se uită la Sin-Jin.

— Sînt gata.

Jeanne D'Arc probabil avea aceeaşi privire cînd intrase în Orleans, îi trecu prin minte lui Sin-Jin. Dar, cu puţin noroc, finalul va fi diferit pentru ei.

Era vremea prînzului.

Vanessa stătea singură în imensa sală de mese. Îi plăcea propria ei companie şi liniştea nu o deranja. Avea timp să reflecteze. Şi să se bucure.

Zîmbi privind la farfuriile pline de pe masă. Era o masă îmbelşugată în faţa ei. Îi creştea pofta de mîncare la gîndul că undeva, dedesubt, Rachel murea de foame, în timp ce ea se înfrupta din aceste bunătăţi. Dacă nu cumva aveau grijă şobolanii s-o scape de ea.

Vanessa rîse în sinea ei despăturind tacticos şervetul de pînză. Spera ca şobolanii să aibă o masă deosebit de gustoasă. Altceva nici nu merita fătuca aia pentru că i-a stricat planurile.

Putea să se descotorosească de Rachel cu uşurinţă, ducînd-o în Franţa, dar ar fi fost mult prea rapid. Se bucura la gîndul că fata aia murea încet, în chinuri.

Aşa şi trebuia.

Vanessa ridică cupa cu vin într-un toast tăcut, apoi duse paharul la buze şi luă o înghiţitură.

Putea să aştepte. Era numai o chestiune de timp pînă cînd Sin-Jin se va răzgîndi.

Şi în cazul în care nu o va face, putea să scape şi de el. Bruta aia, Simeon, va fi mai mult decît bucuros să stoarcă viaţa din corpul puternic şi senzual al lui Sin-Jin. Şi atunci nu va mai fi nici un Lawrence să-i stea în drum.

Avu un fior, cînd o mişcare reflectată de cupa ei de argint îi atrase atenţia.

— Ce...

Ţipătul îi fu oprit de o mînă care-i astupă gura.

Capitolul 42

Vanessa holbă ochii cînd îi văzu pe Sin-Jin ocolind masa şi oprindu-se în faţa ei, însoţit de încă un bărbat, mai înalt.

Cum intraseră fără ca ea să-şi dea seama?

Încercă să ţipe, dar sunetele îi fură oprite.

Mîna care îi ţinea gura astupată era mică, fină, murdară. O mînă de femeie. Vanessa îşi dezveli dinţii, gata să muşte.

Dar tocmai cînd Vanessa dădu să apuce cu dinţii, Rachel îşi trase mîna şi o lovi cu furie peste obraz cu dosul palmei. Forţa loviturii făcu capul Vanessei să zvîcnească.

— Căţea! strigă Rachel.

Vanessa sări în picioare. Scaunul căzu cu zgomot pe podea. Se răsuci pentru a se uita la atacatorul murdar şi rămase cu gura căscată.

— Tîrfă! ţipă Vanessa la ea cînd îi reveni glasul.

Duncan văzuse destule înfruntări ca să ştie că va urma o încăierare cît se poate de aprigă.

— Nu cred că ar fi trebuit să-i spună asta lui Rachel.

Nici una din femei nu-l auzi pe Duncan. Aruncînd vătraiul pe podea, Rachel se aruncă pe Vanessa, strigînd o înjurătură care o făcu pe cealaltă să pălească. Zgîriindu-se cu unghiile, cele două femei căzură la pămînt, luptîndu-se ca două pisici vagaboande pentru resturile unei mese.

Sin-Jin dădu să le despartă, dar Duncan îi puse o mînă pe umăr, oprindu-l.

— Las-o s-o scoată din circulaţie. Şi-a cîştigat acest drept, îl sfătui el arătînd din cap spre Rachel sau spre locul unde aceasta fusese pînă acum o clipă.

Cu mîinile înfipte în părul Vanessei şi unghiile acesteia în hainele ei, Rachel se rostogolea ba deasupra, ba dedesubtul femeii îmbrăcate în haine bogate.

Duncan îşi încrucişă braţele, studiind combatantele.

— Îţi plac pariurile? îl întrebă el calm pe Sin-Jin.

Sesiză umorul din vorbele lui Duncan, dar nu se putea opri să nu fie îngrijorat.

— Rachel, răspunse fără ezitare Sin-Jin dîndu-se la o parte din calea lor.

— Vanessa este mai mare, îi atrase atenţia Duncan. Are avantajul mărimii şi greutăţii.

Sin-Jin rîse, neluîndu-şi ochii de la cele două femei. Evident omul nu cunoscuse niciodată o femeie ca Rachel.

— Ai văzut vreun cocoş de lupte atacînd un cîine?

Duncan negă din cap. Deja îşi dădea seama că Vanessa nu mai avea vlagă.

— Bine punctat. Deci eu voi pierde?

Un zîmbet de cunoscător îi apăru pe faţă. Vanessa se ghemui la podea plîngînd. Rochia îi era sfîşiată, avea un ochi vînăt şi pierduse doi dinţi. Buza inferioară îi sîngera. Era sînge peste tot pe rochia ei.

Sin-Jin îi aruncă o privire lui Duncan.

— Mă tem că tocmai ai pierdut.

Sin-Jin întinse mîna după plată.

Duncan i-o dădu deoparte, iar cînd Sin-Jin ridică mirat o sprînceană, izbucni în rîs din toată inima.

— N-am stabilit nici o condiţie la pariu.

Lui Sin-Jin nu-i venea să se certe, acum cînd totul se sfîrşise atît de bine. Trăgînd-o pe Rachel înspre el, o cuprinse în braţe.

— Te simţi mai bine? o întrebă el.

— Mă simt minunat.

Aşa şi era. Dar dură exact un minut, după care Rachel se înmuie, extenuată peste măsură.

— Am nevoie de o baie.

Ridică gura spre Sin-Jin şi acceptă o sărutare dulce.

— Şi mîncare. Foarte multă mîncare, continuă repede, aruncînd o privire spre masă.

Baia veni după masă. O baie lungă, revitalizantă la care nu fu singurul participant.

Refăcută, hrănită şi simţindu-se din nou bine, Rachel se confruntă cu fosta ei rivală în camera din faţă, unde rămăsese sub paza lui Duncan.

Vanessa stătea, agitîndu-se pe un scaun sculptat. Făcuse tot ce putuse pentru a-l îndupleca pe Duncan să-i dea drumul. Dar maimuţa rînjită o refuzase, într-un mod enervant de politicos.

Chiar cînd îi oferise mulţi bani, o grămadă de bani, şi adăugase suplimentar şi propria ei persoană, prostul o refuzase. Spunea că doar o parte a ofertei îl tenta şi adăugase că se îndoieşte de faptul că ea ar avea destui bani ca să-l facă să trădeze un prieten.

Cînd Sin-Jin şi Rachel intrară în încăpere, Vanessa se încordă. Nu ştia la ce să se aştepte de la ei.

Se holbă la înfăţişarea proaspătă a lui Rachel, dureros de conştientă de aspectul jalnic al propriei persoane.

— De ce nu-mi acorzi aceeaşi favoare pe care i-ai oferit-o ei? îl întrebă Vanessa pe Sin-Jin.

Acesta se aşeză pe scaun în faţa ei şi o privi insolent.

— Te las în viaţă, femeie. Mulţumeşte-te cu asta, oricît de puţin înseamnă acest lucru.

Vanessa înţelese şi ceea ce nu fusese rostit.

— Mă goneşti? ţipă ea ascuţit.

Se ridică pe jumătate, dar Duncan o împinse la loc punîndu-i ferm o mînă pe umăr.

— Primeşti mai mult decît meriţi, sublinie Sin-Jin.

Discutase problema pe îndelete cu Rachel, în timpul a ceea ce se transformase într-o zbenguială erotică, în baie. Fu surprins să descopere ce inimă generoasă avea aceasta. Dacă lucrurile ar fi fost invers, Vanessa nu ar fi arătat nici o urmă de blîndeţe. Ar fi ordonat să i se smulgă lui Rachel inima din piept.

Sin-Jin o ţinea de mînă pe Rachel.

— Te trimit la tatăl tău în Northumberland. Nu vei mai pune piciorul în conacul meu sau pe pămînturile mele cît vei trăi.

— Asta-i pămîntul meu! Al meu! Nu mă poţi goni!

Vanessa ţipa nevenindu-i să creadă.

Fusese stăpînă aici. Shallot îi aparţinea ei mai mult decît lui Sin-Jin. Cum îndrăzneşte s-o dea la o parte?

— Încearcă să te întorci şi vei vedea ce se întîmplă, spuse el privind-o direct.

I se făcuse silă să se mai uite la Vanessa, dar vroia ca ea să vadă cît de mult o dispreţuieşte.

— Poate că, în timp, vei găsi alt prost cu titlu, căruia să-i faci viaţa amară. Mulţumeşte-te cu faptul că nu te dau pe mîna legii pentru tentativa de omor împotriva lui Rachel.

Nu avea nici timpul, nici cheful de a tîrî numele fratelui său într-un proces scandalos, deşi dacă ar fi existat o cale mai rapidă de-a o trimite la spînzurătoare, ar fi făcut-o bucuros.

— Nu am timp de pierdut cu tine.

Văzu furia din ochii ei. Vanessa deschise gura şi el ghici natura cuvintelor ei. Avea venin în priviri.

Sin-Jin ridică o mînă, forţînd-o să tacă.

— Încearcă să mi te opui şi o să-mi fac timp să atîrni în ştreang.

Ea ar fi vrut ca o sabie să-i străpungă inima.

— Nu te-ar crede!

Ochii i se îngustară.

— Sînt noul conte. Mă vor crede.

— Eu te-am făcut noul conte! strigă ea furioasă.

Sin-Jin se ridică de pe scaun, apucînd-o de mîini şi aproape smulgîndu-i-le.

— Ce?

— Chiar crezi că fratele tău a murit de la sine aşa convenabil, tocmai cînd trebuia?

Buzele Vanessei se schimonosiră într-o grimasă.

— Alfred nu a făcut nicodată în viaţa lui ce trebuia, aruncă ea. Eu l-am...

Brusc înţelese că furia îi desferecase gura.

— Continuă!

Vocea lui Sin-Jin era periculos de joasă. Se apropie de Vanessa. Aplecîndu-se, o privi în ochi de la cîţiva centimetri. Aerul vibra în jur, impregnat de izul fricii care o cuprindea vizibil.

— Tu ai făcut ce?

— Nimic.

Vanessa se uită în jos la mîinile el.

— N-am spus nimic.

— L-a otrăvit, declară brusc Rachel uitîndu-se la cei doi bărbaţi.

Gîndul era drăcesc, dar tot atît de evident. Rachel cunoştea destule despre ierburi pentru a-şi da seama. Era uşor pentru cineva familiarizat cu aşa ceva.

— El nu era slab de la lipitori, strigă ea cuprinsă de oroare. Era slab din cauza a ceea ce îi dădea ea.

Dar Vanessa devenise tăcută ca o scoică. Îşi redobîndise rapid controlul şi atitudinea sfidătoare.

— Această acuzaţie nu o veţi dovedi niciodată.

Sin-Jin ştia că ea avea dreptate. Deşi îşi dorea s-o vadă atîrnînd în ştreang, de gîtul ăla frumos, ştia că nu avea dovezi.

— Împachetează-ţi lucrurile şi pleacă, îi ordonă el cu răceală. Vreau să pleci într-o oră, pînă nu mă răzgîndesc.

Vanessa ştia că nu este o ameninţare deşartă.

Blestemîndu-l din adîncul sufletului ei negru, se grăbi spre camera sa.

Rachel nu înţelegea cum putea Sin-Jin s-o lase să scape atît de uşor.

— Dar ţi-a ucis fratele! În adîncul inimii tale ştii asta! strigă Rachel.

Îi era dificil să gîndească cu mintea, nu cu sufletul.

— Vanessa este oricum, dar proastă nu. Are dreptate. Nu am nici o dovadă.

Se gîndi la personalul concediat brusc şi se întrebă cîţi din ei erau concediaţi într-un mod mai definitiv decît bănuise vreodată.

Cîţi mai muriseră ca să asigure tăcerea?

— Fără îndoială că nu a lăsat complici în viaţă.

Se lăsă tăcerea în cameră. Sin-Jin privea focul.

— Şi acum?

Auzind glasul lui Rachel, Sin-Jin se întoarse.

— Acum? repetă el.

Era o problemă la care Rachel nu prea avusese timp să se gîndească. El îi spusese pe cînd se îmbăiau, iar atunci fuseseră mai degrabă bolboroseli în apă, calde şoapte între ei.

Dar acum era îngrijorată.

— Ei bine, mulţumită Vanessei sau nu, tu eşti noul conte de Shalfot. Ce intenţionezi să faci în legătură cu asta? insistă ea.

Rachel îşi ţinu respiraţia, urmărindu-i trăsăturile şi aşteptînd răspunsul său. Ea nu putea să stea în ţara asta.

Trăind aici şi-ar aminti tot timpul de căminul ei din Irlanda, de omul care era răspunzător de distrugerea familiei sale. Nu se va simţi niciodată bine printre britanici.

Tensiunea îi înţepeni şi mai mult umărul care deja o durea insuportabil.

— Ei bine? făcu ea incapabilă să-i mai îndure tăcerea.

Sin-Jin privi în jur. Încercă să-şi imagineze cum ar fi să stea aici fără ea. Totul păru brusc rece în ciuda zilei calde şi luminoase de vară.

— Tu ai putea să trăieşti aici?

Rachel nu-şi imaginase că asta o va durea atît de mult. Îi punea singura întrebare la care ea nu putea să-i răspundă aşa cum simţea că el ar fi vrut-o.

Încet dădu din cap.

— Nu, n-aş putea.

Sin-Jin o trase spre el. Ea nu putea rezista ochilor lui. Nu putea rezista la ceea ce era în inima lui.

— Tu întotdeauna ai fost o femeie perversă.

Rachel simţi cum i se sfîşie inima. El trebuia să fie în stare s-o înţeleagă. Nu era vorba de faptul că nu l-ar iubi, că n-ar fi în stare să moară de dragul lui. Dar nu putea să trăiască aici.

— Sin-Jin, eu pur şi simplu nu pot...

El o luă de mînă, oprindu-i vorbele. I se citi un zîmbet în priviri cînd se uită la ea.

— Nici eu nu pot.

Nereuşind să înţeleagă ce vrea să-i spună, ea întrebă:

— Ce anume?

El o luă în braţe.

— Casa mea nu mai este aici.

Căminul lui era oriunde se găsea Rachel. Căminul lui era Rachel. Ea-l îmbrînci privindu-l furioasă. Îl auzi pe Duncan rîzînd în spatele ei şi fu tentată să-i tragă şi lui una zdravănă.

— Vrei să spui că m-ai lăsat să mă frămînt atîta, cînd tu ştiai tot timpul că vei pleca?

Sin-Jin o prinse de pumnii strînşi, înainte ca aceştia să-l atingă.

— Nu, nu tot timpul. Pentru o clipă, am fost tentat. Acesta a fost căminul meu şi amintirile uneori te tulbură.

Simţi că ea se îmblînzeşte şi îi eliberă atent mîinile, gata însă s-o prindă din nou dacă era necesar. Dar ea îşi lăsă mîinile în jos.

Sin-Jin dădu din umeri.

— Dar aşa cum un vechi prieten spunea odată, toate astea sînt în trecut, iar inima mea aparţine viitorului.

Se gîndise la cuvintele Krystynei către Jason.

Duncan aprecie că tăcuse destul timp.

— Toate astea sînt nişte sentimente foarte frumoase, prietene, dar ce ai de gînd cu tot ce e aici?

Făcu un gest larg, gîndindu-se mai mult la cei care munceau pămîntul, decît la casa însăşi.

— Doar nu vrei ca femeia aia setoasă de sînge să se furişeze înapoi şi să găsească iar o cale de-a stăpîni totul.

— Nu, nu vreau, admise Sin-Jin.

Rachel scrîşni din dinţi numai la gîndul acesta.

— Asta ar fi singurul lucru care m-ar face să ezit dacă să stau sau nu, numai ca să fiu sigură că nu pică din nou pe mîinile ei.

Sin-Jin se sprijini de cămin, examinîndu-l în tăcere pe Duncan. Era un plan bun, chiar dacă se născuse din disperare. Uneori cele mai bune planuri se năşteau aşa.

— O să-mi asum titlul.

Inima lui Rachel tresări putenic.

— Atunci vei sta în continuare în Shallot.

— Lasă-mă să termin, femeie.

Se întoarse spre Duncan.

— Niciodată nu mă lasă să termin, se confesă el, amuzîndu-se.

Durerea îi fusese atît de cumplită, încît se bucura de ocazia de-a face ceva atît de simplu, cum ar fi s-o tachineze ca în vremurile fără griji.

— O să-mi asum titlul, reluă el, dar n-o să rămîn aici.

Sin-Jin începu să se învîrtă încet în jurul camerei, dînd glas planului său.

— O să am nevoie de un om de încredere care să conducă proprietatea în locul meu, să colecteze chiriile, să aibă grijă ca oamenii de aici să fie bine îngrijiţi...

Se uită la Duncan, oprindu-se în faţa lui.

— Ştii cumva unde pot găsi un asemenea om?

Duncan văzu unde bate Sin-Jin.

— Casa mea este pe mare.

— Meseria de corsar nu mai e ce-a fost, acum că războiul s-a terminat în mod oficial, îi atrase atenţia Sin-Jin. Cine ştie cînd va apare alt război... S-ar putea ca lumea să rămînă paşnică mult mai multă vreme decît ţi-ar conveni ţie. Ai răspunderi de care mi-ai vorbit.

— Da, dar...

Sin-Jin se grăbi să continue. Nu avea de gînd să accepte un refuz. În adîncul sufletului ştia că găsise cel mai potrivit om şi intenţiona să-l păstreze.

— Sînt de acord că nu e ceva cu care să fii tu obişnuit, rînji el. E muncă cinstită.

Duncan se strîmbă ipocrit, doar la auzul cuvîntului.

— Am o reputaţie la care trebuie să mă gîndesc.

— Salariul va fi generos, îi promise Sin-Jin. Te-ai văitat destul de reputaţia ta! Şi poţi să iei o parte din pămînt pentru tine, sau pentru cine vrei tu.

Duncan se gîndi la numeroasa „familie" pe care o întreţinea, la oamenii care depindeau de el. Un zîmbet începu să i se întrezărească pe buze.

Îşi trecu mîna prin părul stufos.

— Presupun că cinstea poate fi cumpărată, îşi dădu el în sfîrşit acordul.

— O să-ţi pretind rapoarte regulate, adăugă Sin-Jin, deja încîntat. Ştii să citeşti şi să scrii?

Duncan dădu din cap.

— Mama mea a insistat. Ea spunea întotdeauna că într-o zi îmi va fi de folos.

Se gîndi la ea. Ar fi făcut-o pe femeia care-i dăduse viaţă să fie mîndră de el.

— Ea n-a greşit niciodată.

— Deci ne-am înţeles!

Duncan rîse.

— Cum aş putea să rezist? Mai ales că cel care mă angajează va fi la un ocean distanţă de mine.

— Oceanele pot fi traversate.

Sin-Jin întinse mîna şi Duncan i-o strînse puternic.

— S-a făcut, declară Duncan.

— S-a făcut, fu de acord Sin-Jin.

Se uită peste umăr şi zîmbi plin de afecţiune către Rachel. Căminul lui era acum în America, pe plantaţia pe care o crease singur.

În America, împreună cu Rachel.

Capitolul 43

Sin-Jin bătu la uşa lui Rachel, apoi apăsă clanţa. Uşa era închiată de dinăuntru.

— Rachel, sînt eu, Sin-Jin! Deschide uşa!

Înainte de a termina de vorbit, Rachel deschisese deja uşa. Zîmbi a scuză, lăsînd uşa deschisă.

— De cînd m-a răpit bruta aia, am grijă să încui uşa. Strînse buzele.

— Nu e un obicei care să-mi placă.

El ştia că pentru Rachel e important să aibă încredere în oameni şi că-i venea greu acum, odată ce îi fusese trezită suspiciunea.

— Dar este un obicei înţelept. Dumnezeu mi-e martor c-am avut destule aventuri cît să-mi ajungă pe viaţă.

Rachel înţelegea ce vrea să spună.

— Oh! Şi presupun că eu sînt cauza lor, protestă ea, prefăcîndu-se ofensată.

O apucă de mijloc şi o lipi de el.

— Tu eşti cauza tuturor aventurilor mele şi nici n-aş vrea să fie altfel, o asigură el pierzîndu-se cu drag în adîncul de smarald ochilor ei.

Aveau o trăsură de luat şi o corabie de prins. Dîndu-i drumul Sin-Jin, făcu un semn spre hîrtiile împrăştiate pe tot patul. Lui Sin-Jin îi păreau a fi de-a valma, dar Rachel susţinea că are un sistem de-a le ordona.

— Eşti aproape gata?

Se uită la ea cu îndoială. Ea aruncă o privire spre hîrtii.

— Practic, da. Tocmai puneam lucrurile în ordine, înainte de-a le aşeza în cufăr.

Începu să-şi strîngă lucrurile la un loc.

— Îmi vine greu să cred că mergem în sfîrşit acasă...

Suna plăcut, se gîndi ea. Acasă!

Apoi observă nervozitatea lui. Sin-Jin nu o privea şi nu văzu îngrijorarea din ochii ei. Stătea aşezat pe marginea patului, pe micul spaţiu pe care ea deja îl eliberase. Bagajele lui fuseseră demult împachetate, Vanessa fusese trimisă la Northumberland acoperită de ruşine, iar Duncan se instalase la Shallot. Părea să nu mai fi rămas nimic de făcut. Treburile lui aici erau terminate.

El clătină din cap:

— Ei bine, cu tratatul în sfîrşit semnat, nu mai există nici un motiv să mai rămînem, spuse Sin-Jin absent.

Făceau, la urma urmei, parte din anturajul lui Franklin, iar acesta trebuia să ducă tratatul în America, astfel încît Congresul să-l poată ratifica. După ce trecuse la Paris printr-un întreg chin şi obţinuse semnarea Declaraţiei de Independenţă, Franklin începea deja să-şi facă griji, gîndindu-se la certurile care vor urma cînd va veni vremea redactării articolelor.

Rachel îşi depozită şi ultima filă în cufăr şi puse capacul peste toată grămada.

— De-abia aştept să mă întorc şi să încep să-mi organizez notiţele.

Oftă fericită încuindu-şi cufărul.

— Riley şi cu mine avem acum o carte de tipărit.

Privi către Sin-Jin.

— *Semnarea Păcii*. Îţi place?

Se prefăcu că repetă titlul în minte, apoi se duse la ea şi o bătu pe mînă:

— Ne vom gîndi la asta.

Ea îl privi acuzator, ridicîndu-se în picioare.

— Criticule!

Apoi zîmbi.

— Cînd m-am întors la han mi-era teamă că-mi voi găsi toată munca ruptă şi complet distrusă.

O trecu un fior şi privi spre cămin.

— Ar fi fost cel mai drăguţ dintre lucrurile de care e capabilă Vanessa.

Da, de genul ăsta de acte răutăcioase, Vanessa era cît se poate de capabilă, meditä Sin-Jin, gîndindu-se la Alfred şi la multe altele.

— Din fericire n-a venit cu Simeon cînd te-a răpit, iar el era prea prost ca să înţeleagă cît de preţioase erau pentru tine hîrtiile.

Sin-Jin se ridică şi păşi către fereastră. O trăsură trăgea la intrare. Probabil trăsura lor. Vor trebui să plece foarte curînd. Cînd se întoarse de la fereastră, ea îl privea întrebătoare. El ridică o sprînceană, aşteptînd.

— Doar nu te-ai răzgîndit, nu-i aşa? îl întrebă ea.

— În legătură cu ce?

Ea îşi umezi buzele. El întorcea spatele unei vieţi de huzur. Mulţi din cei pe care-i cunoştea ar fi ucis poate pentru o asemenea viaţă. Şi o femeie pe care o cunoştea făcuse deja asta.

— Cu întoarcerea în America.

Rachel îşi privi mîinile, găsindu-şi cu greu calea prin labirintul cuvintelor.

— Vreau să spun că ai avut destul timp ca să te gîndeşti dacă renunţi cu adevărat la tot ce ai aici, zise ea ridicîndu-şi privirea. N-ar fi plăcut să fii conte, cu oameni care-ţi fac plecăciuni şi îţi îndeplinesc pe loc toate dorinţele?

De fapt, el ajunsese la concluzia că ura asta. Nu-i plăcea să se umfle în pene.

— Iar tu nu te-ai răzgîndit, să rămîi cu mine aici?

Ea avu un fior numai gîndindu-se la asta.

— Într-o ţară de britanici ticăloşi, fără Dumnezeu?

El rîse:

— N-are importanţă. Mi-ai dat răspunsul.

Ea făcu o pauză. Nu, nu-i dăduse răspunsul pentru care se frămîntase atît în ultimele zile.

— Da!

El o privi. Vorbise atît de încet că el aproape nu auzise cuvîntul pe care-l rostise.

— Da?

Ea îşi îndreptă umerii, ca şi cum urma să se lanseze într-o bătălie fără sfîrşit, pe care nu o va cîştiga niciodată, dar o va îndura de dragul lui.

— Dacă tu eşti aici, atunci eu nu pot fi nicăieri altundeva.

Lui Sin-Jin nu-i venea să creadă. O luă în braţe. Trăsura mai putea să aştepte!

— Ai rămîne pentru mine?

Ea nu voia ca Sin-Jin să devină sentimental. Ştia că dacă el făcea asta, ea va plînge.

— Eşti surd, omule? Tocmai ţi-am spus, nu?

Ah, ce viaţă palpitantă va avea! Nu exista nici un pericol să se îngraşe şi să se lenevească.

Nu cu ea alături de el.

— Nu trebuie să fii arţăgoasă din cauza asta.

Îi dădu drumul din braţe.

— Şi apoi, nu am nevoie de o grămadă de servitori care să-mi îndeplinească toate dorinţele. Te am pe tine pentru asta.

Văzu cum ei i se urcă sîngele la cap şi fu încîntat.

Chiar credea că putea să profite de situaţie şi să-i dea ordine ca unui lacheu, doar pentru că ea îi făcuse această ofertă plină de dragoste?

— N-o să fac așa ceva.

Expresia lui Sin-Jin rămase inocentă.

— Nu se presupune că o soție trebuie să-și trateze bărbatul ca pe un lord și stăpîn?

El știa că Rachel nu s-ar lăsa niciodată subjugată, indiferent de relația dintre ei, iar lui îi plăcea felul ei de-a fi. Rachel clătină din cap:

— Chiar și așa o soție nu trebuie să... soție?

— Soție.

Făcu eforturi să-și ascundă zîmbetul. Ea se holba la el. Doar concentrîndu-se puternic reuși să nu caște gura.

— A ta?

El încuviință nepăsător.

— Doar dacă n-ai o ofertă mai bună.

Rămasă fără cuvinte, Rachel se lăsă ușor pe pat, ca și cum i s-ar fi scurs tot sîngele din corp.

Sin-Jin pufni, privind-o.

— Nu e chiar răspunsul pe care-l speram. Arăți de parcă ți-aș fi cerut să revii în celula din care te-am scos.

— Nu, spuse ea încet, apoi ridică ochii și-l privi. Am crezut doar că eu niciodată... că tu niciodată...

Vocea ei se pierdu.

— Ce?

Sin-Jin îi luă mîinile în ale sale și o ridică în picioare.

— Că eu niciodată nu voi ce?

La naiba, n-o să plîngă acum! Nu plîngea. Niciodată nu crezuse că cineva ar putea să plîngă de fericire.

— Că o să mă dorești ca soție, încheie stînjenită.

El își plimbă cu delicatețe degetul pe obrazul ei și observă cum dorința i se aprinde în ochi.

— Rachel, te doresc în toate felurile posibile.

Ei încă nu-i venea să creadă, îi era frică să-l creadă.

— Ca amanta ta, da. Dar ca soție?

El binecuvîntă ziua cînd Riley se împiedicase beat, căzînd în brațele sale, conducîndu-l astfel spre acest moment, spre această femeie.

— Dacă aș fi vrut o amantă, Rachel, aș fi ales o femeie cu un temperament mult mai agreabil decît al tău.

Ea dădu să deschidă gura, dar n-o lăsă să vorbească.

— Vreau o soție, Rachel, o provocare. Cineva care să-mi facă sîngele să fiarbă și să-mi umple inima de bucurie că sînt viu, în fiecare moment al zilei și al nopții.

El îi fură un sărut și îl savură. Ar fi dorit cu fervoare ca trăsura să-și fi rupt o roată în drum, înainte de-a ajunge, ca să mai aibă puțin timp la dispoziție. Își lipi fruntea de a ei și așteptă să i se liniștească bătăile inimii, înainte de-a vorbi din nou.

— În special noaptea. Pe scurt, te vreau. Vrei să fii soția mea, Rachel O'Roarke? o întrebă el ținînd-o la distanță și privind-o în ochi.

Ea tăcu un moment, lăsînd cuvintele lui să se stingă, să o încălzească așa cum făcuse baia fierbinte de la conac, curgîndu-i încet pe fiecare centimetru de piele, apoi zîmbi.

— Da, oh, da!

Îi aruncă brațele în jurul gîtului.

— Da, o să mă căsătoresc cu tine.

— Căsătorie? A spus cineva căsătorie?

Cînd întoarseră privirea, Franklin tocmai intrase în cameră. Birjarul sosise și își aștepta clienții, iar el intrase să-i grăbească pe Rachel și Sin-Jin. Găsise camera lui Sin-Jin goală și se luase după sunetul vocilor.

Sin-Jin încuviință.

— Rachel și cu mine ne căsătorim.

Franklin radia de bucurie.

— Minunat! Pot să conduc mireasa la altar?

Rachel zîmbi, așezîndu-se mai confortabil în brațele lui Sin-Jin.

— Nu m-aș putea gîndi la altcineva mai potrivit. Ai fost un tată pentru mine în acești ultimi zece ani.

Franklin dădu din umeri.

— Un tată absent, dar de la nunta voastră nu voi lipsi, le promise el.

Bătrînul om de stat privi tînăra pereche, amintindu-şi propria tinereţe şi cît de fierbinte îi cursese sîngele prin vene. Prudent, ieşi din încăpere.

— Nu uitaţi, îi atenţionă el. Trebuie să plecăm la ora trei ca să ajungem la timp pe vas.

Îşi examină ceasul.

— Aveţi jumătate de oră ca să terminaţi sărutul pe care l-aţi început.

— Dar trăsura şi birjarul sînt aici! protestă Rachel.

— Lasă birjarul în seama mea, îi spuse Franklin. Pot să-l ţin eu o vreme de vorbă.

Le făcu cu ochiul.

— Voi doi daţi-i înainte!

Zîmbind, Benjamin Franklin închise uşa în urma lui. Ştia că, deşi îşi petrecuse anii dînd sfaturi, erau mulţi care nu-l ascultaseră. Dar în clipa de faţă putea să fie sigur că în Paris existau doi oameni care îl vor asculta.

Sfîrşit